Coperta 1: Sf. Cruce de pe vârful Sfântului Munte -Athos;
Coperta2: Sf. Icoana a Domnului de la Sf. Mănăstire Iviron la dreapta intrării din stânga a bisericii principale.
Părintele Vasile Ioana corector
Fratele Traian Bădărău culegător
VIAŢA CREŞTINULUI ÎN PILDE ŞI ISTORIOARE
reproducerea ediţiei din 1993 de la Editura ProArcadia

Culegere din tradiţia ortodoxă
CUVÂNT ÎNAINTE

Oamenii, în dorinţa lor de a se încredinţa de orice adevăr din experienţă, dintr-un fapt real, caută pentru orice învăţătură legătura directă cu viaţa.

Venind în lume pentru mântuirea noastră şi aducând oamenilor vestea cea bună, Evanghelia Sa, Mântuitorul Iisus Hristos a ştiut acest lucru. De aceea, în cea mai mare parte, învăţătura Sa este cuprinsă în exemple din viaţă, în pilde, asemănări şi parabole, sau întărită de acestea făcând-o astfel accesibilă tuturor.

Dar, şi după înălţarea Sa la cer, Mântuitorul nu a încetat de a-i încredinţa pe oameni de adevărul învăţăturii Sale prin descoperiri minunate. Aşa s-au păstrat şi transmis în tradiţia scrisă sau orală a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe atâtea întâmplări minunate care vin să lămurească unele învăţături de credinţa şi, în acelaşi timp, să îmbărbăteze pe toţi cei care le cunosc spre împlinirea poruncilor Mântuitorului .

Pentru folosul deosebit pe care-l au credincioşii din cunoaşterea acestor pilde şi fapte minunate, s-au întocmit şi au circulat între creştini multe culegeri de astfel de pilde. Ele se întâlnesc adesea în predici, constituind un limbaj foarte accesibil prin care sa fie împărtăşite înaltele învăţături ale Sfintei Evanghelii.

Cu acest scop a fost alcătuită şi culegerea de faţă, prin strădania teologului Vasile Ioana. Ea se adresează tuturor membrilor Sfintei noastre Biserici, clerici şi mireni, punându-le la dispoziţie unele din cele mai inimoase şi grăitoare pilde şi întâmplări minunate din istoria creştinismului, prin care se evidenţiază necesitatea săvârşirii binelui şi a rămânerii în sânul Bisericii si evitarea făptuirii răului şi ieşirii din corabia cea mântuitoare a bisericii, ca o chezăşie a mântuirii pentru fiecare.

Rugăm pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos să binecuvânteze această strădanie şi să facă însutit roditoare sămânţa învăţăturilor sfinte semănate prin răspândirea între creştini a acestei cărţi.

Iar cei ce vor citi aceasta carte să nu uite niciodată aceste două îndatoriri de căpetenie ale unui bun creştin: „Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vază lucrurile voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Matei 5, 16) şi, „cel care va strica una din

aceste porunci mai nici şi va învăţa aşa pe oameni, mai mic se va chema întru Împărăţia cerurilor; iar cel care va face şi va învăţa, acela mare se va chema întru Împărăţia Cerurilor.” (Matei5,19). (fPS Galaction a dat acest cuvânt de folos la prima ediţie, atunci când era stareţ la Sfânta Mânăstire Crasna)

fP.S. GALACTION STÂNGĂ

5

PĂRINTELE VASILE IOANA:

S-a născut în 20-08-1971. A fost crescut şi educat duhovniceşte de Fratele Traian Bădărău. A urmat liceul cu profil miner şi apoi seminarul Teologic Ortodox şi Facultatea de Teologie Ortodoxă din Bucureşti, terminându-le ca şef de promoţie. A fost diaconul fPF întru adormire Patriarh Teoctist timp de nouă ani după care a fost hirotonit preot, azi fiind parohul Sfintei Biserici Sfântul Nicolae „dintr-o zi” din Bucureşti.

FRATELE TRAIAN BĂDĂRĂU (TĂTĂICĂ)

S-a născut în 07-12-1929. A făcut armata în perioada 1952-1955 pe care a terminat-o ca plutonier. În 1955 a găsit Credinţa Ortodoxă datorită Sfintelor Icoane si Bise-ricii. De aceea a refuzat să urmeze o carieră militară ce i s-a oferit de către regimul comunist. Până în 1957 a fost cântăreţ de strană şi maistru miner la mina de cărbune din Filipeştii de pădure.

În timpul şi din cauza serviciului a suferit un accident de muncă în 17-07-1957 (surparea tavanului minei -o „humă” de 800 de kg) din care a scăpat prin mai multe minuni succesive (vezi la pagina 37 a cărţii) doar cu fractura coloanei vertebrale, însă de atunci nu a mai putut folosit deloc ambele picioare, fiind paralizat motor şi stând la pat. Astfel a avut ocazia de a studia amănunţit SCRIERILE SFINŢILOR PĂRINŢI, VIEŢILE SFINŢILOR, PRAVILELE BISERICEŞTI ŞI MULTE CĂRŢI FOLOSITOARE DE SUFLET ŞI DE TEOLOGIE DOGMATICĂ ŞI MORALĂ. Din acestea a extras cele mai reprezentative pilde şi le-a pus în culegerea de faţă. Cartea a dat-o Părintelui Vasile Ioana spre corectură teologică şi acesta a înmânat-o fPS GALACTION

STÂNGĂ pentru binecuvântare.

DESPRE DUMNEZEU

SĂ CREZI ÎN DUMNEZEU

Un medic ateu, dar preocupat totuşi de existenţa lui Dumnezeu a fost trezit într-o noapte de un copil care-i ceru o doctorie pentru mama sa, grav bolnavă. Doctorul a preparat medicamentul şi i l-a dat băieţelului care fugi grăbit la mama sa. Punând la loc borcănaşele din care a preparat doctoria, medicul şi-a dat seama că i-a dat copilului o otravă puternică, iar mama lui o să moară imediat ce o s-o guste.

Atunci, medicul înfiorat de fapta sa, a căzut în genunchi şi a zis: „Doamne, dacă exişti, fă ceva să nu ajungă copilul

acasă. Te rog, Doamne, ajută-mă, şi voi crede că Tu exişti”.

Nu termină bine rugăciunea şi, deodată, bătu cineva la uşă. Era copilul, care, înlăcrimat, îi spuse: „Iertaţi-mă, domnule doctor, am căzut şi am spart sticluţa. Nu vreţi să- mi daţi alta?”

Medicul mulţumi lui Dumnezeu şi de atunci deveni un bun creştin.

DUMNEZEU EXISTĂ...

Se zice că erau doi oameni care discutau despre existenţa lui Dumnezeu. Unul spunea ca există, altul că nu există. Atunci unul dintre ei a făcut o propunere:

-Să întrebăm un copil, să vedem ce spune o minte pură şi încă neprihănită.Cel care nu credea, l-a întrebat: -Copile, crezi în Dumnezeu?

-Cred, a răspuns copilul. Mi-a spus mama că El a făcut totul şi vede totul.

-Dar poţi să-mi spui tu unde este Dumnezeu? Uite, iţi dau un măr dacă îmi răspunzi.

-Nene, i-a răspuns copilul, îţi dau eu două mere, dacă îmi spui dumneata mie unde nu este Dumnezeu?

S-A FĂCUT SINGUR...

Un om care nu credea în Dumnezeu, avea întotdeauna obiceiul să spună că soarele, pământul, universul s-au făcut singure. Totul este din nimic. Într-o zi s-a dus în vizită la un prieten, care, spre deosebire de el, credea în Dumnezeu. Necredinciosul a văzut pe peretele prietenului său un tablou foarte frumos, şi-l întrebă:

-Cine a pictat tabloul acesta?

-Nimeni, răspunse vecinul.

-Cum nimeni?

-Uite aşa. S-a pictat singur, s-a urcat singur pe perete şi acum este aici.

-Vorbeşti aiurea, vecine!, spuse ateul necăjit.

-Ba nu vorbesc deloc aiurea. Dumneata îmi spui la fel, că toate s-au făcut singure, şi că Dumnezeu nu există. Dacă e aşa, şi dumneata trebuie să mă crezi că tabloul s-a făcut singur.

Necredinciosul şi-a plecat capul şi, din ziua aceea, na mai zis că nu există Dumnezeu.

MARE ESTE DUMNEZEU

Un argintar avea bunul obicei ca la fiecare vorbă să spună: ,,Mare este Dumnezeu!”. Vorba lui frumoasă o ştiau toţi prietenii lui şi toţi clienţii lui. Fiind meşter renumit, îi lucra împăratului argintăria. Dar auzind împăratul vorba lui frumoasă, fiind un necredincios, a vrut să-i facă un rău. La chemat la el şi i-a spus să-i lipească o piatră scumpă pe inel în 3 zile. Argintarul zise: „Mare este Dumnezeu!”, împărate.

Când a venit acasă şi a desfăcut pacheţelul, a constatat că piatra cea preţioasă nu era acolo. Îngrozit de acest lucru, a exclamat: „Mare este Dumnezeu.” În aceeaşi zi, soţia lui,

cumpărând peşte din piaţă, a găsit într-unul dintre ei o piatră preţioasă. Arătându-i-o soţului, acesta exclamă: „Mare este Dumnezeu!” De fapt, era chiar piatra preţioasă a împăratului, pentru că împăratul a aruncat piatra în mare cu scopul de a-l pedepsi pe argintar. După 3 zile, argintarul se prezentă la împărat zicând: „Am îndeplinit porunca ta, împărate!” „Cum ai făcut?”, întrebă mirat împăratul. „Mare este Dumnezeu, împărate!” Şi povestindu-i cum a găsit piatra preţioasă, împăratul a înţeles că Dumnezeul creştinilor într-adevăr este mare.

O CONŞTIINŢĂ

Pe un ogor, doi muncitori lucrau de zor, supravegheaţi de stăpânul lor. Un muncitor era credincios, iar unul necredincios. Odată stăpânul lor pleacă, lăsându-i să muncească singuri. Atunci, cel necredincios zise: „Hai să stăm şi să ne odihnim, că stăpânul a plecat”. Credinciosul i-a răspuns: „Al meu e încă aici” ...şi duse mâna spre cer. Şi necredinciosul a înţeles că cel ce crede în Dumnezeu nu depinde de oameni.

FILOSOFUL ŞI COPILUL

Un filosof a vrut să scrie o carte despre Sfânta Treime. În cercetările lui, a găsit la marginea unei mări, un copilaş care se juca. Făcuse o gropiţă mică şi lua apa din mare, punând-o în gropiţa lui. Şi l-a întrebat filosoful: „Ce faci copile aici?” „Vreau să mut marea în gropiţa mea.” „Tu n-ai minte, copile, cum să muţi marea în gropiţa ta?” „Ba mică e mintea ta! Cum vrei să cercetezi despre Sfânta Treime şi cum vrei să încapă în mintea ta, aşa de mică, o taină atât de mare?” Şi deodată copilaşul se făcu nevăzut. Era îngerul lui Dumnezeu, care l-a făcut pe filosof să înţeleagă cât de mare este taina Sfintei Treimi.

NU ŞTIŢI CE CEREŢI

Un tată pleacă cu copilul său să se plimbe într-o pădure. Trecând pe sub un măr, copilul zise: „Tată, vreau şi eu un măr,”. Tatăl a cules un măr şi i-a dat copilului. Mergând mai departe şi văzând o floare frumoasă, copilul a zis; „Tată, vreau şi eu floarea aceea.” Şi tatăl i-a dăruit floarea Mai încolo, copilul vede un tufiş cu fructe roşii,

frumoase, foarte atrăgătoare, şi zise; „Tată, vreau şi eu fructe roşii.” „Nu, pe acestea nu pot să ţi le dau.” La acest răspuns, copilul a început să plângă, pentru că fructele erau foarte frumoase şi atrăgătoare. S-au întors acasă şi copilul era trist în continuare. Tatăl nu i-a explicat de ce nu i-a dat acele fructe, pentru că era prea mic. Şi dacă iar fi explicat, copilul nu ar fi înţeles, pentru că gândul lui se oprise la fructele cele frumoase. De fapt tatăl nu-i dăduse fructele pentru că erau otrăvitoare, ceea ce copilul nu ştia, şi nici nu înţelegea. La fel şi cu Dumnezeu. Uneori cerem de la El, şi ni se pare că nu suntem ascultaţi în rugăciunile

noastre. Dar Dumnezeu, care ştie totul, ne oferă ceea ce-I cerem numai dacă cererea noastră aduce folos duhovnicesc deoarece Dumnezeu este binele suprem.

LOGICA LUI PASCAL

1. Dacă nu există Dumnezeu, şi cred, nu se va întâmpla nimic. Mor, şi odată cu moartea, s-a sfârşit totul.
2. Dacă nu există Dumnezeu, şi nu cred, de asemenea nu mi se va întâmpla nimic. Mor, şi odată cu moartea, s-a sfârşit totul.
3. Dacă există Dumnezeu şi nu cred, am pierdut totul.
4. Dacă există Dumnezeu şi cred, am câştigat totul.

TREI PRIETENI ARE OMUL:

Unul îl părăseşte când moare: AVEREA,
Unul îl părăseşte când intră în mormânt: RUDELE.
Unul nu-l părăseşte niciodată: DUMNEZEU.

ttt

MAICA DOMNULUI Fecioara Maria - această minune este cea mai pură viaţă din istoria umanităţii, singura fiinţă vrednică să primească divinitatea, în condiţia noastră sărăcăcioasă. Este Fecioara cea mai nevinovată, prin care Dumnezeu a venit pe lume. Este Mama noastră, rugătoare veşnică pentru noi, la tronul lui Dumnezeu. La acest capitol nu am găsit nici o pildă. Absolut toată viaţa ei este o pildă. Iar după viaţa pământească, ea a rămas între noi nu numai prin icoane şi sărbători, ci şi prin minuni, mari minuni care ne arată faptul că noi avem într-adevăr un ajutor divin, cu o mamă milostivă care nu-şi uită copiii ei credincioşi.

Am selectat aici câteva minuni din care veţi înţelege că fiecare, dacă ne rugăm Ei cu credinţă, nu rămâne neajutat.

FEMEIA CU COPILUL NEGRU

În oraşul Marini, lângă marele râu Naus, era un mare boier care avea o mulţime de slugi, printre care şi un negru, pe care boierul îl iubea foarte mult, şi-l punea la multe slujbe deosebite.

La un moment dat, a născut soţia boierului. Copilul pe care ea l-a născut, era negru. Dar negru ca cioara. Din ce cauză, nimeni nu ştie, pentru că femeia era curată şi

nevinovată, dar mai ales avea evlavie către Maica Domnului. Boierul văzând copilul negru şi crezând că este al slugii, a alungat femeia de acasă, batjocorind-o şi ponegrind-o. Văzându-se alungată, a mers pe la neamurile ei, dar şi acestea o alungau, vorbindu-i urât. De acum tot oraşul ştia şi ea era - nefericita - alungată de peste tot. Dar Maica Domnului îi dădea răbdare, cu toate că ea suferea mult din această cauză. Dar văzând că toţi o alungă şi o ceartă, s-a întristat atât de mult încât s-a hotărât să se sinucidă. Şi mergând la biserică s-a rugat Maicii Domnului, zicând: „Prea Dulcea mea Doamnă şi Stăpână, mă rog milostivirii tale, nu mă lăsa pe mine, sluga ta. Nu lăsa sufletul meu să se chinuie şi să mă sinucid. Căci m-am hotărât să merg la moarte din pricina asta”. Şi găsind

momentul potrivit, fiind un mare târg în oraş, a strigat cu glas mare, în auzul tuturor: „Ascultaţi- mă, pentru numele lui Dumnezeul”.
Şi toţi au făcut linişte, privind-o. „Maica Domnului să arate un semn la cei ce mă clevetesc, căci sunt
• > w t •• • • A 1 i A /V /V W
nevinovată!” şi zicând aşa, s-a aruncat în râu împreună cu fiul ei. Bărbatul şi rudele femeii s-au întristat pentru moartea ei. Şi discutând ei despre vinovăţia sau nevinovaţia femeii, dintr-o dată s-au auzit glasuri de bucurie şi de uimire. Femeia ieşise din apă cu copilul alb şi luminat spre mirarea tuturor. Şi alergând bărbatul la dânsa, a îmbrăţişat-o plângând şi cerându-i iertare pentru felul în care s-a purtat cu ea. Apoi a întrebat-o ce s-a întâmplat cu ea. Atunci, ea a răspuns: „Când am văzut că m-aţi izgonit toţi, m-am hotărât să mă omor. Şi
13
aruncându-mă în râu, am văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care mi-a zis; „Nu te teme, că nu te las să te îneci”. Şi văzând apa despărţindu-se, am zis: „Dar pentru ce să trăiesc, Maica Domnului, batjocorită şi hulită?”. Şi Maica Domnului mi-a răspuns: „Copil ca al tău nu o să fie în tot oraşul şi tu o să fii cinstită, pentru că ai suferit destul.” Şi astfel m-a luat de mână pe mine şi pe copilul meu şi ne-a aruncat pe mal. Şi uimindu-se toţi, au cerut iertare pentru că o huliseră. Atunci femeia a zis; „Voi merge la mănăstire ca să mulţumesc Maicii Domnului pentru binefacerea aceasta mare”. Şi a plecat la mănăstire, iar toţi au rămas preamărind pe Maica Domnului, care o salvase.
BUCURĂ-TE , MARIE!
În cetatea Romei era un om bogat şi foarte credincios. Numele lui era Ioan. Singura lui nemulţumire era că nu putea reţine din cele ce învăţa, decât două cuvinte. Şi fiind supărat din această cauză s-a hotărât să meargă la mănăstire. Acolo şi-a adus toate averile sale şi la rugat pe stareţ să-i dea un călugăr care să-l înveţe carte. Stareţul i-a dat un călugăr iscusit, care i-a citit toate rugăciunile şi slujbele dintr-o zi. Apoi l-a întrebat:
-Ce ţi-a plăcut, frate Ioane? Ce ai reţinut din tot ce am citit eu?
-Părinte, nu am reţinut decât „Bucură-te, Marie!
Din acest motiv şi fraţii din mânăstire l-au poreclit „Bucură-te, Marie!”. Şi a spus această rugăciune neânce- tat până când a adormit întru Domnul. Şi făcându-i slujba
14
înmormântării, l-au îngropat. Dar la 9 zile, călugării au observat că din mormântul lui a răsărit un crin, iar pe fiecare petală era scris: „Bucură-te, Marie!”. Şi pe lângă acest crin ieşea o mireasmă minunată din mormântul său, încât toţi au înţeles că este vorba despre o minune. Şi s-au hotărât toţi să vadă unde este rădăcina acestui crin. Şi dezgropând

ei, au descoperit că rădăcina, crinului era în gura lui. Şi purcezând stareţul să-l desfacă au văzut că pleca din inima sa. Şi luând el tămâie cu mulţi preoţi i-au făcut slujbă, cinstind dragostea lui către Maica Domnului, care i-a dăruit acest dar.

MAICA MILOSTIVIRII

Era odată un soldat cu viaţă foarte stricată şi vestit prin desfrânare. Dar avea o soţie foarte credincioasă, care îl ruga să se lase de păcatul acesta urât. Şi încetul cu încetul l-a înduplecat să ţină postul Maicii Domnului, între 1 şi 15 august, să se roage şi să ţină marile praznice. Apoi încetul cu încetul l-a învăţat să aibă evlavie la Maica Domnului. Şi aşa soldatul cel desfrânat s-a îmbunătăţit cât

1 A i• A i • • i A I A !• • v • A 1

de cât, iar într-o zi, intrând în biserică şi rugându-se înaintea Maicii Domnului pe care pictorii o numesc „Milostiva”, a văzut o mare minune pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să se umilească în inima sa. Privind el icoana, a văzut pruncul pe care Maica Domnului îl ţinea în braţe, că era plin de sânge pe tot corpul. Era sânge proaspăt, care curgea din răni, ce păreau a fi făcute chiar atunci. Şi umilindu-se el în inima lui, a plâns cu amar. Şi rugându-se Preasfintei, a zis: „Stăpâna mea, Maica

Domnului! Milostiveşte-te spre mine, păcătosul!” Atunci a auzit glas din icoană zicând:

-Voi, păcătoşilor, cu gura îmi ziceţi Maica Domnului, iar cu fărădelegile voastre mă faceţi Maica întristării şi a mâhnirii! Şi cazând el la pământ, se ruga cu multă tânguire:

-Nu te mânia pe mine, Stăpână, ci ca o mijlocitoare şi ajutătoare a păcătoşilor roagă-Te pentru mine, că mult poate rugăciunea Ta către Stăpânul. Aşa se ruga ostaşul, stând cu faţa la pământ, neândrăznind să ridice ochii în sus. Şi a auzit iarăşi glas din icoană zicând:

-Fiule al meu Preaiubite! Miluieşte pentru dragostea mea pe păcătosul acesta, care cade cu lacrimi şi-şi mărturiseşte păcatele sale! Iar Stăpânul a răspuns:

-Să nu mă superi pentru acesta, o, maica mea, că nu este vrednic de iertare.

-Fiul meu Preadulce! Adu-ţi aminte de dragostea mea către tine. Cum te-am hrănit, te-am alăptat şi crescut. Lasă-i acestuia fărădelegile lui! Răspunse Hris- tos:

-O, Maica mea! Dreptatea nu-l poate izbăvi. Zise iarăşi stăpâna:

-Nu-ţi cer să-l judeci după dreptate. Ci după milostivirea cea nemărginită, fiindcă toţi mă numesc Maica Milostivirii. Şi Mântuitorul nelăsându-se înduplecat, Maica Domnului a vrut să coboare jos, să se închine fiului. Atunci Mântuitorul a zis:

-Fiindcă în lege e scris să cinstească fiecare pe tatăl său şi pe maica sa, nu-ţi voi trece cu vederea cererea ta. Să

fie iertate fărădelegile lui şi ca semn al iertării, să-mi sărute rănile mele. Şi ridicându-se spre a săruta rănile, îndată ce săruta o rană, se vindeca şi iarăşi când săruta alta, la fel, până când Mântuitorul a rămas fără nici o rană pe corpul său. Şi alergând acasă, a vestit soţiei sale cele întâmplate şi, hotărându-se amândoi, au mers fiecare la mănăstire. Ea la o mănăstire de maici şi el la o mănăstire de călugări, unde au făcut voia lui Dumnezeu până la moarte.

ÎNAINTE VESTITOAREA

Pe la anul 1274, înainte de sinodul de la Florenţa, oraşul Constantinopol era în pericol să cadă în mâinile turcilor. Atunci Mihai Paleologul, împăratul imperiului roman de răsărit („bizantin- al grecilor"), a mers la Roma să ceara ajutor papei. Papa i-a făgăduit ajutor dacă i se va supune el cu toată Biserica Ortodoxă lui. Împăratul fiind în pericol, i-a făgăduit că se va supune. Atunci a venit peste răsăriteni mare răstrişte, pentru că latinii sileau pe ortodocşi la înşelăciunea lor. Şi latinii nu convingeau cu cuvântul lui Dumnezeu cât prin ascuţitul săbiei. Mii de suflete cădeau sub sabia lor pentru curata credinţă ortodoxă. Dar pentru că muntele Athos întotdeauna a fost şi este sprijin şi apărător al Ortodoxiei, latinii s-au grăbit să meargă acolo şi să strice temeliile acestui „templu" al Ortodoxiei. Şi prin cuvinte, cu momeli, cu bani, cu făgăduinţe, înşelându-i cu ameninţări şi tiranie, cu silă şi moarte mucenicească, mulţi călugări au pecetluit cu sângele lor Ortodoxia. Şi prin statornicia lor, au mustrat

pe Papă de cele sfinte, care se numeşte pe sine capul Bisericii în locul lui Iisus. Din nefericire, mănăstirea Xiropotam a căzut în mâinile latinilor şi s-a abătut de la dogmele cele drepte ale Ortodoxiei, însă, pe când latinii făceau cu ortodocşii Liturghia Apuseană, zidurile mănăstirii au căzut chiar în timpul liturghiei lor. Dar cei din Italia n-au ţinut cont de acest semn dumnezeiesc şi au continuat politica lor prin forţă.

În apropiere de mânăstirea Zograful, se nevoia un monah singur, în linişte, şi avea obiceiul să citească Acatistul Maicii Domnului de mai multe ori pe zi. Întruna din acele zile negre pentru Muntele Athos, când rostea cuvântul ‚Bucură-te", a auzit glas din icoană:

-Bucură-te şi tu, bătrânul lui Dumnezeu. Şi bătrânul s-a speriat.

-Nu te teme, a urmat liniştit Maica Domnului prin icoană. Du-te repede în mânăstire şi vesteşte fraţilor şi Egumenului că duşmanii Mei şi ai Fiului meu s-au apropiat. Care e slab cu duhul să se ascundă până trece ispita. Şi cei care doresc moarte mucenicească să rămână în mănăstire. Dar du-te repede!

Şi a plecat bătrânul anunţându-i pe toţi vestea Maicii Domnului. O parte din fraţi au rămas la mânăstire şi o parte au fugit prin păduri. Cei care au rămas erau 26 de monahi care

aşteptau în turnul mănăstirii. Când au ajuns latinii, au poruncit călugărilor să deschidă poarta şi să recunoască pe papă cap al Bisericii. Dar călugării au zis:

-Cine v-a spus vouă că Papa este capul Bisericii ? Noi credem că Hristos este capul Bisericii şi nu vă deschidem porţile. Iar latinii au strigat mânioşi:

-Vreţi să muriţi? Şi îndată au adunat multe lemne, au dat foc turnului dar călugării nu au fugit de acolo, arzând de vii.

De atunci, Biserica noastră Ortodoxă le face pomenire în 22 septembrie, iar icoana care a vorbit cu monahul, este în mănăstirea Zograful, numita „Înainte vestitoare”.

RUGĂTOAREA NOSTRĂ CĂTRE DUMNEZEU

Era un monah leneş şi trândav care nu păzea făgăduinţele chipului îngeresc. El nu avea decât o faptă bună: din dragostea şi evlavia pe care o avea către Maica Domnului, stătea în fiecare zi înaintea icoanei Maicii Domnului şi rostea de 100 de ori rugăciunea cea îngerească. Şi aşa trăind el în lenevire, Dumnezeu cel Preabun şi Milostiv l-a învrednicit de a văzut o vedenie înfricoşătoare. A fost răpit de diavol şi sufletul său a mers cu diavolii la judecată. Acolo, datorită păcatelor sale, urma să meargă la chin. Dar Maica Domnului, sculându- se de pe scaun, a zis:

-Rogu-mă Ţie, Dumnezeul meu, îngăduie să fac şi eu dreptate acestui suflet. Şi scoţând o carte în care erau scrise rugăciunile lui, o puse pe cântarul faptelor bune. Dar diavolii au pus multe cărţi cu păcate pe partea cealaltă a cântarului şi astfel sufletul urma să meargă în

Iad. Atunci, Maica Milostivirii, văzând că nu au folosit cu nimic rugăciunile, a zis:

-Adu-ţi aminte, Fiul meu, că din trupul meu ai luat fiinţa ta cea omenească şi de aceea, te rog, dăruieşte-mi şi mie o picătură din sângele tău cel scump pe care i-ai vărsat pentru păcătoşi, în vremea patimii tale. Stăpâne mult milostive, fie-ţi milă de sufletul acesta pentru că pe mine mă iubea foarte mult şi se ruga la mine cu credinţă. Zise stăpânul:

-Fie voia Ta, Maica mea, dar să ştiţi că: „O PICĂTURĂ DIN SÂNGELE MEU ACOPERĂ TOATE PĂCATELE LUMII”,

Deci, primindu-şi împărăteasa darul şi punându-l pe cântar toţi diavolii au fugit şi s-au împrăştiat, iar sufletul a fost luat de Maica Domnului. Venindu-şi monahul în fire, a slăvit pe Dumnezeu, mulţumind Maicii Domnului că i-a arătat vedenie aşa de minunată. Şi, căindu-se, şi-a îndreptat viaţa sa şi a făcut aşa de multe fapte bune, încât toţi se minunau de el. Şi a murit, slăvind pe Dumnezeu şi pe Maica Domnului, care l-a salvat.

NOI MINUNI ALE MAICII DOMNULUI:

(din cartea Povestiri Duhovniceşti a Pr. Pimen Vlad de la Sfântul Schit românesc Lacu - Sfântul Munte al Maicii

Domnului)

„PE VÂRFUL ATHOSULUI Odată mi-am luat un sac de dormit şi câteva lucruri şi am plecat să mă liniştesc o săptămână pe vârful Athosului. Ajungând la Panaghia, care este puţin mai jos

20

de vârf şi unde se află o bisericuţă închinată Maicii Domnului, am rămas prima noapte acolo. A doua zi, înainte de amiază, a apărut un grup format dintr-un călugăr, un preot de mir şi patru fii duhovniceşti. Era primăvara, după Paşti, şi preotul avea obiceiul să vină în fiecare an şi să aducă Sfânta Lumină de la Ierusalim pe vârful Athosului. Acelaşi lucru se întâmpla şi anul acesta.

Am rămas împreună la Panaghia unde preotul săvârşea Sfânta Liturghie în fiecare zi. Mâncarea noastră erau prescurile, pe care le aduseseră ei, şi ceai pe care-l făceau din plantele culese de acolo. Preotul îşi mărturisea ucenicii în fiecare seară, iar dimineaţa îi împărtăşea.

M-am minunat de ascultarea lor! Doi dintre ei aveau acelaşi nume, şi când preotul striga: „Hristo”, se repezeu amândoi să-i îndeplinească porunca, neştiind care fusese chemat.

Am urcat şi am stat câteva zile şi pe vârful Athosului, împreună cu ei. Acolo se află o bisericuţă închinată ”Schimbării la Faţă a Mântuitorului”. Într-una din seri, ne-am aşezat cu toţii în strănile bisericuţei, şi cineva dintre noi a propus să povestim o minune întâmplată cu noi. A început călugărul, care avea 50 de ani petrecuţi în Sfântul Munte.

„Eu , părinţilor şi fraţilor, sunt aici venit de la vârsta de 18 ani.Mi-am petrecut viaţa mai mult în pustie, la chiliuţa mea. Odată, pe când ascultam o predică, părintele respectiv spunea că dacă citim Acatistul Buneivestiri a Maicii Domnului de 12 ori, ni se va împlini orice dorinţă care ne este de folos. Auzind acestea m-am minunat şi am

21

început să le spun şi oamenilor să citească acest acatist, dar de 40 de ori.

Trece o perioadă de timp, şi, pe când mă aflam la Tesalonic, vine o femeie la mine şi-mi zice că a făcut precum i-am spus, citind acatistul, şi s-a videcat de cancer; altcuiva i s-a rezolvat rapid o problemă.

Auzind acestea , am rămas pe gânduri. Să vă spun drept: nu citisem niciodată acest acatist; mă ocupam mai mult cu rugăciunea inimii.

În acea seară, ducându-mă acasă, am început şi eu să citesc Acatistul Buneivestiri de trei ori, iar apoi m-am culcat. Pe când dormeam, văd în vis că se deschid cerurile şi-O văd pe Maica Domnului coborând, înconjurată de slavă. S-a apropiat de mine şi m-a binecuvântat, apoi m-a întrebat de ce am nevoie. I-am arătat capul, zicând că de multe ori mă doare. Atunci Ea m-a privit cu blândeţe şi mi-a zis că de acum nu o să mă mai doară. Apoi a continuat, zicând: <<De acum înainte să vorbeşti

neîncetat la oameni şi Eu nu te voi părăsi>>. M-a binecuvântat din nou şi S-a înălţat iarăşi la cer, precum venise”.

Într-adevăr, pe acest părinte l-am văzut de multe ori vorbindu-le oamenilor şi împărţind gratis broşuri cu Acatistul Maicii Domnului.

După ce-am vorbit eu, a venit rândul preotului. Cu toate că nu prea dorea să vorbească, la insistenţele noastre ne-a spus câteva lucruri care aveau legătură după cum reţin, cu darul înaintevederii.

9 7

Acest preot slujea de treizeci de ani, zilnic, Sfânta Liturghie şi făcea câte o priveghere de toată noaptea pe

22

săptămână. Mai târziu, am fost şi eu la biserica din Tesalonic unde slujea acest părinte. Toate femeile erau îmbrăcate cuviincios, iar capul îl aveau acoperit. Este preot căsătorit şi are un copil, dar duce o viaţă de monah, căci după naşterea copilului trăieşte în curăţie cu soţia.

După preot a vorbit unul din ucenicii lui, care ne-a povestit: „Nu cu mult timp în urmă mi-am cumpărat două icoane cu Maica Domnului. Una din ele am dăruit-o bisericii unde slujeşte părintele, iar cealaltă am păstrat-o acasă. De multe ori această icoană pe care o am acasă scoate o mireasmă de se umple toată casa. Când m-am căsătorit şi părintele ne-a pus cununiile pe cap, icoana pe care o dăruisem bisericii a scos atâta mireasmă de s-a umplut toată biserica, aducând tuturor bucurie cerească. Acest lucru s-a repetat de mai multe ori”.

Cu binecuvântarea părintelui, ne-a mai povestit un lucru întâmplat la Ierusalim: „Anul acesta m-am împărtăşit la Sfântul Mormânt. În mâna părintelui am văzut Sfânta Împărtăşanie că era carne şi sânge. În clipa în care am înghiţit-O am simţit atâta bucurie şi dulceaţă de parcă nu mai eram în trup. Această stare a ţinut trei zile”. Un lucru înspăimântător, dar minunat!

Apoi ne-a vorbit altul, Atanasie: „Eu, zicea el, aveam un fel de mândrie şi niciodată nu mă închinam la Sfintele Icoane, ci doar făceam Sfânta Cruce şi le sărutam. Odată, m-am dus în insula Thinos, unde se află o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului zugrăvită de Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca.

23

Ajungând în faţa acestei minunate icoane, vorbeam în sinea mea cu Maica Domnului: <<Tu ştii că eu nu pot să-Ţi fac închinăciuni; Te rog să mă ajuţi!>> Pe când ziceam acestea, am văzut căzând o floare din coroana Maicii Domnului. Atunci m-am aplecat şi am luat-o s-o pun la loc. În acel moment, a mai căzut una, şi m-am aplecat din nou s-o ridic şi pe aceea. Şi punând-o la loc, a căzut şi a treia. După ce am luat-o, mi-am dat seama că de fapt făcusem trei închinăciuni înaintea Maicii Domnului. Înţelepţindu-mă din această minune şi văzând cu câtă bunătate m-a mustrat Preasfânta Stăpână, de atunci am început

să fac câte trei închinăciuni în faţa icoanei Sale>>”.

Al treilea a spus şi el că, rămânând odată fără bani sa rugat la Maica Domnului şi în ziua următoare a primit un CEC de unde nu se aştepta.

Al patrulea cu greu s-a lăsat convins să ne vorbească. Ne povestea despre un om care mergea regulat la biserică, participând la Sfintele Slujbe, dar nu se împărtăşea. La sfârşitul slujbei, când alţii se împărtăşeau, ar fi vrut şi el să se împărtăşească, dar, se socotea nevrednic şi păcătos. Stând mai deoparte şi privind la icoana Maicii Domnului a văzut-O vie, iar Ea, uitându-se cu blândeţe la el. I-a zis: „De ce nu te împărtăşeşti?”. „Preasfântă Stăpână, sunt nevrednic”, a răspuns el. Atunci Stăpâna i-a zis: „Vrednici nu vom fi niciodată, du-te şi te împărtăşeşte...”. Spunând acestea, tânărul a început să plângă-n hohote şi, aşezându-se într-un colţ, a rămas acolo, continuându-şi pocăinţa.

24

Am rămas cu toţii în tăcere, fără a mai îndrăzni a zice

9 7

ceva.”(Până aici din cartea Povestiri Duhovniceşti a Pr.

Pimen Vlad de la Sfântul Schit românesc Lacu - Sfântul Munte al Maicii Domnului SFÂNTUL ACOPERĂMÂNT AL MAICII DOMNULUI |Un om pe nume Nicolae Luncă, cunoscut al fratelui

rri • ii • • J • • a 1* • i • • -a

Traian, avea multe ispite şi necazuri în familie şi de aceea se ruga mult Maicii Domnului. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu l-a ajutat de nenumărate ori şi l-a scos din multe şi felurite ispite. Odată trecea printr-o perioadă foarte grea şi simţea că nu poate depăşi ispita mare care-l încerca. Supărat şi îngrijorat s-a culcat şi, cum stătea aşa, se gândea: „Oare Maica Domnului numai pe mine mă are, nu are şi pe alţii să-i ajute? Să nu O mai deranjez şi eu cu problemele mele...” Şi nu s-a mai rugat Ei ca altădată. După un timp a adormit şi în vis i-a apărut Maica Domnului stând lângă patul lui, cu Preacinstitul Ei Veşmânt ridicat şi acoperind cu jumătate din pulpana lui tot cerul şi pământul, cu toată lumea de pe el. Uitându-se la Nicolae cu dragoste, l-a întrebat:

- Pot Eu deodată să-i ajut şi să-i miluiesc pe toţi sărmanii, necăjiţii, scârbiţii, străinii, bolnavii, pe toţi oamenii care-Mi cer ajutor? Nicolae, cutremurat de prezenţa neaşteptată a Maicii lui Dumnezeu care i-a arătat mila Ei cea prea mare pentru făptura omenească - cum ţine Ea sub Sfântul Ei Acoperământ întreaga lume, a răspuns:

25

- Da, Măicuţa Domnului, poţi!!! După răspunsul lui Nicolae, S-a făcut nevăzută, iar acesta, înspăimântat, a căzut din pat.

Trebuie să O rugăm mereu pe Cea care este grabnic ajutătoarea noastră, singura nădejde neînfruntată şi folositoare a creştinilor, Măicuţa Domnului, care „ e atât de mult lângă noi, atât de mult ne iubeşte, şi e supărată pe cei

care nu-i cer nimic", aşa cum spune Părintele Arsenie Papacioc. „E o mare greşeală să nu-I cerem ajutorul!"

||În comuna Băneşti, din judeţul Prahova, lângă Câmpina, era un miliţian care lucra la circulaţie, pe nume Traian Popa. Era căsătorit cu o ardeleancă foarte credincioasă. Deşi erau pe vremea comuniştilor, când afla că vine fratele Traian în comună şi adună oamenii să le predice, îşi anunţa soţia şi-i cerea să afle la ce casă este fratele Traian ca să meargă şi ea să-l asculte.

Vremurile erau cumplite şi era interzis oamenilor să aibă icoane, dar miliţianul avea dragoste de acestea şi ţinea multe icoane în casă. Odată l-a vizitat un căpitan de la Bucureşti şi, văzând icoanele, l-a ameninţat că-l dă afară din serviciu dacă nu le dă jos de pe pereţi.

-Nu-i nimic, puteţi să mă daţi şi afară, eu acolo le las unde le-am pus; soţia mea e o femeie credincioasă şi credinţa ei o face aşa cuminte şi bună, a zis miliţianul.

Văzând că n-o scoate la capăt cu Traian Popa, şi impresionat de hotărârea fermă a acestuia, căpitanul i-a spus:

-Bine, tovarăşe Traian, dacă de-asta te înţelegi bine cu soţia dumitale şi pentru că eşti şi băiat bun, rămâi la circulaţie, eu n-o să-ţi fac nici un rău...

9 7 9

A trecut ceva timp de la această întâmplare şi Traian Popa a descoperit că are cancer. Boala era foarte avansată, nu s-a putut face nimic şi, după o suferinţă grea, a murit. Soţia îndurerată l-a înmormântat şi pentru parastasul de 40 de zile a mers la fratele Traian să-l roage să adune o sută de fraţi, ca să facă şi ea o pomană mare pentru sufletul soţului ei adormit. O femeie comunistă din comună aflând ce fel de parastas vrea să facă aceasta, a mers la ea şi i-a spus „să nu facă ceva aşa de mare, că e cheltuială multă, deranj" şi alte lucruri de felul acesta. Soţia lui Traian Popa n-a acceptat sfatul, răspunzându-i acesteia că „a avut un soţ bun şi că va face aşa precum a hotărât".

După această discuţie, femeia necredincioasă a mers acasă şi, în seara acelei zile, a avut un vis mare: la doamna Popa în curte erau adunaţi pentru parastas cei o sută de fraţi şi deasupra lor, în aer, era un covor minunat, ceva ce nu mai văzuse, de o mare frumuseţe, ţesut cu o măiestrie

7 9 7 9

rară; era Sfântul Acoperământ al Maicii Domnului şi acoperea toată curtea. Pe covor erau nişte flori atât de frumoase - cum nu există pe pământ; fiecare om de sub covor avea câte o floare a lui din care picura apă pe el; Maicuţa lui Dumnezeu din mila Ei cea mare spăla cu lacrimile Ei pe cei de acolo. Fratele Traian era la poartă, în marginea covorului, şi-i striga pe oameni să vină toţi sub Acoperământul Preacuratei Fecioare Maria, ca să-i

binecuvânteze Maica Domnului. Şi au venit şi oameni care erau împotriva Bisericii, a venit şi femeia necredincioasă ca să fie binecuvântaţi cu lacrimile Maicii Domnului.

După ce s-a trezit din vis femeia atee a mers la casa doamnei Popa, i-a povestit visul cutremurător pe care-l avusese, a ajutat şi ea cu bani şi alimente la pomană, şi a venit şi la parastas ca s-o binecuvânteze şi pe ea Măicuţa Domnului. Apoi a mers la fratele Traian şi a cerut voie să povestească oamenilor ce a visat, dar el a oprit-o, deoarece femeile nu au voie să vorbească în adunări şi în Biserici. Visul a fost făcut cunoscut însă oamenilor de fratele Traian în ziua aceea, arătînd pe femeia ce visase şi, peste tot pe unde mergea şi-l povestea, oamenii plângeau şi binecuvântau pe Maica Domnului pentru dragostea Ei cea preadulce şi mila Ei cea nemăsurată pentru făptura micuţă a mâinilor lui Dumnezeu - omul.

9

BISERICA

PAŞII DE MARE PREŢ

Un pustnic bătrân, mergând spre biserică, se gândea: „Am să-mi mut chilia mai aproape de biserica, să fac mai puţin efort. Sunt bătrân şi bolnav şi chilia mea e departe de biserica.” Şi tot mergând, a auzit paşi în urma sa. Privind înapoi, a auzit un înger care scria ceva „Ce scrii acolo, Sfinte îngere?” l-a întrebat pustnicul. „Scriu paşii tăi spre biserică.” Atunci, pustnicul îşi zise: „O să-mi mut chilia în vârful muntelui ca Sfântul înger să-mi noteze

28

cât mai mulţi paşi”. Dumnezeu este atât de bun, încât şi efortul de a merge la biserică ţi-l socoteşte faptă bună.

ATENŢIE

9

Un mitropolit, dorind să vadă cât de atenţi sunt credincioşii în timpul Sfintei Liturghii, a folosit o metodă foarte interesantă: lua câţiva clopoţei şi, venind în timpul Liturghiei la uşa bisericii, îi arunca jos făcând zgomot. Dacă toţi credincioşii se întorceau să vadă ce e în spate, mitropolitul ar fi înţeles că oamenii acestei biserici nu sunt credincioşi şi atenţi la slujbă, însă bucuria lui a fost nespus

1 A 1 A 1 • «V • • 1* • A i

de mare, când în biserică nici un credincios nu s-a întors, ei fiind atenţi şi concentraţi la Sfânta Liturghie.

Aşa să facem şi noi, iubiţi credincioşi. Trebuie să fim atât de atenţi la Sfânta Liturghie, încât nimic să nu ne facă să ne gândim în altă parte, pentru că în Sfântul Altar, Hristos se jertfeşte pentru sufletele noastre.

SUNT PIERDUT...

-Sunt pierdut, prietene! a spus un necredincios unui bun creştin.

-Bucură-te, dragul meu! îi răspunse senin cel credincios.

-Cum aşa?

-Da! Fiindcă Hristos a venit să găsească şi să mântuiască pe cel pierdut. Deci El pentru tine s-a jertfit şi a murit.

-Atunci eu ce trebuie să fac? a întrebat mirat necredinciosul.

-Simplu, să ieşi în calea Lui ca El să te găsească.

-Şi care este calea Lui?

-Biblia şi Sfânta Biserică.

Şi de atunci necredinciosul a înţeles ce trebuie să facă.

BISERICA TE PURIFICĂ

Un bătrân călugăr, care-şi petrecea viaţa mai mult în rugăciune şi în meditaţie, s-a plâns într-o zi stareţului:

-Părinte stareţ, iertaţi-mă, dar mie nu-mi rămâne

nimic în cap din slujbele ce se ţin la Biserică, şi nici din rugăciunile mele particulare. De aceea v-aş cere să fiu scutit de slujbele ce se ţin la biserică. Stareţul a socotit cu gândul că cererea lui e o călcare de rânduială, şi i-a dat un canon.

-Să iei, Prea Cuvioşia Ta, unul dintre aceste două coşuri de nuiele, să cari trei zile cu ele apă de la izvor şi să umpli un butoi care este în spatele mănăstirii. Sper că Dumnezeu te va lumina şi, la sfârşitul celor trei zile, vei înţelege că slujbele de la biserică sunt totuşi foarte folositoare.

Erau alături două coşuri, amândouă pline de noroi. Se cărase cu ele bălegar. Şi-apoi cum să cari apă cu un coş de nuiele?

Dar ascultarea era ascultare.

Bătrânul se mâhni puţin în sufletul său, dar îşi făcu ascultător semnul Sfintei Cruci şi porni la treabă. Trei zile cără apă tăcând drumul de la izvor până la butoi, dar degeaba. Când ajungea la butoi, coşul era gol. Şi astfel nu

a pus nici o picătură de apă în butoi. A treia zi spre seară, aşează coşul cu care a lucrat lângă celălalt, şi a mers să spună stareţului că a isprăvit ciudata sa ascultare. Stareţul i-a ieşit înainte şi s-au îndreptat amândoi spre cele două coşuri.

-Oare de ce ţi-am dat canonul, părinte? Aha, pentru că socoteai că slujbele nu-ţi sunt de folos şi ai cerut să nu mai participi la ele, nu-i aşa?

-Cum să înţeleg? ripostă bătrânul. Am înţeles doar că trebuie să dau ascultare. Asta are înţeles. Atât. În rest,

am rămas tot la ce gândeam înainte.

-Eu ştiu că ai făcut ascultare, răspunde calm părintele stareţ. Dar eu altceva am urmărit. Vezi, Sfinţia Ta: aici sunt două coşuri, cum erau şi acum trei zile, când ţi-am dat canonul. Cu unul ai lucrat, cu unul nu. Sfinţia

Ta, nu vezi nici o deosebire între ele?
-Unul e murdar, iar celălalt e curat.
-Care e curat?
-Cel cu care am cărat apă.
-Vezi? îi zise stareţul. N-ai putut umplea butoiul de apă cu el, fiindcă coşul n-a ţinut apa Dar cărând mereu apă cu el, coşul s-a curăţit. Vezi ce frumos e? Aşa e şi cu mintea ta. Ţi se pare că nu reţine nimic, dar participând mereu la slujbele bisericii se întâmplă ceva: sufletul se curăţă, se purifică.
Atunci călugărul lămurit făcu metanie, ceru iertare şi se întoarse în chilie luminat.
Când bătu clopotul de slujbă, fu cel dintâi care intră în biserică.
31
PÂNZA ŞI SUFLETUL
Un preot se plimba pe marginea unui râu care trecea prin parohia sa. La un moment dat se întâlneşte cu o femeie credincioasă, care frecventa cu regularitate Sfânta Biserică. Femeia spăla în râu o pânză. Preotul, curios să vadă ce înţeleg femeile din misiunea sa preoţească, o întrebă pe femeie:
-Ce ai înţeles dumneata din predica mea de duminică?
Femeia, sinceră din fire, i-a răspuns:
-N-am prea înţeles mare lucru, părinte. Mă iertaţi Preotul, mâhnit, îi zise:
-Înseamnă că am vorbit zadarnic pentru dumneata. Vii degeaba la biserică.
Femeia îi răspunse calm, arătându-i pânza:
-Părinte, pânza pe care apa o face aşa de curată, cunoaşte ceva despre apă? E de-ajuns că apa trece prin ea, şi o face albă. Aşa şi cu predica Sfinţiei Tale, Părinte: de- ajuns că predica trece prin sufletul meu, mă înduioşează, şi sufletul meu se curăţă. Chiar dacă eu nu mai ţin minte acum mare lucru.
Mulţumit de răspunsul femeii, preotul înţelese că predica sa a avut într-adevăr folos duhovnicesc.
AMESTECUL DRACILOR ÎN TREBURILE OAMENILOR CA SĂ NU MEARGĂ LA BISERICĂ Sfântul Antonie îl întreabă pe diavol:
-Cum înşeli tu pe creştini?
32
Diavolul îi răspunse:
-Simplu. Caut să-i îndepărtez de Dumnezeu şi de biserică.
-Cum?
-Păi, duminica dimineaţa, merg la ei în pat şi le dau o lene mare, încât nu se mai scoală să meargă la biserică sub pretextul că sunt obosiţi.
-Şi dacă totuşi se scoală să meargă la biserică?
Dacă totuşi se scoală, merg în şifonier, şi de aici declanşez o întreaga ceartă!
-Cum?
-Păi, femeia acum descoperă că nu a călcat cămaşa, că nu a pus un nasture la haină, şi văzând acestea, bărbatul se supără

şi nu mai merge la biserică.
-Şi dacă totuşi trec şi peste aceste ispite, şi merg la biserică?
-Dacă merg la biserică, mă ţin după ei la biserică şi acolo îi fac să nu fie atenţi la slujbă!
-Cum?
-Păi simplu. Le fac pe femei să se întrebe una pe alta de unde au găsit pantofii, fustele, baticurile, şi aşa se declanşează o întreagă discuţie. Care distrage atenţia de la slujbă.
-Asta faci femeilor. Dar bărbaţilor ce le faci?
9
-Şi pentru bărbaţi am o soluţie: după slujbă, îi fac să se invite unii pe alţii la cârciumă, să ia un păhărel, şi de la unul ajung la mai multe păhărele, astfel îmbătându-se, ei ponegresc Biserica de la care au plecat.
33
Mirat de şiretlicurile diavolului, Sfântul Antonie a spus: „Creştinilor, trăiţi în frica lui Dumnezeu şi cinstiţi ziua Domnului. Nu vă lăsaţi înşelaţi de Satana, care vrea să vă arunce în focul Iadului prin tot felul de ispite şi năluciri. Căci dacă veţi rezista, Dumnezeu vă va răsplăti văzând răbdarea voastră. Fiţi tari şi cuceriţi împărăţia lui Dumnezeu!”
SĂ MERGI LA BISERICĂ, FIUL MEU!
Pe vremea când încă se mai făcea comerţ cu oameni
9
în pieţe, era un om bogat care avea un fiu. Acesta, pe nume Teofil, a fost crescut în frica lui Dumnezeu şi respect faţă de tatăl său. La un moment dat, omul a rămas fără avere, fără să-şi mai poată întreţine familia. În această situaţie, tatăl îi spuse copilului:
-Fiul meu! Dacă Dumnezeu ne-a dat în starea aceasta, trebuie să facem ceva, ca să ne asigurăm măcar hrana cea de toate zilele. De aceea, trebuie să accepţi să te vând ca rob, ca astfel, cu banii obţinuţi, să trăiesc şi eu şi să ai şi tu hrana cea de toate zilele.
-Da, tată! Accept cu plăcere acest lucru, şi dacă voi putea, te voi ajuta, pentru că eşti părintele meu.
Au mers la târg şi l-au vândut pe Teofil unui prinţ foarte bun. Despărţirea a fost emoţionantă. Au plâns amândoi, înduioşaţi de faptul că nu se vor mai vedea, însă, înainte de a se despărţi, tatăl l-a mai rugat pe Teofil ceva:
-Fiul meu, aş vrea să-mi asculţi un sfat pe care să-l ţii minte până la moarte. De fiecare dată când auzi
34
clopotul bisericii, în duminici sau sărbători, să mergi la slujbă, indiferent de ascultarea pe care o ai. Să te rogi la Dumnezeu şi apoi să pleci la ascultare.
-Da, părintele meu! Am să fac acest lucru în amintirea ta.
Şi aşa s-au despărţit, plecând fiecare la ale sale.

Acasă la prinţ, dovedind multă seriozitate, şi fiind o slugă bună şi credincioasă, prinţul l-a pus mai mare peste slugile sale şi administrator al casei sale. Dar cum satana nu vrea ca aleşii lui Dumnezeu să fie fericiţi, i-a pregătit o cursă cumplită. Într-o zi, mergând prinţul la vânătoare, şi-a uitat acasă tolba cu săgeţi. Şi bineânţeles, a trimis înapoi pe cea mai bună slugă a sa, pe Teofil.

Acasă, Teofil, găsi pe prinţesă păcătuind cu o slugă. Dar el şi-a văzut de ale lui, mergând în grabă înapoi la prinţ. Când s-au întors de la vânătoare, prinţesa l-a acuzat pe Teofil că ar fi vrut să păcătuiască cu ea. La fel ca la casa lui Putifar, fiind credincios, Teofil n-a ripostat nimic ca să nu afle prinţul ceva despre prinţesă. Atunci sa hotărât, în taină, ca Teofil să fie decapitat. Prinţul a vorbit cu călăul, spunându-i:

-Mâine dimineaţă, prima slugă care va veni la tine, îi tai capul, iar când va veni a doua slugă, îi dai capul primei slugi într-o pungă.

Zis şi făcut.

Dimineaţa, Teofil a fost trimis la călău cu o „treabă importantă". Dar pe drum el a auzit clopotul bisericii şi şi-a amintit de tatăl său, şi de făgăduinţa făcută lui. A mers la biserică, a stat la slujbă, şi apoi a mers la călău.

35

/V

În acest timp prinţesa cea păcătoasă şi nerăbdătoare a trimis pe sluga cu care păcătuise să-i aducă capul lui Teofil de la călău. Dar pentru călău, sluga păcătoasă a fost prima slugă care a venit, şi i-a tăiat capul. Venind apoi Teofil, a primit capul slugii păcătoase într-o pungă şi s-a întors acasă. La sosire, văzând prinţesa că Teofil trăieşte, a înţeles că era o minune dumnezeiască. Atunci ea a căzut

9

la picioarele prinţului spunându-i tot adevărul şi mărturisindu-i nevinovăţia lui Teofil.

9

Iată, iubiţilor, ce înseamnă ascultarea de părinţi, credinţa în Dumnezeu şi mergerea în toată vremea la Sfânta Biserică. Dacă Teofil nu mergea la Sfânta Biserică, nu era izbăvit de moartea nedreaptă care i se pregătise. Dar Dumnezeu îl ajută pe cel credincios, şi-l pedepseşte pe cel păcătos.

SFATUL LUI SATANA DESPRE BISERICĂ

Un diavol era foarte supărat că un om pe care-l ispitise se hotărâse să meargă la biserică. Atunci, el s-a dus la Satana întrebându-l ce să facă. Acesta i-a răspuns: „Fă-l să se preocupe în biserică de lucruri mărunte, să se gândească, de pildă, că preotul nu are voce, că o femeie are rochia murdară, că vecinul lui nu ştie să cânte, că paracliserul e ipocrit, etc. Şi, în felul acesta, nu se va mai concentra la rugăciune".

SFÂNTA CRUCE Sfânta Cruce este semnul prin care un creştin

se distinge cu uşurinţă de ceilalţi oameni. Şi de fapt de ce
36
avem noi creştinii o aşa de mare cinste pentru acest minunat semn? Ce înseamnă crucea pentru noi?

Crucea este lucrul prin care Mântuitorul nostru Iisus Hristos a zdrobit moartea şi ne-a răscumpărat pe noi din blestemul adamic. Prin cruce înţelegem jertfa; prin cruce înţelegem răscumpărare şi înviere.

Crucea, în înţeles material, este lemnul pe care Mântuitorul a fost răstignit în sens spiritual, crucea este suferinţa prin care noi trecem în viaţă şi prin care ne dobândim mântuirea sufletului nostru. Acest semn şi-a dovedit puterea prin multele minuni pe care le-a făcut în decursul istoriei şi prin faptul că ne este de un mare ajutor nouă creştinilor.

CRUCEA LUI HRISTOS

Făcând săpături pe Golgota, Sfânta Elena, mama Sfântului Constantin cel Mare, a găsit, după osteneală, trei cruci. Una dintre ele era cea pe care fusese răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Dar care dintre ele era?

Întâmplător pe acolo trecea un cortegiu cu un mort. Şi atingând prima cruce de mort, nu s-a întâmplat nimic. Cu a doua cruce la fel s-a întâmplat. Dar când a atins a treia cruce de mort, acesta a înviat şi toţi au înţeles că aceasta este o minune dumnezeiască şi că Aceea este crucea lui Hristos. Din această Sfântă Cruce se păstrează şi astăzi părticele la Ierusalim, la Sfântul Munte al Maicii Domnului, la Sfânta Mânăstire Cozia şi în multe alte locuri din lume.
37

A-TI LUA CRUCEA
9

Un tânăr englez, care tocmai se întorsese din armată, avea tatuată pe spate o cruce mare, care-i acoperea toată spinarea. Întrebat ce-i cu crucea, el povestea: am făcut ce ne îndeamnă Iisus: „Ia-ţi crucea ta!” Şi, de când o am, mi s-au întâmplat multe lucruri minunate. La noi în armată se bătea cu biciul. Te dezbrăca, te lega de un stâlp, şi-ţi aplica 20, 30, 40 de lovituri. Când m-am dezbrăcat prima oară ca să mă pedepsească, văzând crucea pe spate, n-au îndrăznit să dea cu biciul. Erau şi ei creştini.

CARE-I CRUCEA MEA

Un om a primit de la Dumnezeu o suferinţă. Văzând că este vorba de o boală mai grea, credea că Dumnezeu i-a dat o cruce prea grea, el nefiind obişnuit cu suferinţa şi atunci cârtea. Dar într-o noapte a visat un vis. Se făcea că un înger l-a dus pe un deal unde erau sute şi sute de cruci. Unele de aur, altele de argint, unele de lemn, altele de marmură, unele mici, altele mari, ca o pădure de cruci. Ajunşi la ele, îngerul îi zise: „Alege-ţi o cruce de aici şi apoi vino înapoi la mine. Văzând că are această posibilitate a alergat îndată să ia crucea cea mai mare - din aur. Încercând să o ridice, a văzut că era imposibil. Era prea grea pentru el. A mers apoi

la cea de argint. Dar nici pe aceasta n-a putut să o ridice. Văzând că cele mari şi preţioase sunt grele, şi-a ales una frumoasă din lemn, pe care o putea ridica şi care era tocmai potrivită pentru ei. Văzând alegerea sa, îngerul i-a zis: „Vezi, creştine? Asta e crucea ta. Sunt alţii care suferă mai mult şi aceia pot duce
38
aceste cruci mari. Ei sunt Sfinţii care au dus până la capăt suferinţa lor, cu bucurie şi mulţumind lui Dumnezeu. Pentru tine, această suferinţa, este mai bună. Ea te duce la Dumnezeu dacă eşti mulţumitor şi nu huleşti pe Dumnezeu pentru ea."

EVREUL ŞI CRUCEA

Se povesteşte că un evreu, care avea o prăvălie odinioară într-un sat moldovenesc, a angajat un ţăran ortodox să-l ducă în oraş cu căruţa, spre a cumpăra marfă. S-au împăcat la preţ şi au plecat. Când, încă în sat fiind, au trecut pe lângă biserică, evreul s-a adresat dintr- o dată speriat ţăranului:

-Bade, întoarce-te, nu mai mergem.

-Dar ce s-a întâmplat, jupâne?

-Nimic, dar nu mai merg cu dumneata.

A întors ţăranul şi când l-a lăsat la poartă pe evreu la întrebat ce s-a întâmplat.

-Păi cum puteam să merg cu dumneata? Ai trecut prin faţa bisericii şi nu ţi-ai făcut cruce. Religia ta îţi spune sa-ţi taci cruce, iar dumneata nu-ţi asculţi religia, înseamnă că eşti un om periculos. Puteai să mă omori într-o pădure şi să-mi iei banii!

-Cum aşa, jupâne?

-Da! Eu nu am încredere în dumneata. Dacă n-ai teamă de Dumnezeu, poţi face orice, mă pot aştepta la orice de la dumneata!

PUTEREA CRUCII

39

/V

În Constantinopol era un tânăr scriitor, slujitor la un boier. Acest boier era un mare vrăjitor, însă tânărul nu ştia acest lucru. Într-o zi, boierul l-a invitat pe tânărul scriitor într-o călătorie. Au încălecat amândoi şi au pornit la apusul soarelui. Au mers până s-a întunecat, ajungând departe într-un câmp. Şi tot mergând, au ajuns la un palat mare. Coborând amândoi de pe cai, au intrat înăuntru. Acolo, pe tron şedea un ofiţer, înconjurat de multe slugi. Ajungând lângă acesta, ofiţerul porunci să se aducă un jilţ şi pentru boier. Aducându-se de îndată jilţul, au început amândoi să stea de vorbă, boierul mulţumindu-i ofiţerului pentru toate binefacerile ce i le-a făcut. Atunci tânărul a înţeles că este vorba de Satana şi că boierul său este vrăjitor. După ce au stat puţin de vorbă, Satana a întrebat:

-Dar acest tânăr cine este? Este cumva robul meu?

Dar tânărul a răspuns:

-Sunt robul Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi a

făcut semnul crucii. Şi dintr-o dată totul a dispărut, şi palatele, şi jilţurile, inclusiv boierul, pe care diavolii l-au răpit in Iad, împreună cu trupul său. Iată deci câtă putere are Sfânta Cruce asupra dracilor şi cât de mare valoare are faptul că mărturisim pe Dumnezeu. Oriunde, când trecem pe lângă biserică, să ne închinăm cu orice preţ. Aceasta este o mărturisire a credinţei tale. Şi nu este o ruşine. Pentru că dacă tu nu te ruşinezi de Dumnezeu aici, pe pământ, nici Dumnezeu nu se va ruşina de tine la judecata de apoi.

DESPRE PREOTIE

9

STATUIA FĂRĂ CAP

A

Într-un orăşel din sudul Franţei se află o statuie fără cap. La întrebarea care este istoricul acestei statui şi de ce nu are cap, ghidul răspunde:

Este vorba de un preot care a dovedit că secretul spovedaniei nu poate fi divulgat sub nici o formă. Şi iată cum:

Acest preot a fost acuzat într-o zi că a ucis un om. Poliţia a dovedit că la locui crimei nu s-a aflat decât el. A fost judecat şi cu toate că era nevinovat, a fost decapitat în faţa conducătorilor săi.

9

După o perioadă de timp, în faţa judecătorului s-a prezentat o femeie, care i-a zis; „Eu am ucis pe omul acela pentru care l-aţi decapitat pe preot. Mă mustră conştiinţa şi nu mai pot rezista. De aceea am venit să vă spun adevărul. Şi încă acesta nu este totul. Cu o seară înainte de a fi decapitat, am mers la preot şi i-am spus, la spovedanie, că eu l-am omorât pe acel om. În ziua procesului putea să mă pârască, dar a preferat să moară fără să divulge ceea ce-i spusesem eu la spovedanie.

FERICIRE

Un împărat păgân, închinător de idoli, avea un singur fiu, urmaş al tronului său. După ce copilul a învăţat carte, împăratul l-a trimis la preotul creştin să-l

înveţe religia creştină. Preotul, temându-se de împărat, s-a dus la el şi l-a întrebat:

-Împărate, chiar ţi-ai trimis copilul la mine să-l învăţ despre creştinism?

-Da! Eu vreau ca copilul meu să fie fericit. Pentru că cei mai fericiţi oameni din împărăţia mea sunt creştinii.

Fericiţi cei curaţi eu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu!

PREDICĂ CU FAPTA

Un preot a primit de la unul din bătrânii satului său suma de un milion de lei. Văzând această minunată facere de bine, l-a rugat pe epitropul bisericii să împartă toţi aceşti bani

săracilor din partea sa. Atunci, unul dintre săracii care a primit această frumoasă milostenie a zis:

-Părintele predică frumos. Dar cea mai frumoasă predică a sa a fost această faptă bună.

LA CE FOLOSESC PREOTII

/V 9

Într-un compartiment de tren călătoreau doi bărbaţi. Unul era miner, iar celălalt probabil intelectual, cu pretenţii de ateu. La un moment dat, pe coridor trece un preot. Intelectualul îi spune minerului:

-Preoţii ăştia nu sunt de nici un folos. Ei nu produc nimic. Ar trebui să dispară din societate.

-Ascultă, domnule! Suntem singuri în acest compartiment, este noapte, şi mi-ar fi uşor să te uşurez de banii pe care îi ai, să-ţi dau o bătaie bună şi să te las aici

42

leşinat. Dar nu-ţi fac nimic, pentru că am învăţat la Biserică, de la preoţi, să cinstesc pe aproapele meu.

Aşadar preotul, care pentru intelectual nu avea nici o importanţă, i-a fost de folos chiar lui.

PUTEREA PREOŢIEI - MINUNI DIN VIATA FRATELUI TRAIAN

|Pe 17 iulie 1957 în timpul serviciului şi din cauza acestuia a avut loc următorul accident: în timp ce repara un utilaj tavanul minei s-a surpat, căzând pe el o "humă" de 800 de kilograme; el fiind aplecat huma l-a îndoit cu capul între picioare. În mină mai erau doi oameni cărora le era frică să intervină deoarece urma să se surpe pe deasupra, cum se întâmpla de obicei, pământ cu copaci, care i-ar fi omorât pe toţi. Fratele Traian şi-a spus: "Doamne, în mâinile Tale îmi dau sufletul", dar o voce (îngerul păzitor) i-a spus: "Stai liniştit, nu te teme, te vor scoate de aici". După 18 minute au venit minerii care i-au certat pe cei doi că nu au intervenit, au ridicat huma şi lau scos pe fratele Traian de sub ea.

A fost dus la spital, unde a fost consultat de celebrul doctor Arsene şi de doctoriţa Horvat care i-au spus că "sigur moare în şapte zile, că nu poate fi operat, că are coloana vertebrală fracturată şi prin operaţie ar putea să se distrugă măduva spinării".

Soţia fratelui Traian, Aurica Bădărău, (Mămăica), deşi erau pe vremea comuniştilor, s-a dus la miezul nopţii şi-a chemat un preot, care l-a spovedit şi l-a împărtăşit, astfel că şi-a revenit şi a mai rămas un an de zile în spital.

43

Anul acesta s-au împlinit 51 de ani de la accident şi fratele Traian este încă în viaţă, deşi alţi mineri cunoscuţi care au avut accidente asemănătoare, dar nu aşa de grave, n-au supravieţuit mai mult de şase ani, deoarece nu erau în legătură cu Biserica.

Fratele Traian spune de atunci că "pentru mine personal preotul este Dumnezeu pe pământ".

La 38 de ani de la accident a avut un blocaj renal şi a fost dus din nou la spital. I s-au făcut patru sondaje, dar în loc de urină a curs sânge. Personalul sanitar de acolo nu i-a dat şanse de supravieţuire decât foarte mici şi numai prin operaţie; au amânat operaţia până luni, fiind ziua de sâmbătă.

Pentru a apela din nou la puterea preoţească fratele Traian s-a întors acasă şi l-a rugat pe părintele Sorin Andreescu, parohul Bisericii din Călineşti, care încă mai trăieşte, să vină duminică după Sfânta Liturhie împreună cu un alt preot să slujească taina Sfântului Maslu. Când a intrat în cameră părintele Sorin a făcut o cruce mare pe tot corpul fratelui Traian şi a zis: "Să plece boala de la robul Tău Traian şi să vie sănătatea peste el". În clipa aceea fratele Traian a început să simtă furnicături în tot corpul. După Evanghelia a patra a Sfântului Maslu au început rinichii să funcţioneze şi şi-au dat drumul complet după Evanghelia a şaptea. De atunci nu a mai avut niciodată blocaj renal. Luni, în loc să se opereze cum era programat, l-a chemat pe părintele Sorin să-i mulţumească. Acesta s-a aşezat pe pat lângă fratele Traian şi a început să plângă zicând: "Nici noi nu ştim ce

lucrează Dumnzeu prin noi, preoţii!" şi i-a dat canon ca să povestească această minune la toată lumea.

tjDomnul Gheorghe Popescu din oraşul Ploieşti a fost director general al regiunii Prahova pe vremea comuniştilor. Datorită unor dureri foarte mari de burtă sa internat la spital în Bucureşti pentru a fi diagnosticat. SA a decis o intervenţie chirurgicală abdominală. În operaţie medicii au descoperit că avea cancer al colonului în ultimul stadiu, inoperabil. I s-a cusut burta la loc şi i s-a spus că trebuie să meargă acasă deoarece nu i se mai poate face nimic, dar, dacă vrea, mai poate veni la control până va muri.

Vestea l-a zdruncinat profund şi, deşi era încă în putere - avea 52 de ani, s-a gândit că viaţa nu mai are rost şi decât să se chinuie şi pe el şi pe cei din jur mai bine se sinucide. Ajuns acasă şi-a încărcat arma de vânătoare, şi-a pus-o la tâmplă şi, când să tragă, a intrat în cameră prietenul lui cel mai bun, domnul Ionică:

-Ce faci? l-a întrebat acesta îngrozit.

-Viaţa mea nu mai are nici un sens! Am cancer în ultimul stadiu şi decât să mă chinuiesc şi pe mine şi pe alţii mai bine mă omor!

-Dacă tot vrei să mori, ce te costă să vii cu mine la cineva care te iubeşte?

-Pe mine? Cine mă iubeşte şi eu nu-l cunosc?

-Vino şi vezi!

Au luat maşina şi s-au dus la fratele Traian. Fratele Traian ne povesteşte:

„A venit la mine domnul Gheorghe Popescu, un om voinic, prezentabil şi isteţ. Mi-a povestit cine este şi ce voia să facă. L-am lăsat să vorbească şi apoi l-am luat mai tare:

-Ţara a avut încredere în dumneata şi te-a făcut director al Prahovei şi acum vrei să te îngroape ca pe Iuda?

El s-a îndreptăţit:

-Am soţie şi o fată şi nu vreau să le împovărez să mă îngrijească până voi muri!

Atunci eu m-am răstit la el:

-Bravo, domnule director, dar le-aţi întrebat şi pe ele ce vor? Grozavă uşurare le aduceţi! Dacă vă găseau mort în casă ce se întâmpla? Ce exemplu lăsaţi în familie? Le lăsaţi ca moştenire un Iuda spânzurat ca să aibă toată viaţa pătată de noroi şi fata să fie de râs toată şcoala! Ia gândiţi-vă la situaţia mea, stau la pat de 50 de ani şi m-a purtat soţia pe braţe atâta, întrebaţi-o cu ce fericire a răsplătit-o Dumnezeu? Iar celor trei copii ai mei, aşa cum sânt eu handicapat, le-am făcut cu ajutorul lui Dumnezeu un rost...

-Ce să fac?

-Să crezi în Dumnezeu! El a dat boala şi El o va vindeca!

-Cred!

-Atunci te vei vindeca!

Şi a stat două ore cu mine şi l-am catehizat (învăţat) despre Dumnezeu şi viaţa veşnică. Fiind isteţ a prins repede. Peste o săptămână a revenit şi l-am întrebat:

-V-aţi spovedit vreodată?

46

-Niciodată în viaţă!

9

-Dacă vă trimit la un preot acum vă spovediţi?

-Da!

Am sunat la Sfânta Mânăstire Zamfira şi i-am povestit Pr. Ceauşu situaţia. Acesta l-a aşteptat pe domnul Popescu la poarta Sfintei Mânăstiri, l-a dus în Biserică şi l-a spovedit din copilărie până atunci şi, pentru a-l întări, i-a dat Sfânta Împărtăşanie. Ieşind din Biserică domnul Popescu n-a mai văzut lumina soarelui, ci una mult mai puternică, incomparabilă, ceva ce nu mai văzuse niciodată în viaţă, şi nu a mai putut ajunge la maşină, deoarece nu o mai vedea; în situaţia aceasta a fost dus de

" 9

mână la telefon pentru a mă suna. Mi-a spus că în loc de soare vede o altă lumină şi m-a întrebat ce i se întâmplă; i-am spus:

-Nu-ţi fie frică, te-a miluit Dumnezeu cu o chemare

9 "

ca a Sfântul Apostol Pavel şi te-a cercetat cu lumina necreată ca să spui şi celor mari pe care îi cunoşti, şi celor mici, şi doctorilor care te-au tratat, minunea pe care a făcut-o Dumnezeu cu tine şi, astfel, să se întoarcă lumea la pocăinţă.

De atunci a mers regulat la Sfânta Biserică, s-a spovedit

des, s-a împărtăşit şi, fiind pensionat, a devenit un propovăduitor al Evangheliei lui Hristos. Au trecut ani de atunci şi domnul Popescu nu a mai avut nici o boală".

ALTE MINUNI DIN VIATA FRATELUI TRAIAN

9

O MINUNE A SFÂNTULUI MARE MUCENIC MINA

47

Totdeauna li se furau din beci tot felul de alimente; ca să se păzească de hoţi au pus nişte dulăi, pe care însă îi găseau legaţi şi beciul golit. Atunci, într-o zi fratele Traian şi în ziua următoare Aurica, au spus acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina şi au lăsat uşa beciului descuiată; de atunci nu li s-a mai furat nimic.

A

În 1987 Aurica a plecat la Ierusalim şi fratele Traian a rămas cu o fetiţă de şase ani, Florentina. La un moment dat a trimis-o în beci să aducă cartofi. Fetiţa s-a întors

9

plângând şi spunând că este "un om îmbrăcat în alb pe un cearşaf alb în mijlocul beciului." Fratele Traian i-a spus Florentinei "să meargă fără grijă că este Sfântul Mare Mucenic Mina care păzeşte beciul." Fetiţa s-a dus, a luat cartofi fără grijă şi nu a mai văzut pe nimeni în beci.

PREOTEASA VINDECATĂ DE CANCER

O cunoştinţă a fratelui Traian, preoteasă din judeţul Prahova, i-a povestit cu ani în urmă următoarele: de la începutul căsătoriei sale, ea şi soţul ei, preotul, au făcut o înţelegere să trăiască în curăţenie trupească (ca fraţii) toată viaţa lor; de aceea nu au avut copii. După ani de zile, la bătrâneţe, preoteasa s-a îmbolnăvit grav. Neştiind ce are s-a dus la Bucureşti şi s-a internat. Acolo doctorul i-a spus că are cancer şi că nu va mai trăi mult. La auzul veştii preoteasa a zâmbit.

- De ce zâmbeşti? a întrebat-o doctorul.
- Zâmbesc pentru că am nădejde la Dumnezeu, i-a răspuns femeia.

48

După o vreme, acolo în spital, într-un moment în care era copleşită de tristeţe, preoteasa a început să plângă.

O femeie oarecare a surprins-o şi i-a spus:

Nu mai plângeţi! Faceţi o promisiune frumoasă lui Dumnezeu şi vă vindecaţi.

Preoteasa şi-a propus să îmbrace o biserică de Paşti cu veşminte de lame' şi a reuşit. Dar durerile nu au încetat. Atunci şi-a spus că nu I-a plăcut lui Dumnezeu asta. I-a promis atunci lui Dumnezeu că îşi va închina viaţa Lui, ducându-se la mânăstire să se facă maică. Şi pe zi ce trecea durerile au început s-o lase, până când i-a trecut cancerul. Dar acum îi era greu să-i spună preotului că îl părăseşte, pentru că nu voia să-l supere; şi tot amâna.

În zilele următoare preotul a fost chemat repede de Prea

Fericitul Patriarh Teoctist, care cunoştea situaţia prin care treceau, pentru o propunere. Prea Fericitul l-a rugat să meargă la Mânăstirea Suzana ca duhovnic la maici. Preotul a venit acasă trist neştiind cum să-i dea vestea preotesei şi, ca şi aceasta, amâna să-i spună.
S-a hotărât cu greu şi, într-o seară i-a spus. Soţia sa a fost foarte surprinsă şi, de bucurie, a sărit şi l-a pupat, povestindu-i cum a lucrat Dumnezeu şi cât de frumos a aranjat pentru că nici ea nu îndrăznea să-i spună şi nici nu putea pleca fără acordul lui.

Şi asfel au plecat amândoi la mânăstire: preotul la Suzana şi preoteasa la Zamfira. Acolo a fost călugăriţă şi îngrijeşte de măicuţe bolnave şi bătrâne cu dragoste şi mulţumind lui Dumnezeu.

9
49

O MINUNE A SFÂNTULUI IERARH CALINIC DE LA CERNICA

Cu 18 ani în urmă o femeie înstărită, foarte amărâtă, Jenica, din comuna Măgureni, judeţul Prahova, a venit la fratele Traian şi la soţia lui. Deznădăjduise pentru că nu
• • • A* • w A 1 • V 1 1 w
avea copii şi îi veniseră gânduri negre să plece de acasă „că degeaba mai trăieşte”. Le-a cerut să-i dea ceva ca să facă copii. Aurica i-a zis să meargă împreună la Sfânta Mânăstire Cernica la racla Sfântul Ierarh Calinic, să plângă până simte că s-a răcorit şi scapă de întristare; şi aceasta va fi semnul că cererea i-a fost ascultată. S-au dus acolo într-o zi de lucru şi Jenica a plâns ore întregi făcând pe jos o baltă de lacrimi. Când s-a liniştit a sărutat Sfintele Moaşte, i-a cerut Sfântului un copil şi a simţit că rugăciunea i-a fost ascultată. Întorcându-se la Ploieşti s-a oprit la biserica Sfântul Gheorghe Nou şi a sărutat Sfânta Icoană a Sfântului Ierarh Calinic. După o lună a rămas gravidă şi a născut un băiat pe care l-a botezat cu numele de Eugen (în limba greacă = naştere bună). Fiind un copil născut din porunca lui Dumnezeu, a fost foarte cuminte: nu se juca cu băieţii ceilalţi („călca a popă”), a făcut liceul cu rezultate foarte bune şi acum se pregăteşte pentru facultatea de teologie cu fratele Traian. El însuşi zice că este făcut dintr-un toiag uscat pe care Dumnezeu l-a înverzit. După acest băiat, la câţiva ani, Jenica a mai avut o fetiţă. Drept mulţumire a făcut la poartă o troiţă spre slava lui Dumnezeu. Pururea Îl laudă pe Dumnezeu şi cheamă preotul în fiecare an pentru Te Deum-ul de

50

mulţumire. Invită de două ori în an o sută de fraţi pentru pomenirea minunii şi coborârii milei lui Dumnezeu la Sfintele Moaşte.

MÂNTUIREA Mântuirea este de fapt scopul vieţii. Este fericirea noastră. Şi nu o fericire scurtă şi mică. O fericire veşnică, totală. Dar cum putem dobândi această mântuire?

Simplu: prin Har, Credinţă şi Fapte bune în biserică. Harul ne este administrat de preoţi prin puterea dată lor de Dumnezeu. Ei ne dăruiesc: trupul şi sângele lui Hristos, taina iertării păcatelor, celelalte Sfinte Taine, sfinţirea caselor noastre, aghiazma, etc. Credinţa este personală, subiectivă. Fiecare creştin trebuie să fie drept, să creadă în Dumnezeul cel adevărat: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, aşa cum mărturiseşte Simbolul de Credinţă Ortodox. Faptele bune sunt milosteniile, ajutorarea aproapelui, iubirea lui sub diferite aspecte.

AZI, NU MÂINE...

O tânără fată, mergând într-o zi la biserică şi ascultând predica preotului, s-a hotărât în inima sa să meargă pe calea lui Dumnezeu. Voia să-şi mântuiască sufletul. Dar şi-a zis: „De mâine merg pe calea mântuirii". A spus de mâine pentru că seara mergea la o petrecere. Însă la miezul nopţii, fiind un cutremur, a murit sărmana. „Mâine" este vorba diavolului. Chiar în clipa în care auzi de Dumnezeu să-ţi schimbi viaţa ta. Dacă nu faci asta de

azi, eşti un om pierdut

CEI DOI OLOGI

Erau într-un oraş doi ologi, cerşetori, într-o zi s-a pornit de la biserică un alai cu o icoană făcătoare de minuni şi se spunea că cine se atinge de ea în timpul procesiunii va fi vindecat de orice boală. Auzind, ologii şi- au zis: „Hai să fugim, că dacă ne vindecăm nu ne mai dă nimeni de pomană". Şi au plecat, de frică să nu se vindece. Aşa sunt şi unii creştini din zilele noastre. Preferă să zacă în păcate grele şi să moară aşa, decât să facă efortul să meargă la biserică şi să se îndrepte sufleteşte.

CRIMINALUL MÂNTUIT

Trăia într-un ţinut un tâlhar vestit prin cruzimea sa. Omora mulţi oameni şi mai ales mulţi preoţi. Şi iată cum: după ce omora mulţi oameni, mergea la preot şi zicea: -Părinte, am făcut 20 de crime. Mai am scăpare?

-Nu! Cu atâtea crime... Şi la răspunsul acesta preotul era omorât. Mai făcea un număr de crime şi apoi mergea la alt preot spunând acelaşi lucru şi omorându-l şi pe el. Ajungând la 99 de crime şi, dorind să omoare un preot mai vestit, a mers în pustiu la un mare duhovnic. Întrebarea a fost aceeaşi:

-Părinte, am făcut 99 de crime. Mai am mântuire? -Da, fiule, mai ai mântuire: Dacă te pocăieşti din suflet şi faci canon, te mântuieşti.

-Am să fac părinte orice canon şi n-am să mai fac nici o crimă.

Văzând părintele că este hotărât să se pocăiască, i-a dat următorul canon:

-Mergi să-ţi faci un cuţit mare, găseşti un om şi-l pui să-l înfigă în tine de 99 de ori. Fiind crud din fire şi hotărând

să se pocăiască, tâlharul a zis:
-Da, părinte, o să fac asta. A mers apoi şi a făcut un cuţit mare şi a căutat un om să facă această crimă dar nu a găsit. Plătea mult pentru asta, dar fiecare zicea; „Cum să omor un om, cum să fac crimă?”. Văzând că nu găseşte pe nimeni, s-a hotărât să se întoarcă la părintele duhovnic. Dar în drum spre părinte, găseşte un beţiv, pe care-l roagă să-l omoare, că îi va da mulţi bani.
-Poţi să nu-mi dai nici un ban, eu tot te omor, dacă mă laşi.
-Dar fii atent, de 99 de ori.
Şi aşa a murit criminalul, pocăindu-se de faptele lui. În timpul acesta, părintele a avut o viziune, îngerii cu mare alai, ridicau un suflet la cer. „O fi murit un pustnic”, gândi părintele. Şi mergând la locul aceia, a văzut că era de fapt tâlharul, omorât prin 99 de lovituri de cuţit. Atunci a înţeles părintele că pocăinţa tâlharului şi ascultarea canonului l-a mântuit pe tâlhar, chiar dacă acesta a săvârşit atât de multe crime.
SFATUL DRACILOR
Un sfânt părinte s-a rugat mult lui Dumnezeu să-i descopere cum înşeală dracii pe oameni. După mulţi ani de rugăciune, Dumnezeu s-a arătat lui, zicând: „La miezul nopţii mergi în pustie, îţi iei Sfânta Cruce şi Biblia cu tine
53
şi aştepţi. Dar roagă-te şi fii tare, că o să vezi lucruri înfricoşătoare!”.
Şi aşa a făcut părintele. A mers până la locul acela şi a aşteptat. Deodată, la miezul nopţii, apare un tron de smoală, plin de şerpi şi foc. Pe el, Lucifer, urât la chip şi schimonosit, cu o coroană de şerpi pe cap. A bătut de două ori din palme şi deodată au apărut în jurul lui o mulţime de diavoli urâţi şi negri. Şi a zis Satana:
-Cine găseşte o metodă iscusită să înşele mai mulţi oameni, îi dau tronul meu 3 minute. Şi s-a făcut linişte, gândindu-se fiecare la ce metodă să folosească pentru ispitirea creştinilor. S-a ridicat unul şi a zis:
A
-Întunecimea Ta, am găsit eu o metodă bună.
-Care ţi-e numele?
9
-Aghiuţă. Eu am să merg pe Pământ şi am să spun oamenilor să vină şi la Biserică dar şi la cârciumă, nunţi cu lăutari , meciuri, televizor. Să şi postească dar să şi fumeze , să mai bea o ţuică că sunt şi ei oameni şi trebuie să-şi trăiască viaţa asta. Să facă şi ale lui Dumnezeu dar nici cu dracul să nu se strice. Pe mulţi i-am înşelat cu metoda asta! Satana:
-I-ai înşelat pe cei mai proşti ca tine! Că Hristos spune „Matei 6,24. Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi şi pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona.”I-ai păcălit tu o vreme

dar apoi vine îngerul şi le spune „Măi omule nu poţi umbla pe două cărări. Ori cu dracul ori cu
54
Dumnezeu!”, se spovedeşte la popa şi ne face de batjocură. Şi a poruncit să fie bătut să se înveţe minte.

-Mai are cineva vreo soluţie?
9

-Eu, întunecimea Ta!

-Tu cine eşti?

-Eu sunt Scărăbuţă. Şi am o soluţie mai bună ca a lui Aghiuţă. Voi merge pe pământ şi voi spune oamenilor că nu există Dumnezeu şi că totul s-a făcut singur. Devenind atei, oamenii nu vor mai merge la biserică, nu se vor mai ruga şi astfel vor fi ai noştri. Sau că există Dumnezeu dar că nu există iad şi rai. Aici e iadul dacă n-ai bani, aici e raiul dacă ai ce mânca, ce bea, bani şi averi multe, cinste de la oameni! Îi voi face să se distreze, să chefuiască, crezând că cu moartea se sfârşeşte totul. Şi aşa vor fi ai noştri.

-Măi tâmpitule, eşti mai prost decât cel dintâi. Şi tu i-ai înşelat pe cei mai proşti ca tine!

-De ce, întunecimea Ta? au întrebat cu toţii.
7 9

-Pentru că Hristos are pe pământ preoţi, Biserică şi Dumnezeu se mărturiseşte peste tot. Vei câştiga oameni la ateism, dar până la urmă se vor convinge de Dumnezeu. Toată Scriptura mărturiseşte că e Dumnezeu, e drac, e rai, e iad în veşnicie şi că cine nu crede e nebun. Apoi a mai pus Dumnezeu în om şi conştiinţa care îl mustră tare pentru păcate, uneori aşa de tare că îi dă deznădejde chiar de nu îl vede nimeni când păcătuieşte şi asta nu poate fi ceva al materiei, dovedeşte existenţa sufletului şi toate celelalte. Şi a poruncit să fie bătut să se înveţe minte.
55

-Mai are cineva vreo soluţie?. Nimeni dintre draci na mai avut curajul să iasă ca nu cumva, în loc să fie lăudat şi să se mândrească pe tron 3 minute, să primească bătaie şi trimitere în fundul iadului. După multă tăcere şi groază iese totuşi unul mai ghebos şi mai învechit în răutăţi.

-Eu, întunecimea Ta!

-Tu cine eşti?

-Eu sunt Sarsailă.

-Ce ai de spus, ca să nu o iei pe spinare?!

-Nici tu nu şti ce ştiu eu, eu am un meşteşug de-i duc pe oameni la iad cum cad fulgii de zăpadă iarna! Eu atât îi spun omului: „Este Dumnezeu, este drac, este înger, este muncă veşnică pentru păcate, este răsplată veşnică pentru fapta bună, trebuie să te laşi cu totul de păcat ca să te ierte Dumnezeu şi să fi cu totul cu El... dar mai ai vreme! Eşti prost? Chiar de azi începi fapta bună? Ce te costă dacă o începi de mâine? Că Dumnezeu e atât de bun şi pe atâţia i-a iertat pe patul de moarte, n-o să te ierte pe tine dacă mai

amâni doar o zi? Te vei spovedi şi gata te va primi ca pe fiul risipitor şi tâlharul cel bun care atât a zis <<pomeneşte-mă Doamne când vei veni întru împărăţia Ta>>" Dumnezeu le porunceşte în Scripturi: Astăzi de veţi auzi glasul Lui, să nu vă învârtoşaţi inimile voastre. Dumnezeu le porunceşte azi, iar noi le spunem: „mâine, poimâine, la bătrâneţe! Dă-mi mie ziua de azi şi tu ia-o pe cea de mâine!" Şi aşa este păcatul la om, cum ai lua un cui mare şi cu un ciocan începi a-l bate într-un lemn de stejar uscat. Dacă-i dai un ciocan, două, trei, cuiul îl poţi scoate uşor. Dacă-l baţi pe jumătate, este mai greu, iar dacă îl

baţi de tot, trebuie să crăpi lemnul! Aşa-i cu păcatul! Se bate în om prin obişnuinţă. Şi după ce-l învăţ cu lenevia şi cu păcatul, stau deoparte şi râd. Singur se duce la păcat. Dar mi-e greu până îl învăţ să amâne fapta bună şi pocăinţa pe mâine - până se învaţă cu păcatul.

Atunci Satana s-a sculat de pe tron şi a bătut din palme:

-Atenţiune, asta-i cea mai bună, a lui Sarsailă: să-l

A V i V W A Pil VI • A • •

învăţăm pe om să amâne fapta bună de pe azi pe mâine şi să facă mai întâi păcatul! Că pe urmă se învaţă cu păcatul şi fapta bună nu o mai face. Deci s-a dat Satana jos de pe tron şi l-a suit pe Sarsailă, i-a dat coroană cea cu balauri şi a spus:

-Atenţiune, toate gloatele să-i cîntăm : „Mulţi ani trăiască!"

VORBEŞTE CU DUMNEZEU!

O femeie avea un bărbat beţiv. Necontenit îl ruga să se lase de băutură, însă el nu lăsa obiceiul lui cel rău. Ea îi vorbea de Dumnezeu, de cele Sfinte, dar el nu înţelegea Atunci femeia a mers la un preot spunându-i necazul ei. Preotul, înţelegându-i durerea, i-a zis: „Femeie, bine faci că-i vorbeşti de Dumnezeu şi de cele Sfinte. Dar nu este de ajuns. Vorbeşte mai puţin cu bărbatul tău şi roagă-te mai mult pentru el". Şi aşa începu femeia să se roage cu putere, cu dragoste, încât soţul ei, după un timp, s-a lăsat de băutură.

RUGĂCIUNEA TE AJUTĂ

Pe la mijlocul drumului său, un vapor a întâmpinat o furtună puternică. Căpitanul dădu ordin unui tânăr marinar să se urce pe catarg şi să lege o frânghie ruptă. La auzul acestui ordin, marinarul se înfricoşă. Dar merse puţin în cabină la el, apoi ieşi cu curaj şi legă frânghia. După ce coborî de pe catarg, căpitanul îl întrebă:

-Ai băut o gură de rachiu în cabină?

-Nu, domnule căpitan, m-am rugat lui Dumnezeu.

ÎNGERUL

Mergând printr-un sat, Sfântul Ioan cel milostiv a văzut un înger plângând la o poartă. Şi l-a întrebat Sfântul:

-De ce plângi, Sfinte Îngere?

-Plâng că sufletul pe care îl păzesc eu este cu o desfrânată
a i n • w a» i /v g* • •• ••
în casa asta. Şi acasă îi plânge femeia cu cinci copii.
58
Făcându-i-se milă, Sântul Ioan s-a rugat lui Dumnezeu să se întoarcă omul la casa sa. După rugăciune, omul s-a întors la casa lui. Mult face rugăciunea dreptului.
RUGĂCIUNEA NEGATIVĂ
Un bun creştin, trecând pe lângă curtea unui ateu, zise:
-Te-am auzit ieri rugându-te, vecine!
-Te înşeli, răspunse ateul, eu nu mă rog niciodată. -Aşa ştiam şi eu, dar te auzisem ieri zicând: „Să mă bată Dumnezeu!", „Să mă trăznească Dumnezeu!", „Să fiu al dracului!" Bagă de seamă, că Dumnezeu ar putea să te audă şi să-ţi îndeplinească rugăciunea şi dumneata te blestemi singur. De rugat tot te rogi, dar nu te rogi cum trebuie.
RUGĂCIUNEA CONTINUĂ
Un Episcop a luat de la episcopie un creştin şi i-a zis: „Singurul lucru pe care trebuie să-l faci tu toată ziua este să te rogi pentru mine. Îţi vor da de mâncare la bucătărie, iar tu vei sta şi te vei ruga". Cerşetorul a primit cu bucurie această ascultare şi a făcut aşa. Primea mâncare de la Episcopie şi se ruga pentru mai marele său. Episcopului îi mergea bine în toate problemele sale. Cerşetorul se ruga pentru el şi Dumnezeu asculta
A
rugăciunea lui. Într-o zi, Episcopului i-au mers toate pe dos; imediat s-a dus la cerşetor şi i-a zis:
-De ce nu te-ai rugat azi pentru mine?
59
-Nu m-a lăsat bucătarul, Prea Sfinţia Voastră, a zis
7 9 7
că toată ziua stau degeaba şi m-a pus să curăţ cartofii, să spăl vase, să mătur, şi n-am mai avut timp să mă rog pentru Prea Sfinţia Voastră. Atunci, Prea Sfinţitul Episcop a mustrat bucătarul, i-a explicat câtă putere are rugăciunea şi cu toţii au înţeles că rugăciunea ajută mult în viaţa asta şi cea viitoare. Rugaţi-vă neîncetat!
PUTEREA RUGĂCIUNII
Era un bătrân în Muntele Sinai şi l-a întâmpinat un frate zicând:
-Părinte, ne mâhnim pentru că nu plouă!
-Şi vă rugaţi lui Dumnezeu să plouă?
-Ne rugăm, părinte, facem slujbe, dar tot nu plouă, a zis bătrânul.
-Nu vă rugaţi îndeajuns. Dacă vrei să vezi că aşa este, hai să ne rugăm împreună. Şi întinzând părintele mâinile către cer, s-a rugat. Şi îndată a venit ploaia. Şi înfricoşându-se fratele, a căzut la picioarele părintelui şi i s-a închinat.
DESPRE OM

MARE LUCRU-I SĂ FII OM

Un om bogat, dorind să-şi facă o casă a angajat un zidar. L-a plătit şi l-a lăsat singur să lucreze, el plecând într-o ţară străină. În lipsa stăpânului, zidarul a început să-l înşele. Folosea ciment mai ieftin şi mai slab, cărămida o punea bucăţi, zidurile le-a făcut mai slabe etc. Când s-a

întors stăpânul, cunoscând că a fost înşelat şi dorind să-i dea o lecţie zidarului, i-a zis:

-Prietene, te ştiu om sărac şi nevoiaş. Această casă am făcut-o pentru tine. Ia-o de pomană. Atunci zidarul şi- a dat seama cât valorează să fii om.

CINSTEA

Un arab creştin a cumpărat de la un turc o cămilă. Când au scos şaua, copiii arabului au găsit dedesubt o pungă plină cu aur. Se bucurară şi-i ziseră tatălui:

-Iată ce am găsit, tată, de acum suntem bogaţi.

-Nu, copiii tatei. Punga cu aur nu este a noastră, mergeţi şi o daţi turcului, ca aşa e cinstit şi frumos. Turcul, primind punga de aur, zise:

-Mare este Dumnezeul căruia voi vă închinaţi! Şi a dat fiecăruia câte un ban de aur. Ce e mai mare, cinstea sau averea? întrebă turcul pe copii.

-Cinstea, pentru că dacă ai pierdut averea, o capeţi înapoi cu cinstea, dar dacă ai pierdut cinstea, n-o mai poţi căpăta oricâtă avere ai avea.

OMUL E UN PAZNIC

Un om bătrân şi gârbov a fost întrebat de un vecin: -Ce ai făcut în viaţă, moşule, de eşti aşa de epuizat? -Am avut un serviciu greu, taică...Am fost paznic. Am păzit: 2 iepuri, 2 vulturi, 2 şoimi, un şarpe, am curăţit o fântână, am îngrijit un bolnav.

-Ce sunt astea, moşule?

-Iepurii: sunt cele 2 picioare ale noastre. Să le păzesc de la căi strâmbe.

-Vulturii: sunt mâinile, să le păzim de lucruri necuviincioase.

-Şoimii: sunt ochii, care sunt ferestrele sufletului. Trebuie să-i păzim de la ispită.

-Şarpele: este limba, să nu vorbim vorbe murdare. -Fântâna: este inima. S-o păstrăm curată şi să nu lăsăm să intre în ea orice.

-Bolnavul, este sufletul nostru, pe care trebuie să-l îngrijim şi să-l predăm lui Dumnezeu.

CIOARA VOPSITĂ

Era odată o cioară. Ce s-a gândit ea într-o zi: „Ce-ar fi să mă vopsesc eu albă, să nu mai fiu ca celelalte surori ale mele, şi să fiu şi eu ca un porumbel. Zis şi făcut. S-a vopsit albă şi repede a zburat în stolul de porumbei. Dar porumbeii

au cunoscut-o imediat că este cioară, şi au fugit de ea. Mâhnită cioara, că porumbeii n-au primit-o între ei, s-a întors înapoi la surorile ei ciorile. Dar altă întristare a venit peste cioară, atunci când a văzut că nici surorile ei, ciorile, nu o mai primesc. Ea era albă şi ciorile negre se făceau de râs. Văzându-se cioara alungată de colo şi până colo, i-a părut rău că s-a vopsit, „păcălindu-şi" originea. Aşa este şi cu omul viclean, care nu este ceea ce pretinde a fi. Şi necunoscându-şi măsura, omul cade în grandomanie.

POMUL CU ROADE

Un om credincios, fiind asurzit de vecinii lui care

erau necredincioşi, merse într-o zi la părintele duhovnic şi se plânse, zicându-i:

-Părinte, ce au cu mine de nu-mi dau pace? Părintele, un om cu multă înţelepciune, îl luă pe creştin şi-

l duse în grădina sa. Acolo erau mulţi pomi. Unii cu roade, alţii fără.

9

-Iată, fiul meu! în această grădină este pilda vieţii tale. Crezi tu oare că aruncă cineva cu pietre în pomii fără roade?

-Nu! Toţi oamenii aruncă cu pietre în pomii cu roade.

-Fii vesel că te asupresc oamenii. Eşti asemenea pomilor cu roade.

De atunci omul a înţeles ca asupririle oamenilor îl duc la mântuirea sufletului său.

DOI VECINI

A

Erau odată doi vecini. Unul rău şi unul bun. Într-o zi vecinul rău vrând să-şi bată joc de cel bun, a umplut un coş de bălegar şi l-a răsturnat în curtea vecinului său, zicând: „Să aibă ce mânca!". Vecinul văzând această faptă

A i_V Al A • • 1 • • • A 1

urâtă s-a mâhnit în inima sa, dar nu a zis nimic. A mers la oraş, a cumpărat multe bunătăţi: portocale, ciocolată, bomboane, etc., le-a pus într-o cutie şi le-a aruncat peste gard vecinului. Pe cutie a scris: „Fiecare dă ce are". Văzând vecinul cel rău fapta celuilalt fu cuprins de o mare ruşine simţind că trebuie să se împace cu vecinul său. Şi mergând la ei, i-a zis: „Vecine, tu eşti mai bun ca

mine. De azi înainte, merg şi eu la Biserică, pentru că văd că acolo vă învaţă lucruri frumoase".

9

PENTRU DUMNEZEU CE DAI?

Doi bine credincioşi mergeau prin oraşe şi sate să strângă bani pentru biserici. Se întâlneau cu tot felul de oameni. Unii buni, alţii mai puţin buni, şi, ca fiecare pelerin, şi ei răbdau cele ce li se întâmplau. Într-un sat, ajungând la un bogătaş, îi cerură şi lui milostenie pentru biserică. Acesta fiind necredincios, rău îi alungă şi îi luă la bătaie. Fără să

protesteze, creştinii suferiră bătaia liniştiţi. După ce se termină bătaia, ei îi ziseră boierului: „Asta a fost pentru noi, dar pentru biserică ce dai?” Uimit de credinţa lor, necredinciosul îşi ceru iertare şi le dădu mulţi bani pentru biserică.

ÎMPĂRATUL ÎNTELEPT

’

Într-o ţară îndepărtată, fiecare cetăţean putea ajunge împărat. Dar după expirarea mandatului, împăratul era exilat într-o insulă pustie. Un om înţelept, ajungând împărat, s-a gândit: „Ce voi face eu când nu voi mai fi împărat? Voi muri pe insula aceea pustie”. Şi gândind aşa, a trimis pe insulă multe provizii ca să aibă până la moarte. Aşa suntem şi noi creştinii. Cât suntem „împăraţi” aici pe pământ, trebuie să ne gândim şi la viaţa noastră de după moarte, făcând fapte bune aici şi câştigând fericirea veşnică acolo.

64

CIOBANUL MILOS

Un cioban era pe un vârf de munte. Era iarnă, ger şi zăpadă mare. Rătăcindu-se pe o cărare troienită, fu cuprins de un somn greu, fiind astfel, în pericol de moarte. Stând el în cumpănă, văzu mai încolo un alt cioban deja adormit şi înţepenit de ger. Se şi gândi: „Dacă nu merg să-l salvez, moare îngheţat, dacă n-o fi murit deja. Şi începu să-l frece, să-l zguduie şi ciobanul îngheţat se trezi. Şi prin faptul că a făcut un efort a scăpat şi el de îngheţ şi l-a salvat şi pe aproapele său. Dragostea şi mila pot încălzi mai mult ca focul.

UN OM

Filosoful Hamelin se plimba într-o zi pe malul Oceanului Atlantic. Deodată, a auzit un strigăt de ajutor - un om se lupta cu valurile. Fără să se mai gândească, s-a aruncat în valuri să-l salveze pe cel care striga. S-a înecat şi cel care striga după ajutor, şi filosoful, care nu ştia să înoate. Dar nu s-a gândit la asta. S-a gândit doar că cel care era în primejdie trebuia ajutat. filosoful era cu adevărat un om. Dă-ţi seama că eşti om, şi adu-ţi aminte mereu de asta.

BOGATUL ŞI SĂRACUL

Un om sărac cerea de pomană unui om bogat. Bogatul, în loc să-l ajute, l-a lovit cu o piatră. Văzând gestul, săracul a luat piatra şi s-a gândit: „am să aştept momentul potrivit şi am să i-o înapoiez. După ani prilejul se ivi. Omul bogat săvârşise o infracţiune, a fost

65

condamnat la mulţi ani de închisoare. Pe drumul către

9

închisoare, săracul şi-a zis: „acum am să-l lovesc cu piatra.” Dar înainte de a face, s-a gândit; „Acum degeaba îl arunc, cât a fost bogat n-am avut curajul să fac asta, la ce-mi mai foloseşte? Acum trebuie plâns, nu lovit. Oamenii când sunt în prosperitate îşi pierd bunul simţ, iar când sunt în

nenorociri, nimeni nu se uită la ei.
VĂCARUL GĂLĂGIOS
Un preot avea casa lângă o păşune. Văcarul, ştiind că preotul avea nevoie de linişte, striga mereu şi ţipa ca să-l deranjeze pe preot. Dar acesta nu zicea nimic. Azi aşa, mâine aşa, preotul trebuia să facă ceva să scape de văcar. Într-o zi i-a zis preotul: „Domnule văcar luaţi 200 de lei şi mâine să strigaţi tare de tot!" Văzând văcarul banii, a strigat cât a putut. Aşa a făcut preotul cam vreo săptămână. După o săptămână, nu i-a mai dat bani. Atunci văcarul a zis: „Nu mai strig deloc, părinte, dacă nu îmi mai daţi bani". Şi aşa a scăpat părintele de gălăgiosul văcar. „Pe omul slab să nu-l muşti în faţă".
CERŞETORUL CINSTIT
Odată, un om bogat şi bun, trecând pe o stradă, zări un cerşetor. Duse mâna la buzunar, şi dădu cerşetorului un ban de aur. Crezând că omul se înşelase, cerşetorul a strigat după om zicând:
-Domnule, poate v-aţi înşelat dându-mi un ban de aur.
-Nu m-am înşelat! Şi pentru că ai fost cinstit, mai ia

unul. Cerşetorul îi mulţumi cuviincios, şi bogatul zise: Iată că se mai găsesc şi oameni cinstiţi printre aceştia!
FAPTE BUNE
Pomul se cunoaşte după roade, iar omul după fapte.
DESPRE DRAGOSTE
CĂLUGĂRUL MILOSTIV
Un călugăr, mergând la oraş să-şi vândă vasele de lut, s-a întâlnit cu un cerşetor olog care i-a zis:
-Părinte, ia-mă şi pe mine la oraş să cerşesc, să-mi câştig şi eu o pâine. Călugărul l-a luat în căruţă, l-a aşezat în piaţă, lângă el şi a început să-şi vândă vasele. Cum vindea un vas, cerşetorul zicea:
-Părinte, ia-mi şi mie o gogoaşă! Părintele îi lua! După ce mai vindea părintele nişte vase, cerşetorul zicea: -Părinte, ia-mi şi mie nişte pâine! Şi tot aşa, până când părintele a rămas fără nici un ban. Dar nu l-a refuzat niciodată. Făcându-se seară, călugărul a luat cerşetorul în căruţă şi s-a întors spre casă. Ieşind din oraş, bătrânul nu l-a mai simţit pe cerşetor lângă el. Fusese un înger al lui Dumnezeu care l-a pus la încercare pe călugăr să vadă dacă este milostiv. Dă de pomană, căci nu ştii cui dai.
CUM SE ÎNTELEG DOI SOTI ' '
Într-un sat trăiau doi soţi. Ei se înţelegeau atât de bine, încât erau cunoscuţi de toţi şi admiraţi pentru acest

lucru. Cum de se înţeleg ei atât de bine? Ei răspundeau: când vine ispita la soţie, eu sunt surd şi ea e mută. Când vine ispita la mine, eu sunt mut şi ea e surdă. Şi aşa trecem peste certuri şi ne iubim. „Fericiţi făcătorii de pace, căci acelora

va fi împărăţia Cerurilor”.

UN PRIETEN ADEVĂRAT

Doi tineri erau prieteni din copilărie. Unul dintre ei era căsătorit, iar celălalt necăsătorit. Şi venind un război în acel ţinut, tânărul căsătorit a primit ordin să meargă în război. Dar prietenul văzându-l trist din această pricină, i-a zis; „O să merg eu în locul tău la război. Tu ai soţie şi copii de întreţinut”. Şi mergând pe front, tânărul care a făcut acest gest frumos a murit. Ca recunoştinţă, prietenul său l-a îngropat în cimitirul satului şi mergea zilnic la mormântul lui plângând şi mulţumindu-i că din dragoste pentru el şi-a dat chiar viaţa. „Prietenul la nevoie se cunoaşte”.

MAI MULT DECÂT UN MEDIC

A

Într-un accident puternic, un om a fost ucis. Era fratele unui medic chirurg. În acest accident a fost rănit şi ucigaşul fratelui medicului. Trebuia operat chiar de el. Chiar el trebuia să-l salveze pe ucigaşul fratelui său. Nimeni nu credea că va face asta. Dar el l-a operat şi l-a salvat, zicând: „Dumnezeu ne-a învăţat să ne iubim duşmanii. Nu-l pot iubi, dar îl operez”.

CINE-I MAI SĂLBATIC?

Europenii care stăpâneau un ţinut cu oameni sălbatici din Africa, credeau că numai cu răutate pot să-i stăpânească. Aşa că multe nelegiuiri săvârşeau asupra celor sălbatici, într-o zi, pe când europenii duceau o lupta cu acei negri, fiul unui căpitan european căzu prizonier. Soarta lui era pecetluită. Ştia că trebuia să moară. Dar deodată un bătrân negru veni şi-l ceru de la soldaţi pe acest tânăr. Soldaţii l-au dat, ştiind că bătrânul avea un fiu omorât de albi. Toţi se gândeau că-l va ucide. Bătrânul îl luă pe tânărul prizonier, îl duse în cortul său, îi dădu ospătare şi odihnă. Prizonierul, crezând că bătrânul voia să-şi bată joc de el, îi zise;

-Nu primesc nimic! Ştiu că mâine mă vei omorî.

-Ba nu! răspunse bătrânul. Mâine te voi încredinţa tatălui dumitale. El mi-a omorât unicul fiu. Şi ştiu că tu eşti unicul lui fiu. Şi nu vreau să-l răsplătesc cu rău. Chiar dacă fiul meu e mort acum. Acesta este un semn al cuvântului „dragoste”. Aşa îl numim noi. Şi a doua zi, sub pază, bătrânul negru trimise prizonierul la tatăl său. Din ziua aceea, europenii au încetat a se mai purta cu nelegiuire faţă de oamenii sălbatici.

MAMA

Cineva a întrebat o mamă care avea 8 copii:

-Cum faci de-i poţi hrăni pe toţi?

-Îi iubesc din tot sufletul.

-Dar nu sunt mulţi?

9

-Dacă îi iubesc, nu-i mai număr.

CINE-I HOTUL?
9
Erau într-un sat doi vecini. Unul credincios şi unul necredincios. Cel credincios mergea în fiecare duminică şi sărbătoare la Biserică, împreună cu soţia şi copiii săi. Cel necredincios, în timp ce vecinul său mergea la Biserică, sărea gardul la el şi îi fura mereu câte ceva: grâu, porumb, lucruri, etc. Văzând credinciosul că-i lipseşte mereu ceva din casă, şi înţelegând că i se fură în timp ce parcurge drumul la Biserică, s-a sfătuit cu soţia sa să rămână într-o duminică acasă, pitit în hambar. Au plecat cu toţii la biserică şi apoi s-a aşternut liniştea. Când, deodată, vecinul sare gardul, intră în hambar (unde era proprietarul) şi începe să pună mălai într-un sac. Lacom din fire, a pus cam mult şi când a vrut să plece, n-a mai putut ridica sacul. Dar omul din spate îi zise:
-Stai, vecine, că te ajut eu! Când a auzit hoţul, aproape să facă un stop cardiac. Era sigur că vecinul îl va pedepsi greu pentru asta.
-Vecine, ce-mi faci pentru asta?
-Nu-ţi fac nimic vecine! Dar altă dată să nu mai faci!
9
Văzându-i dragostea şi credinţa sa, şi convins de faptul că un creştin este într-adevăr bun, s-a hotărât şi el să meargă la biserică şi să devină un bun creştin.
„N-A ŞTIUT CE FACE”
Sfântul Eusebiu, mergând într-un oraş cu mulţi oameni necredincioşi, a fost lovit greu de o piatră aruncată de unul dintre ei. A căzut jos şi era aproape să-şi dea duhul (fiind lovit la cap). Înainte de a muri, cel care l
70
a lovit a fost adus de oameni în faţa Sfântului. Norodul
9
voia să-l ucidă, dar Sfântul Eusebiu îl opri zicând: „Cruţaţi-l că n-a ştiut ce face. Eu îl iert”. Şi peste câteva clipe sfântul a murit. Păgânii care au văzut atâta dragoste au crezut în Hristos şi s-au botezat.
DESPRE DRAGOSTEA DE PĂRINTI
9
TATA ŞTIE CÂT POT EU DUCE
Se zice că un copil căra nişte lăzi, pus de tatăl său. Văzându-l un vecin, i-a zis:
-Copile? Nu-i prea grea pentru tine această ladă? Copilul răspunse:
-Tata ştie cât pot eu duce şi nu mă încarcă mai mult. Doar mă iubeşte. Aşa suntem noi, copiii lui Dumnezeu. Ştim că el ne iubeşte şi nu ne va da nouă o sarcină pe care să n-o putem duce. Chiar dacă uneori necazurile ni se par prea grele.
DRAGUL MAMEI ANDREI, PENTRU CE M-AI OMORÂT?
O mamă văduvă avea un singur copil pe care-l creştea în frica lui Dumnezeu. Ajuns la vârsta maturităţii, bărbatul s-a

îndrăgostit de o vrăjitoare care l-a adus în situaţia de a face orice pentru ea. Ajunsă la această performanţă, ea i-a zis: „Vreau inima mamei tale, îţi alegi: ori cu mine, ori cu ea.” Tânărul înfierbântat de dragostea nebunească pentru vrăjitoare a mers acasă, a pândit momentul şi, când mama sa dormea, a ucis-o cu
71
sânge rece. I-a scos inima şi a vrut să o ducă vrăjitoarei. De nerăbdare alerga şi o creangă i-a intrat în ochi. Atunci a auzit vocea mamei: „Dragul mamei Andrei, te doare?” Iar peste foarte puţin timp, a început să audă un glas în permanenţă: „ Dragul mamei Andrei, pentru ce m-ai omorât?” Acest glas îl auzea zilnic, transformând ucigaşa lui jertfă într-un greu proces de conştiinţă. Ziua şi noaptea auzea acest glas care-l extermina. Conştiinţa începea să i se trezească, începea să-şi dea seama că greşise amarnic. Şi glasul îl întreba: „Dragul mamei Andrei, pentru ce m-ai omorât?”. În scurt timp a înţeles că păcatul său este foarte mare şi a plecat la mănăstire. Aici a spus unui mare duhovnic păcatul iar părintele i-a dat un greu canon. După 10 ani de canon, duhovnicul dorind să descopere dacă fiul său duhovnicesc a fost iertat, l-a pus să stea noaptea de Paşti în chilie şi să se roage, zicându-i: „Te rogi lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi mamei tale cu credinţă. Laşi candela stinsă. Şi dacă se va aprinde la 12 noaptea, când preotul zice în biserică: <<Veniţi şi primiţi lumină>>, atunci înseamnă că ai fost iertat”. Şi s-a rugat Andrei cu credinţă mare, zicând: „Maica Domnului şi mama mea, iertaţi-mă”, iar la miezul nopţii, o minune dumnezeiască, dintr-o dată candela s-a aprins singură, arătându-se prin asta că Dumnezeu a ascultat rugăciunea şi l-a iertat.

PLATĂ ŞI RĂSPLATĂ

Un tată bătrân locuia cu fiul şi cu nora într-o casă. După o perioadă, văzând că bătrânul este din ce în ce mai
72
neputincios, nora îl suporta tot mai greu pe bătrân. Azi aşa, mâine aşa, până când ea îi zice soţului: „Bărbate, eu nu mai rezist cu moşul asta în casă. Ori cu el, ori cu mine.” Iar bărbatul, dorind şi el să scape de tatăl lui, l-a luat în spate şi a mers pe un deal să-l arunce de o prăpastie. Când mergea cu el în spate, tatăl, cunoscându-i intenţia, i-a zis: „Dragul tatei, nu mă duce la dealul acela, du-mă mai departe, pe muntele celălalt, că de acolo l-am aruncat şi eu pe tata”. Ce vrei să-ţi facă oamenii ţie, fă şi tu asemenea lor.

JUDECĂTORUL SOLOMONIC

Se povesteşte că un om cu multă avere a murit. Avusese un fiu care din tinereţe plecase în America. Lăsând averea în seama unui judecător, acesta a anunţat în America despre această situaţie. Fiul trebuia să se prezinte la el să-şi ia averea. Dar în loc de unul, au venit trei fii, fiecare susţinând că el este cel adevărat. Judecătorul nu avea nici un semn de recunoaştere. Văzându-se pus în această situaţie, a

apelat la o judecată solomonică. I-a pus să jure. Şi toţi trei au jurat. A cerut atunci să se aducă portretul tatălui mort şi punându-l pe un perete a spus: „Vă dau averea, celui care va trage cu săgeata cel mai aproape de inima tatălui, cu un arc". Doi dintre ei au tras, fiind buni ţintaşi. Dar al treilea nu a vrut să tragă spunând: „ Nu pot să trag în inima tatălui meu." Şi judecătorul a înţeles că ultimul este într-adevăr fiul moştenitor.

73

ÎNGRIJITI-VĂ PĂRINTII

Era un bătrân, care agonisise în viaţă destul de multă avere şi s-a gândit s-o împartă copiilor, în speranţa ca aceştia să-l îngrijească până la moarte. După ce a împărţit-o, însă, copiii l-au închis în camera cea mai întunecoasă, îi dădeau puţină mâncare, se purtau urât cu el, încât bătrânul ajunsese foarte dezamăgit. Ce s-a gândit atunci? Şi-a făcut o ladă, pe care a băgat-o sub pat. S-a dus la un vechi prieten şi l-a rugat să-l împrumute cu foarte mulţi bani, pentru o zi. Venind acasă, bătrânul a început să numere cu zgomot banii încât copiii l-au auzit şi l-au văzut cum pune toţi banii în ladă şi apoi o închide bine. Din ziua aceea, sufletele copiilor s-au „transformat" ca prin minune, îl îngrijeau bine, îl hrăneau, îl încălzeau, vorbeau frumos cu el, până ce bătrânul a murit, bucurându-se de ultimii ani ai vieţii. S-au hotărât cu toţii să-l îngroape şi apoi să-i deschidă lada cu comoara. După ce l-au îngropat, au descuiat lada. Acolo, n-au găsit decât un baston lângă care era un bileţel: „Cu un baston ca acesta să fie bătut părintele care-şi va de averea copiilor înainte de vreme".

O MINUNE

Era într-un ţinut, un tâlhar vestit. Acesta omorâse mulţi oameni, inclusiv pe tatăl şi pe mama sa, fiind pentru acest lucru temut de toţi. Făcând tot mereu crime şi prădând, s-a întâlnit cu un călugăr care l-a luminat pe el, spunându-i toate cele ce-i trebuiau pentru mântuire. Auzind el, l-a întrebat pe călugăr: „Părinte, dar eu mai

74

am mântuire?" „Da", i-a răspuns călugărul, „dar trebuie să te pocăieşti". „Părinte, vreau să mă pocăiesc şi să mă mântuiesc". Atunci părintele a înfipt un baston în pământ lângă un izvor de apă şi i-a zis hoţului: „Cari apă cu gura la bastonul ăsta până va înflori şi se va face pom!" Şi a cărat fostul hoţ apă mulţi ani, pocăindu-se şi plângându-şi păcatele. Iar după o lungă perioadă, bastonul a început să înflorească şi să dea rod. Era un măr. Şi după ce a dat roade,

părintele i-a spus: „Scutură-le!” Şi scuturându-le, au rămas în vârful pomului două mere, care nu cădeau. Atunci a spus părintele: „Aceştia sunt părinţii tăi. Ei nu te-au iertat încă.” Şi s-a mai rugat încă o lungă perioadă de timp, până au căzut şi cele două mere, în semn că şi părinţii l-au iertat. Şi văzând această minune, duhovnicul l-a dezlegat de păcatele lui, acesta devenind un adevărat sihastru. Scena cu acest om, care se numeşte Marcu şi care mai târziu a devenit Sântul Marcu, o găsim zugrăvită pe peretele exterior al mânăstirii Gura Humorului din Moldova.

TATĂL ŞI FIUL

Un om locuia în casa lui cu tatăl său, bătrân neputincios şi cu copilul. De la o vreme, tatăl sau era hrănit într-o troacă de porci (un fel de vas special în care mănâncă porcii). După un timp, proprietarul vede copilul că face şi el un vas mic pentru porci şi-l întreabă:

- Ce faci, copile, aici?
- Fac o troacă pentru tine, tată, să-ţi dau şi eu ţie când vei fi bătrân, cum îi dai tu lui bunicul.

Nu există ceva mai presus de tată şi de mamă între oameni.

UCIGAŞII

Într-un orăşel de pe malul mării, cu o corabie, a sosit într-o zi un străin. A tras la o mică pensiune, ca să mănânce, dar n-a vrut să rămână peste noapte acolo. Le-a spus că e fiul unei familii din oraş şi că se duce să-şi vadă părinţii. Plecase de mult în America şi acum se întorcea neanunţat, voind să facă o surpriză părinţilor săi. S-a dus la casa părinţilor săi şi a cerut găzduire ca un străin oarecare. Nu l-au cunoscut dar l-au primit. Văzând însă că venea din America, cu câteva geamantane şi cu lucruri de valoare şi-au zis gazdele: „Nu l-a văzut nimeni intrând la noi! Hai să-l omorâm!” L-au omorât şi l-au aruncat în mare.

A doua zi, proprietarul pensiunii a venit la familia respectivă cu flori zicând:

- Cum a fost surpriza?
- Care surpriză?
- N-a venit fiul vostru aseară din America?
- Nu a venit nimeni!
- Ba da. Nu vă mai ascundeţi. Fiul vostru a venit la

noi, a mâncat şi a venit acasă, dorind să vă facă în dimineaţa asta o surpriză. Am venit să serbăm împreună bucuria venirii după 25 de ani. Ce s-a întâmplat în continuare, vă puteţi imagina. Ei îşi omorâseră propriul fiu care adusese acasă toate acele bucurii pentru ei.

ŞARPELE

Se zice că cineva a găsit un şarpe aproape mort, l-a văzut rece şi s-a gândit să-l pună în sân pentru ca încălzindu-l să revină la viaţă. Aşa a şi făcut. Şarpele şi-a revenit, a

început să mişte şi omul s-a bucurat că a făcut o faptă bună. Dar în clipa următoare a simţit o muşcătură înţepătoare şi abia a avut timpul să se scuture de şarpe. Dar era prea târziu. Căzu mort.

DESPRE RĂBDARE

RĂBDARE, RĂBDARE, RĂBDARE

Într-o gospodărie trăia o familie foarte numeroasă. Locuiau împreună bunicii, copiii lor, nepoţii şi strănepoţii cei mici. Li s-a dus vestea, încât un reporter a venit să vadă cum trăieşte împreună o familie aşa de numeroasă şi se înţelege bine. A mers la bătrânul străbunic şi l-a întrebat:

- Cum reuşiţi să vă înţelegeţi aşa de bine, încât toată lumea vă laudă?
- Trei sunt mijloacele pe care le folosim!
- Care?
- Răbdare, răbdare şi iar răbdare.

FABULA RĂBDĂRII

Un pădurar locuia într-o colibă veche, în pădure. Era iarnă şi afară se pornise o furtună cumplită. Nu avea mâncare şi era în pericol de a muri de foame. Atunci, apăru în faţa colibei un leu încărcat cu vânat proaspăt. L

a chemat înăuntru şi leul a intrat. Omul şi leul au devenit prieteni. La rugămintea lui, leul a rămas în acea noapte în casă. Dimineaţa, leul, politicos, l-a întrebat pe pădurar:

- Ai dormit bine, omule?
- Nu! Pentru că miroşi foarte urât. Nu trebuia să te primesc înăuntru, animal împuţit! Sătul acum, omul uitase binefacerea de ieri. Leul foarte nemulţumit tăcu. Se

Vi» V 1 1 A» •

pregăti să plece, însă înainte de a pleca, îi zise pădurarului:

- Ia-ţi bâta şi bate-mă cât poţi de tare. Dacă nu mă baţi te bat eu pe tine.

Omul bătu foarte tare leul, răzbunându-şi noaptea pierdută. Leul îngenunche de durere, dar nu zicea nimic. Şi apoi dispăru şchiopătând. Trecând mult timp, şi-a zis pădurarul: „Trebuie să fi murit din bătaia aceea”. După un an, totuşi pădurarul avu surpriza să-l vadă iar pe leu.

- Eu sunt, prietene, nu te speria! Ştii de ce te-am pus atunci să mă baţi?
- De ce?
- Tu te-ai răzbunat, dar eu prin bătaia ta mi-am liniştit pornirea de a te mânca. Am avut răbdare cu tine!

Şi de atunci cei doi au devenit cei mai buni prieteni.

RĂBDAREA LUI DAVID

A întrebat un frate pe un părinte, zicând: „dacă fratele meu se va porni împotriva mea şi mă va defăima în public şi mă va batjocori ce voi face?”

Răspuns-a bătrânul: „La o întrebare ca asta ne-a lăsat un

chip de mare folos fericitul David. Pentru că el a
78
fost odată batjocorit de un anume Sepmei strigându-i lucruri urâte, încă şi cu pietre arunca în el iar oştenii şi slujitorii împăratului i-au zis:

- De ce taci? Porunceşte să-i tăiem capul că nu mai putem suferi şi batjocura de la un câine ca acesta. Şi a zis împăratul:

- Nu! Nici un rău să nu-i faceţi, că Dumnezeu îi
9 7
porunceşte să mă ocărască şi să mă blesteme. Iată cum a primit David ocările. A răbdat şi prin răbdare l-a biruit pe Sepmei. Cel ce are multă răbdare se stăpâneşte până la timpul potrivit iar după aceea răsare bucuria pentru el.

FEMEIA RĂBDĂTOARE

O femeie spălătoreasă înşirându-şi rufele spălate, i s-a rupt sârma pe care le agăţa, şi au căzut aproape toate în noroi. Rufele erau albe şi curate. Văzând acestea, n-a zis nimic. Le-a spălat din nou şi le-a înşirat de data aceasta pe iarbă. Dar un câine mizerabil a trecut şi iar lea murdărit. Femeia zâmbi: „Ce întâmplare! Câinele n-a lăsat nici una nemurdărită". Şi le-a luat, spălându-le iar. De fapt acesta a fost un examen al răbdării ei. Şi examenul l-a primit cu bine, nespunând nimic, atunci când ar fi trebuit să spună ceva rău.

DESPRE SMERENIE ŞI MÎNDRIE DIN VIATA SFÂNTULUI MACARIE

9

Sfântul Macarie a fost un cuvios vestit prin facerile
79
sale de minuni, înţelepciunea sa, dar mai ales prin smerenia sa. Dacă mergea cineva la el să-l preamărească, nici nu vorbea cu el. Dar dacă cineva îi zicea: „Ţii minte, părinte, când erai în lume şi furai?", cu acela sfântul stătea de vorbă, bucuros, răspunzându-i la întrebări.

Întrebat odată dacă nu se simte cuprins de slava deşartă după ce face o minune, el a răspuns: „O inimă care ar căuta slava oamenilor dovedeşte că n-a cunoscut pe Dumnezeu. Dar cel ce s-a încredinţat cu duhul lui Dumnezeu, nesocoteşte slava oamenilor".

Odată, Sfântul Macarie s-a întâlnit cu diavolul prin pustie. Acesta din urmă i-a zis lui:

- Mult rău îmi faci tu mie, Macarie. Multe rabd eu de la tine şi nu te pot birui. Toate câte faci tu, fac şi eu. Posteşti tu, postesc şi eu. Priveghezi tu, priveghez şi eu. Dar una ai tu, cu care mă biruieşti!

- Care?

- Smerenia ta.

BICIUL LUI DUMNEZEU

Un mare împărat din vechime, plin de mândrie, a scris pe monezile sale: „Cerul este al tău, pământul este al meu".

Un preot, văzând această blasfemie, a scris dedesubt: „Spatele este al tău, biciul al lui Dumnezeu". Şi aşa a fost.

N-a trecut mult timp şi împăratul a pierit năprasnic într-o bătălie.

Cel căruia i se pare că stă, să se păzească să nu cadă.

FABULA MÂNDRIEI

O broască se tot gândea cum să scape ea de iarna geroasă, cum fac păsările călătoare care pleacă în Ţările Calde. Se împrieteni cu nişte gâşte sălbatice care îşi petreceau vara acolo. Plângându-li-se de acest lucru, gâştele i-au zis: „Vino şi tu cu noi". Şi tot gândindu-se ea, îi veni o idee: „ce-ar fi să mă ducă o gâscă cu ajutorul unei trestii?" Şi aşa făcu. Luă gâsca o trestie în cioc iar de partea cealaltă se ţinu broasca. Bucurie mare avea broscuţa, văzându-se zburând. Zburau vesele, peste munţi, peste ape, peste oraşe. Trecând pe deasupra unui sat, toţi sătenii priveau minunându-se la broască şi la gâscă.

- Ce frumos, cine o fi avut ideea aceasta minunată?
- Eu, zise broasca, mândră. Se gândise ca nu cumva să creadă oamenii ca a fost ideea gâştelor. Dar în clipa în care deschise gura, căzu în gol. Mândria o pierdu.

UN CĂLUGĂR...„SMERIT"

Un călugăr smerit îi tot zicea stareţului: „Eu sunt cel mai păcătos, părinte, sunt rău, nu sunt în stare de nimic". Era recunoscut pentru smerenia sa.

Odată, stareţul s-a gândit să-l pună la o mică

încercare. Şi i-a zis:

- Ziceau nişte călugări că nu-ţi prea faci datoria, că dormi cam mult, că nu prea eşti tăcut... Ce se întâmplă?
- Cum, părinte stareţ, eu? Eu să nu-mi fac datoria? Ei sunt mai păcătoşi decât mine.

- Aha! Deci când te smereai şi ziceai că eşti păcătos, minţeai. Acum, nu-ţi recunoşti greşeala. Afla că eşti un călugăr mândru. Smerit înseamnă să-ţi recunoşti slăbiciunile tot timpul-şi când alţii îţi atrag atenţia.

DIN PATERIC

|Un frate l-a întrebat pe un bătrân:

- Cum poate omul să-şi câştige smerenia? Zis-a bătrânul:
- Smerenia, fiule, este comoara din pietre scumpe a omului. Cel care vrea să fie smerit trebuie să se deprindă a-şi vedea pururea numai greşelile sale şi a se îngriji pentru ele. Iar păcatele altora să nu le ispitească, nici să osândească pe nimeni din fraţi.

ffUn sihastru trăia în pustie şi avea un frate. Murind acesta, i-a rămas un copil de trei ani. Sihastrul, auzind de moartea lui, a mers acolo, a luat pruncul şi l-a dus cu sine în chilia lui. Şi copilul nu a văzut pe nimeni niciodată, decât pe bătrânul care îl hrănea şi îl educa. Tot timpul stătea în pustie, rugându-se şi lăudând pe Dumnezeu. Şi aşa a

petrecut 18 ani, apoi a murit. După îngroparea lui, sihastrul a început a se ruga lui Dumnezeu să-i descopere în care ceată de sfinţi este copilul educat de el. Şi i-a arătat Dumnezeu că şedea într-un loc plin de toată necurăţia şi tristeţea.

- „Doamne, ce este nedreptatea asta? Sau nu este curat acest copil de toate spurcăciunile lumeşti? El te lăuda, te preamărea pe tine în fiecare zi. Postea, priveghea, ostenea, şi nici un păcat lumesc n-a săvârşit.

82

Faţă de om sau femeie n-a văzut. Şi acum îl văd în acest loc, osândit? Dar noi care suntem aşa păcătoşi ce nădejde de mântuire mai avem? Vai! Vai!” Şi aşa sta plângând şi tânguindu-se. Atunci îngerul Domnului a zis către el:

-„De ce plângi aşa, bătrânule, pentru copilul acela? Smerenia de ce nu l-ai învăţat? Pentru că avea mândrie

9

mare în inima sa, socotindu-se pe sine pentru curăţenia lui, mai vârtos decât toţi din lume. Şi cu acest gând în inima sa a murit. Deci să cunoşti că nu este nedreptate la Dumnezeu, pentru că tot cel ce se înalţă pe sine este necurat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta zicând îngerul, sa făcut nevăzut iar bătrânul înţelegând s-a rugat mult şi a plâns neîncetat pentru pierderea copilului. Voiesc mai de grabă să fiu biruit şi să am smerenie, decât să fiu biruitor şi să am mândrie.

fffSe spune despre un pustnic că nu înţelegea un verset al Sfintei Scripturi. S-a chinuit 20 de ani meditând la acest verset, însă nu a reuşit să-i găsească înţelesul. Într-o zi, s-a hotărât să meargă la chilia vecină unde se nevoia un pustnic vestit, şi să-l întrebe despre înţelesul acelui verset. Şi atunci, s-a petrecut un fapt minunat. În clipa în care a pornit din casă, un înger al lui Dumnezeu la întâmpinat zicându-i:

- Iată înţelesul versetului, la care te chinui de 20 de

9 7

ani. După ce i s-a explicat, bătrânul a zis Sfântului înger:

- Bine, dar eu de 20 de ani mă rog lui Dumnezeu să- mi descopere acest verset, şi de ce de-abia acum îmi dezlegi înţelesul lui?

83

- Am venit acum, pentru că te-ai hotărât să mergi să întrebi pe altul! Nu e bine să te bizuieşti numai pe ceea ce ştii tu. Atunci când nu ştii, smereşte-te şi întreabă pe altul.

DESPRE ISPITĂ

STRUGURELE

Odată, Sfântul Macarie (cel din Alexandria), a primit un strugure foarte mare de la cineva. Văzându-l aşa de frumos şi dorind să-şi învingă pofta i-a trimis vecinului său, un călugăr mai slab. Primindu-l, acesta, la rândul său, şi dorind să-şi învingă pofta, l-a trimis şi el vecinului. Şi vecinul a făcut la fel învingându-şi pofta. Şi tot aşa până strugurii au

ajuns din nou la Sfântul Macarie. Atunci a înţeles Sfântul Macarie ca monahii săi
9
sunt tari în ispită.

ADAME, ADAME, DE CE-AI MÂNCAT DIN MĂR?

Locuia într-un ţinut o familie de oameni muncitori,
9 7
harnici, dar foarte săraci. Aveau o căsuţă aproape distrusă. Îngrijoraţi de faptul că traiul lor era din ce în ce mai greu, doreau să-şi găsească undeva de lucru. Dar negăsind de lucru, nervos, soţul Vasile începu să zică: „Adame, Adame, de ce-ai mâncat din pomul oprit? Uite că nu ţi-ai făcut numai ţie rău, ci şi nouă”. Şi de atunci înjurătura lui asta era.

După o perioadă au găsit de lucru la un boier, care ia pus slujitori în casa sa. Omul era foarte bogat şi în acelaşi timp şi foarte credincios.
84
Cei doi erau mulţumiţi că aveau acum un trai mai
9 9
bun şi o slujbă mai bună. Odată, foarte supărat, Vasile a început iar să zică vorba lui: "Adame, Adame, de ce-ai mâncat din măr?" Şi auzindu-l, boierul l-a întrebat:

- De ce spui asta Vasile?
- Păi da, boierule, că dacă n-ar fi muşcat Adam din măr...
- Crezi că tu n-ai fi făcut la fel? Atunci îi sări lui Vasile soţia în ajutor.
- Poate că aşa e, boierule, dar Eva de ce a ascultat de diavol şi a muşcat din măr?

Atunci boierul a înţeles că cei doi sunt porniţi împotriva lui Adam şi a Evei, dar i-a lăsat în pace.

S-a gândit mult boierul cu ce i-ar putea face să înţeleagă taina aceasta a ispitei. Şi a găsit o soluţie minunată.

Le-a amenajat câteva camere, i-a îmbrăcat în haine scumpe, le-a oferit tot felul de mâncăruri şi le-a zis:

- Mă! De azi nu veţi mai munci. Aveţi aici tot ce vă
9 9
trebuie. Singura cerinţă este să ascultaţi de o singură poruncă a mea.

Bucuroşi, fericiţi, cei doi se credeau deja în Paradis. Când a venit cu masa o servitoare, le-a adus şi o farfurie acoperită cu o altă farfurie, zicând:

- Porunca stăpânului este să nu vă atingeţi de această farfurie. Cum vă veţi atinge, veţi fi alungaţi. Bineînţeles că, deoarece acea farfurie nu constituia nici o problemă pentru ei, au ascultat porunca fără greutate.
85

Şi aşa a durat fericirea lor o săptămână, două, trei, o lună, două, până când a încolţit în mintea femeii o idee:

- Mă Vasile, dar ce-o fi mă în farfuria aceea?
- Taci mă femeie! Cum să călcăm noi porunca stăpânului?

Şi femeia era acum frământată de acel gând. Aşa azi, aşa

mâine, până când soţia l-a convins pe Vasile s-o lase să se uite puţin în farfurie.

- Dar fi atentă femeie! O ridici numai puţin, te uiţi si apoi o acoperi repede. Zis şi făcut, însă surpriza mare a fost când au ridicat farfuria şi a ţâşnit din ea un şoricel. Au alergat ei să-l prindă dar şoricelul intrase deja pe o gaură şi nu mai putea fi prins. Din momentul acela, tristeţea a coborât în sufletul lor. Se gândeau ei: „Ne va omorâ stăpânul când va vedea că i-am călcat porunca".

- Vezi ce-ai făcut cu curiozitatea ta?

Femeia nu mai zicea nimic, înţelegeau abia acum cum au greşit Adam şi Eva. N-au rezistat tentaţiei, şi a venit boierul, i-a scos afară, le-a dat vechile lor haine, şi ia trimis într-un ţinut îndepărtat, fără nimic la ei.

ISPITA

Un tânăr, spovedindu-se la preot, se plângea: „Părinte, sunt ispitit mereu. Mă încearcă ispita şi sunt mereu tulburat sufleteşte din această cauză". Zis-a părintele:

- Fiule, poţi să opreşti păsările ce trec deasupra casei tale? Nu! Important este ca tu să ai grijă ca ele să nu-şi facă cuib la tine. Aşa e şi cu ispita. Câtă vreme nu se cuibăreşte în sufletul tău, tu trebuie să o alungi degrabă. Şi aşa îţi vei

păstra sufletul curat. Şi tânărul plecă încurajat de sfatul părintelui. Ispita nu-i păcat, decât atunci când gândul tău a acceptat-o.

SACUL CU NISIP

Fiind chinuit cu duhul slavei deşarte, Sfântul Macarie s-a hotărât să care un sac plin cu nisip. Întâmpinându-l un om care-l cunoştea i-a zis:

- Părinte, să vă ajut. De ce duceţi un sac aşa de greu singur?

- Nu, fiule, nu trebuie să mă ajuţi. Chinuiesc pe cel ce chinuieşte. Şi asuprindu-se astfel, Sfântul a scăpat de ispită.

Din trei părţi vin ispitele: de la diavol, de la lume, de la tine însuţi.

COADA SATANEI

La o margine de pădure Sfântul Antonie cerea satanei să-i spună cum îi ispiteşte el pe oameni, însă tocmai atunci se ivise un prilej pentru satana să se disculpe. La vreo 50 de metri un om înjura pe Dumnezeu pentru că i-a răsturnat căruţa cu lemne.

- Uite Antonie! Eu sunt aici, nu-l ispitesc şi totuşi el înjură.

Şi, privind atent, Sfântul Antonie văzu coada satanei care pe sub pământ răsturnase căruţa. Şi a zis Sfântul Antonie:

- Să te certe pe tine Domnul, diavole, că tot tu ai făcut pe om să înjure, împiedicându-i căruţa cu coada.

Ispitele vin multe, însă mai trebuie să şi rezistăm şi să nu

ascultăm de ele. Numai aşa le biruim.

ÎNŢELEPCIUNEA SFINŢILOR

9 9

SFÂNTUL ANTONIE

La Sfântul Antonie s-au dus câţiva învăţaţi din Egipt şi l-au întrebat:

- Preacuvioase, de ce nu învăţaţi carte, că aveţi atâţia

7 9 9 7 9 9

călugări pe care trebuie să-i conduceţi? Atunci Sfântul Antonie i-a întrebat:

- Ce-a făcut Dumnezeu: mintea sau cartea?
- Mintea, i-au răspuns.Sfântul a spus:
- Cine slujeşte lui Dumnezeu cu mintea şi cu inima nu are nevoie de multă carte. Eu am în faţa ochilor o carte

9

deschisă: Creaţia lui Dumnezeu. Şi eu citesc în ea.Filosofii iar l-au întrebat:

- De ce pe sfinţia ta te iubesc toţi, iar pe noi nu?

Răspuns-a bătrânul:

- Fiindcă eu iubesc pe Unul: Dumnezeu şi toţi mă iubesc pe mine. Şi atunci filosofii s-au făcut călugări sub ascultarea Sfântului Antonie.

ÎNVAŢĂ DE LA TOATE.

9

(din lirica norvegiană)

Învaţă de la ape să ai statornic drum,

88

/V

Învaţă de la flăcări că toate-s numai scrum,

/V 9

Învaţă de la umbră să taci şi să veghezi,
Învaţă de la stâncă cum neclintit să crezi.

9

Învaţă de la soare cum trebuie s-apui,
Învaţă de la piatră cât trebuie să spui,
Învaţă de la vântul ce-adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniştit să treci.
Învaţă de la toate, că toate-ţi sunt surori,

9 7 9 7

Să treci frumos prin viaţă, să poţi frumos să mori... Învaţă de la vierme că nimeni nu-i uitat,

/V 9

Învaţă de la nufăr să fii mereu curat,
Învaţă de la flăcări ce-avem de ars în noi,
Învaţă de la ape să nu dai înapoi.
Învaţă de la umbră să fii smerit ca ea,
Învaţă de la stâncă să-nduri furtuna grea,
Învaţă de la soare ca vremea să-ţi cunoşti,
Învaţă de la stele că-n cer sunt multe oşti...
Învaţă de la greier, când singur eşti, să cânţi, Învaţă de la lună să nu te înspăimânţi,

Învaţă de la vulturi când umerii ţi-s grei,
Şi du-te la furnică să vezi povara ei.
Învaţă de la floare să fii gingaş ca ea,
Învaţă de la oaie să ai blândeţea sa,
9 9 7
89
/V
Învaţă de la păsări să fii mai mult în zbor,
Învaţă de la toate că totu-i trecător...
Ia seama, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci, Să-nveţi din tot ce piere cum să trăieşti în veci!!!
DECALOGUL TĂCERII
1. Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros!
2. Taci, atunci când ai vorbit destul!
3. Taci, până când îţi vine rândul!
4. Taci, atunci când eşti provocat!
5. Taci, când eşti nervos şi iritabil!
6. Taci, când intri în Biserică, pentru ca Dumnezeu să- ţi poată vorbi!
7. Taci, când pleci din Biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în mintea ta lucrurile pe care le-ai auzit!
8. Taci, când eşti ispitit să bârfeşti!
9. Taci, când eşti ispitit să critici!
10. Taci, cât să ai timp să gândeşti înainte de a vorbi!

ŞTERGARUL
La cina cea de Paşte, în camera de sus,
Înconjurat de-Apostoli S-a aşezat Iisus.
Se revărsa din sfeşnic o palidă lumină Pe azimile calde, pe mielul...fără vină.
Era plăcut prilejul şi toate pregătite,
Dar vai, uitase gazda o slugă a trimite,
90
Un rob sau o copilă, ca dup-a vremii lege,
Cureaua de pe glezne, pe rând să le dezlege.
Să le aline talpa de colbul de pe drum.
Şi-acum cei doisprezece sfetnici, oarecum,
Se întrebau în cuget, cum vor şedea la rugă Sau cine îşi va pune ştergarul cel de slugă?
O! Iată-i cum se-ncruntă privind cu tulburare,
Când vasele de apă, când praful pe picioare.
Şi Duhul îi întreabă cu şoapta Lui uşoară,
N-ai vrea să pui tu Petre, ştergarul astă seară?
Chiar eu, nu şade bine, eu sunt cel mai bătrân,
Dar tu ce eşti mai tânăr? Eu stau lângă Stăpân.
Dar tu? Întreabă Duhul acuma pe Andrei
Chiar eu?Sunt cel mai din urmă la Domnul dintre ei.
Dar tu ce ţii de pungă? Eu am făcut de-ajuns Am cumpărat merinde şi mielul l-am străpuns,
Tu, Tomo, nu vrei oare să fii tu cel ce spală?
Sunt trist, se luptă-n mine o umbră de-ndoială.
Dar tu Matei? Tu Filipe, dar tu Tadeu?

Dar tu?...Dar tu?...
Şi-n fiecare cuget răspunsul a fost nu.
Atunci lăsându-şi brâul şi haina într-un ungher S-a ridicat
Stăpânul Cel coborât din cer
91
Şi înfăşurând ştergarul S-a aplecat uşor Să-şi spele ucenicii,
ca rob al tuturor...
De-atunci pe apa vremii atâţia ani s-au dus Şi-acum a câta
oară Se-aşează iar Iisus?
Să-ntrebe tot prin Duhul pe cel ce-l înconjoară N-ai vrea să-
ţi pui tu, frate, ştergarul astă seară?
Tu...Tu...Tu... ?
Frumos va fi odată acolo sus în rai...
Dar azi sunt mii de treburi, necazul greu se curmă, Nu vrei în
lumea asta să fii tu cel din urmă?
E bun un vas de cinste, dar trebuie şi-un ciob.
Nu vrei să fii tu, frate, al fraţilor tăi rob?
Sunt miei de dus în braţe,
9 7
Sunt mucuri ce se sting,
Sunt răni pe care lacrimi în taină se preling,
Sunt văduve bolnave, bătrâni fără putere,
Sunt oameni singuratici, lipsiţi de mângâiere,
Sunt prunci rămaşi acasă, cu mame în spital, Bolnavi care
aşteaptă al cerului semnal,
Se cere oboseală şi jertfă uneori,
Şi nopţi de priveghere şi iarăşi muncă-n zori.
Nu mânui cuvântul, când harul nu ţi-i dat,
7 9 7
Cât mătura şi acul, şi rufe de spălat,
Cât cratiţa, toporul şi roata la fântână,
Ciocanu-n talpa casei şi-n gard la vreo bătrână.
92
Să-ntorci cu greu bolnavul, să rabzi şi să mângâi,
Să stai de veghe noaptea la câte-un căpătâi,
Să-l scoţi apoi la soare şi să-i alini amarul.
Nu vrei cu Mine, frate, să-ţi înfăşori ştergarul? Chiar eu? Nu
şade bine, eu sunt doar mai bătrân. Chiar eu? Eu sunt prea
tânăr, eu stau lângă stăpân. Chiar eu? Nu, nu am vreme, eu am
făcut de-ajuns. Chiar eu? Chiar eu? Acelaşi şi-acelaşi trist
răspuns. Şi-atunci, lăsând să-I cadă cureaua Lui şi haina
Iubirii fără margini, trăindu-Şi iarăşi taina,
Încet, a câta oară, S-a ridicat Iisus
Şi plin de-atâtea gânduri, ştergarul iar Şi-a pus.
Şi precum o mlădiţă s-apleacă lângă trunchi, Stăpânul omenirii
Se-apleacă în genunchi.
La jugul fără slavă din nou Iisus Se-njugă.
El, Împăratul vieţii, din nou e rob şi slugă.
Veniţi leproşi ai lumii, murdari de-a ei ţărână,
Iisus va spăla iarăşi cu propria Lui mână.
Veniţi voi ce-n păcate nădejdea vi se frânge,

Iisus vă spălă astăzi cu propriul Lui sânge.
Voi fraţi goniţi mândria, visările şi somnul,
Luaţi cu drag ştergarul alăturea de Domnul,
Şi nu uitaţi: Cu Domnul orice lucrare-i bună,
Iar cine ia ştergarul, acela ia cunună.
93
ÎNŢELEPCIUNEA BĂTRÂNILOR:
9
La părintele Paisie am auzit:
- Să nu crezi tot ce auzi;
- Să nu spui tot ce ştii;
- Să nu faci tot ce poţi;
- Să nu dai tot ce ai.
DESPRE FEMEIE
LAUDA CEA BUNĂ
La un om credincios veni unul care-şi lăuda nevasta, zicând:
-Nevastă-mea e foarte frumoasă! Credinciosul scrise atunci pe hârtie un zero.
-Este şi bogată. Credinciosul mai scrie un zero. Este şi de neam mare! Alt zero. Este şi harnică. Mai scrie
A
un zero. Femeia mea este şi blândă! Încă un zero. -Este şi femeie de casă. Iar mai scrie un zero.
-Şi are şi frica de Dumnezeu! Atunci credinciosul puse un unu în faţă, zicând:
9 7
-Iată valoarea femeii tale: 1.000.000. Dacă nu avea frica lui Dumnezeu ea nu valora nimic.
MAMA
La un târg săptămânal dintr-o comună a judeţului Dolj s-a vândut un viţel de lângă o vacă. Ducând vaca acasă, aceasta a avut manifestări de furie, făcând probleme proprietarilor ei. A doua zi vaca a fugit înapoi la târg şi a început să împungă pe oamenii care întâmplător
94
se aflau acolo. Ei, impacientaţi de violenţa vacii, au tăbărât pe ea cu furci şi prăjini, punând-o la pământ. Venind apoi şi proprietarii au explicat neliniştea ei. Îşi pierduse viţelul.
În ziua în care s-a întâmplat acest lucru a fost găsit un copil într-un container, omorât de mama sa.
Întrebarea este: care este adevărata mamă?
E BINE AŞA
Un om bogat plin de credinţă, avea o nevastă necredincioasă. Orice i s-ar fi întâmplat, bine sau rău, el zicea:„E bine aşa”, uneori spre disperarea soţiei sale. Dar ea cu timpul a început să înţeleagă că aceasta formulă este o ieşire din impas.
Mergând odată la mănăstire să doneze mulţi bani şi trecând printr-o pădure i s-au agăţat femeii mărgelele de o cracă, rupându-se şi risipindu-se pe jos. Soţul văzând întâmplarea, a zis:

-E bine aşa femeie!

-Cum să fie bine? Nu vezi că mi-am pierdut mărgelele?

Şi au întors trăsura, dorind să recupereze ceva din pietrele scumpe pierdute.Făcând aşa au întârziat.

Deodată vine în grabă pădurarul, care le zise:

-Bine că aţi întârziat, pentru că la marginea pădurii vă aşteaptă o bandă de hoţi. Întoarceţi căruţa repede! Auzind cei doi şi înţelegând că a fost plan dumnezeiesc, omul bogat i-a zis soţiei:

-Ai văzut că „e bine aşa”? De atunci soţia a înţeles credinţa soţului ei şi a devenit şi ea o bună creştină.

FEMEIA BUNĂ

Dacă vreţi să fiţi o femeie cu adevărat bună trebuie să fiţi:

9

- ca melcul care-şi îngrijeşte cu statornicie casa;
- ca ecoul care nu răspunde decât atunci când este „strigat”;
- ca ceasornicul primăriei, care este foarte exact, dar atenţie, o femeie nu trebuie să facă zgomot şi să se facă auzită de tot oraşul cum face ceasornicul.

PODOABELE FEMEII

Venindu-i într-o zi o prietenă în vizită, Cornelia o primi în casa ei modestă, fără podoabe, numai cu cele necesare. După ce prietena îi arătă toate podoabele: cercei, diamante, brăţări, o întrebă pe Cornelia:

- Tu nu vrei să-mi arăţi podoabele tale?

Tocmai atunci intrară pe uşă doi copii gălăgioşi, rumeni în obraji.

- „Iată diamantele mele!” zise Cornelia.

FEMEIA DESFRÂNATĂ

Se zice că un călugăr din pustie avea o soră care era desfrânată şi ajunsese la o casă de toleranţă. Călugărul a mers după ea ca să încerce să o scape de la greul păcat. Ajuns la sora lui o întrebă:

- Cum ai ajuns, surioară, într-o asemenea degradare? Şi ea, plângând, i-a zis:
- Vreau să mă îndrept! Scoate-mă de aici! Nu mă lăsa!

- Bine, zise călugărul, mergi şi ia-ţi încălţăminte în picioare şi ce-i al tău şi vino cu mine.
- Nu mai vreau să intru înăuntru, ia-mă aşa cum sunt, a spus ea.

Şi au plecat spre pustie, fratele gândindu-se să o ducă la o mânăstire de maici. Pe drum, după câteva zile de mers prin deşert, au zărit în depărtare nişte arabi. Prin apropiere erau nişte tufe.

Du-te şi te ascunde în tufele acelea, ca să nu te ia arabii cu ei.

Trecând mai departe arabii, călugărul aştepta să-i iasă sora din tufele acelea. Dar ea nu mai venea. Ducându- se să o ia, o găsi moartă. Picioarele ei goale erau numai răni, iar buzele arse de soare.

Văzând aceasta părintele s-a rugat mult lui Dumnezeu să-i descopere unde va fi sora lui: la bine sau la rău? Şi, într-un vis, a avut următoarea descoperire: a auzit un glas care a zis: „Puţin nevoindu-se, dar din inimă pocăindu-se, s-a mântuit!”.

LUMEA

jValens, împăratul eretic, trimise pe Modest dregătorul la Sfântul Vasile cel Mare să-l ameninţe că va fi persecutat dacă nu va fi de acord cu arianismul. Atunci, Sfântul Vasile a răspuns: „Vrei averile mele? Ia-le. Pe mine nu mă vor sărăcii, pe tine nu te vor îmbogăţii. Averea mea este o zdreanţă şi câteva cărţi care nu cred că- ţi vor folosi. De izgonire nu mă tem. Tot pământul este al lui Dumnezeu. De mă vei chinui fizic, mulţumesc lui

Dumnezeu că sufăr pentru Adevăr”. Primind acest răspuns, împăratul a înţeles că Sfântul Vasile neglijează total deşertăciunile acestei lumi şi iubeşte mult pe Dumnezeu.

||În zadar se chinuiesc oamenii să-şi găsească pacea şi liniştea în lume. Viaţa ne dovedeşte că în lume nu se găseşte nici pacea şi nici mulţumirea adevărată. Cei care o caută, totuşi, se aseamănă cu un copil care curăţă o ceapă foaie cu foaie, nădăjduind că înăuntru este vreun sâmbure dulce. Dar, spre decepţia lui, după multă vreme descoperă că nu este aşa. Această lume, şi tot ce este în ea, nu este decât deşertăciunea deşertăciunilor. Pacea este numai la Dumnezeu, iar El a dat-o numai celor care cred în El.

Aşadar, găsiţi pacea lui Dumnezeu şi nu o căutaţi zadarnic în lume.

PEŞTII DIN IORDAN

Ce fericiţi sunt peştii din apă! Mă gândesc la peştii din Iordan. Câtă desfătare au ei, scăldându-se într-o apă aşa de dulce, însă Iordanul se varsă în Marea Moartă, cea mai sărată şi otrăvitoare mare de pe pământ. Aici mor toate vietăţile care se ating de ea. Însă cu Iordanul se întâmplă o minune. El trece prin Marea Moartă fără să fie vătămat. Şi peştii din Iordan trebuie să aibă o mare grijă. Dacă ies puţin din albia râului, intră în Marea Moartă şi mor. Totul e să stea în râul Iordanului. Aşa suntem şi noi, iar dacă ne lăsăm târâţi de plăcerile lumii în păcat, vom muri sufleteşte ca şi peştii din Iordan. Pentru că nu tot ce ne desfată ne duce la bine.

De obicei plăcerile nasc dureri şi de aceea trebuie să ne ferim de ele.

VULPEA PROASTĂ

O vulpe văzând o grădină cu tot felul de bunătăţi, dorea

neapărat să intre acolo. Şi găsind o gaură mică, a reuşit să intre. Pentru asta a postit trei zile. Slăbind, a intrat în grădină, mâncând şi săturându-se. Când să iasă, spre nefericirea ei, descoperi că nu poate ieşi, pentru că era prea grasă. Posti acum alte trei zile ca să poată ieşi. După ce a ieşit, a zis: „Proasta de mine! Cum am intrat, aşa am şi ieşit.” Aşa suntem şi noi. Agonisim multe în lumea aceasta, însă când ieşim din ea, trebuie să le lăsăm pe toate aici. Toate ale lumii sunt deşertăciune.

DESPRE PĂCAT

CE FACE STICLA DE RACHIU

Într-o zi, diavolul ispiti pe un om, zicând:

- Îţi dau ce-mi ceri, dacă ucizi un om!

- Niciodată, răspunse omul ispitit.
- Atunci fură ceva!
- Niciodată, repetă omul.
- Dacă nu vrei, bea măcar un pahar de rachiu.

Omul se învoi la paharul de rachiu, gândind că nu este ceva grav. Bău un pahar, două, trei, se îmbătă. Când să plece, nu mai nimeri acasă ci în casa altui om. Văzându-se în casă străină şi, încercând să fure ceva,

omul l-a respins. Văzându-se acum în mare pericol, omul beat a luat o vază de flori şi l-a lovit în cap pe gospodar. Acesta a murit. Văzându-şi fapta, de groază, a dat foc casei şi a fugit. Iată cum păcatul beţiei a dus pe om la alte mari păcate.

CĂDEREA DIN BEŢIE

Un mare pictor, dorind să picteze un înger, a mers în piaţă să caute un tânăr pentru model. A rugat pe un tânăr frumos care a acceptat cu plăcere acest lucru. După trei ani, pictorul lucrând la un alt tablou, a avut nevoie de un om urât ca să-l picteze pe Iuda. A mers în piaţă şi a găsit un om urât ca un cerşetor, murdar şi schimonosit. A mers la el şi l-a rugat să meargă până la atelierul lui pentru a-i picta portretul. Când a ajuns omul cel urât la atelier şi a văzut îngerul cel frumos, pictat cu trei ani înainte, a început să plângă cu amar şi să se tânguiască. Domnule pictor, eu sunt acela care l-ai pictat ca înger! Aşa eram acum trei ani, şi iată cum sunt acum. Iată unde m-a dus beţia.

BALTA ŞI IZVOARELE EI

Un om avea în ţarina lui o baltă mare. S-a hotărât

într-o zi să o sece şi a început să scoată apă cu găleata din baltă, dar nu prea avea spor. Truda lui era zadarnică. Atunci un vecin i-a spus: dacă vrei să seci balta, seacă mai întâi izvoarele. Şi aşa făcând, balta a secat repede. Aşa este şi cu păcatele şi patimile noastre. Vrei să-i dai vieţii

un sens creştin? Seacă izvoarele păcatelor tale: băutura, înjurătura, etc., şi vei fi curat şi nevinovat de ele.

CUM SE DUC PORCII

Într-o zi, un om ducea un porc la abator. Şi cum acesta nu prea voia să meargă, i-a pregătit o cursă: îi punea în faţă câteva boabe de porumb, porcul mergea după ele, şi aşa a ajuns în abator. Acolo, în zadar s-a mai zbătut el, că măcelarii cruzi l-au ucis. Tot aşa îşi bate joc Satana de unii. Ne duce la pieire prin tot felul de înşelăciuni şi încet-încet cucereşte din ce în ce mai multe suflete.

URSUL, MIEREA ŞI PĂCATUL

Într-o zi, un om primi vizita unui prieten. Şi discutând ei despre păcat, gazda (care locuia lângă pădure) le făcu o demonstraţie: luă mai mulţi faguri de miere şi-i puse la un loc unde ştia că venea un urs. Aşteptară cu toţii şi ursul veni într-adevăr. Mâncă un fagure, mancă doi şi se săturără. Dar lăcomia nu-l lăsă şi cu toate că se săturase, tot mai mâncă. Şi mâncă aşa până îi veni rău şi muri din pricina dulceţii mierii.

- Iată prieteni, zise gazda. Aşa este şi cu păcatul. Guşti din el, te saturi, iar pe urmă lăcomindu-te mori din pricina ABUZULUI. Păcatul la început e dulce ca mierea, iar apoi amar ca fierea, ucigându-te.

MINCINOSUL

Un pescar povestea unui prieten că odată a căzut

într-o mlaştină şi s-a scos singur din ea, trăgându-se singur de păr. Bineînţeles că toţi prietenii lui au început să râdă de el, certându-l că este aşa de mincinos. Aşa este şi cu cei care se pot scoate singuri din păcat, dar bineînţeles că nu pot face acest lucru. Fără ajutorul lui Dumnezeu, nimic nu este posibil.

LIMBA

Un împărat a poruncit bucătarului său să-i facă cea mai bună mâncare. Bucătarul i-a pregătit mâncare de limbă. Mulţumit, împăratul i-a poruncit ca a doua zi să-i pregătească cea mai rea mâncare. Bucătarul i-a pregătit tot mâncare de limbă. Atunci împăratul i-a zis bucătarului:

- De ce crezi că şi cea mai bună şi cea mai rea mâncare este cea de limbă?

- Măria Ta! Limba este organul nostru cel mai important. Ea poate deschide porţile Raiului şi poate deschide şi porţile Iadului, prin împrejurări, vorbe rele, etc.

ÎNJURĂTURA

A

Un soldat avea prostul obicei să înjure. Într-o zi, spovedindu-se la preotul regimentului (pe când preoţii activau şi în armată) îi zicea:

- M-aş lăsa, părinte, de înjurat, dar nu pot! Părintele s-a gândit la ceva deosebit, care să-l facă pe soldat să nu

•A • n» All i V A 1 • A A» •
mai înjure. Şi mergând odată amândoi în oraş, îi zise;

/V
- Îţi dau 100 de lei dacă 3 ore cât vom sta în oraş nu vei înjura. Soldatul s-a ţinut de această făgăduinţă şi nu a înjurat deloc. După cele 3 ore, preotul îi zise:
- Tată, văd că doar pentru 100 de lei ai reuşit să te laşi de înjurat. Cum să nu te laşi de înjurat, când ştii că pentru înjurat te vei chinui în focul iadului? Iar dacă te vei abţine, răsplata nu va fi de 100 de lei, ci mult mai mare, fericirea eternă. Şi de atunci soldatul nu a mai înjurat.

PĂCATUL VORBELOR DE RĂU

Spovedindu-se într-o zi o femeie, zise ea duhovnicului:
- Părinte, nu cred că păcatul clevetirii este chiar atât de greu. Mai vorbesc şi eu de rău pe una, pe alta. Atunci părintele îi zise:
- Mergi la târg, cumperi o găină, o tai, şi de la târg până acasă arunci toate penele găinii. Zis şi făcut. Femeii i s-a părut uşor canonul, dar nu l-a înţeles. După ce a făcut asta, a mers la părintele care i-a zis:
- Acum du-te şi culege penele găinii.
- Este imposibil părinte! Bătea vântul şi le-a risipit pe toate.
- Vezi, fiica mea duhovnicească, tot aşa e şi cu cuvintele rele. Odată spuse nu le mai poţi întoarce. Ele sunt foarte periculoase şi de aceea trebuie să te opreşti de la acest păcat.

SCAIEŢII DIN AUSTRALIA

9

Pe vremuri, ţara Australiei era lipsită de scaieţi. Dar veni vremea stăpânirii engleze. Australia s-a umplut de scaieţi. Şi iată cum: în Anglia, se află un ţinut întreg în care sunt foarte mulţi scaieţi. Un englez din zona aceea, locuind acum în Australia, i se făcu dor să vadă un scaiete la el în grădină. A scris acasă, şi familia lui i-a trimis prin poştă sămânţă de scaieţi. A sădit bucuros scaieţii într-un colţ al grădinii, amintindu-şi cu plăcere de ţara sa Anglia. Dar aceştia s-au înmulţit atât de repede şi atât de mult, încât ţara Australiei s-a umplut de această rea plantă. Aşa este şi cu păcatul, încolţeşte puţin câte puţin în sufletul nostru, până când cuprinde întreg sufletul.

CĂMILA ŞI PĂCATUL

Un arab locuia într-un cort şi se ocupa cu tâmplăria.

Într-o zi auzi un zgomot la uşa cortului. Era cămila, care îi zice:
- Lasă-mă să-mi încălzesc şi eu nasul în cortul tău. Afară este foarte frig.
- Bine, dar să nu intri mai mult! Şi el îşi văzu mai

departe de treabă. Când se întoarse mai târziu, văzu cămila cu tot capul în cort.

- Nu ţi-am spus să nu intri?
- Mi-era frig. Şi m-am gândit ca dacă m-ai lăsat să- mi bag nasul, mă vei lăsa să intru şi cu capul în cort. Dar n-am să mai înaintez.
- Bine, dar să nu mai înaintezi. Când văzu că arabul era atent la lucrul său, cămila intră şi cu umerii şi cu

picioarele de dinainte. Când o văzu arabul, îi zise să iasă imediat afară. Dar era prea târziu. Arabul nici nu avu timp să se ridice, căci cămila îl azvârli afară din cort şi puse ea stăpânire pe acesta. La fel şi cu păcatul. Dacă-i faci puţin loc în sufletul tău, uşor o să ţi-l stăpânească.

DACĂ AI CĂZUT, RIDICĂ-TE

Un frate a mers la avva Sisoe şi i-a zis:

- Părinte, am căzut în păcat, ce să fac?
- Ridică-te, i-a spus bătrânul simplu.
- M-am ridicat, dar am căzut din nou.
- Ridica-te iarăşi!
- Până când? întrebă fratele.
- Până te va găsi moartea, fie stând în picioare, fie căzut.

Căci scris este: în ceea ce te vei găsi, în aceea te va judeca. Roagă-te lui Dumnezeu să te găsească în ultimul moment în picioare şi în pocăinţă.

MINUNI ALE SFÂNTULUI SISOE CEL MARE:

La acest cuvios părinte, era un ucenic, anume Apolos. Acestuia din meşteşugirile vrăjmaşului, pe lângă alte ispitiri şi poftiri, i-a venit şi pofta de rânduiala preoţească. Şi i se arătau dracii în vis în chip de arhierei, hirotonindu-l pe el episcop. Deci, deşteptându-se din somn, ruga pe stareţ ca să-i poruncească să meargă în cetate la arhiereu, ca să ia sfinţirea preoţească. Iar stareţul îi poruncea şi-l învăţa, spunându-i să nu caute rânduială mai presus de vrednicia lui. Iar el supărându-se de multa învăţătură şi pedepsire a stareţului, a fugit în

taină de la dânsul şi s-a dus în Alexandria, la rudeniile sale cele după trup, ca acolo, prin ajutorul acelora, să poată câştiga rânduiala preoţească.

Şi mergând pe cale, a ieşit diavolul în întâmpinarea lui şi i s-a arătat în chip de om înalt de statură, care era cu desăvârşire gol, negru la vedere, murdar la chip, având unghii de fier şi arătând asemănare de fiară. Era încă şi buzat, avea sâni femeieşti, arătându-se că este şi o parte şi alta la fire; şi era foarte puturos. Şi atât de mare neruşinare arăta înaintea ochilor lui, încât nici nu se

cuvine a o da în scris. Acela căzând pe grumajii lui Apolos, îl cuprindea şi-l săruta adeseori. Iar Apolos se îngrădea cu

semnul Sfintei Cruci şi se trăgea din mâinile lui. Iar el zicea către dânsul: „ De ce fugi de mine? Ştii că eşti al meu şi îmi eşti iubit, fiindcă faci voile mele; pentru aceasta am şi venit ca să călătoresc cu tine, până ce voi sfârşi toate poftele tale”.

Iar Apolos, neputând suferi putoarea şi neruşinarea lui, şi-a ridicat ochii spre cer şi a strigat foarte tare, zicând: „Dumnezeule, ajută-mi mie pentru rugăciunile părintelui meu, Sisoe, şi mă izbăveşte din această primejdie!” şi îndată diavolul, depărtându-se puţin de la dânsul, s-a închipuit în femeie frumoasă goală, şi a zis către dânsul: „ Primeşte-mă şi satură-ţi pofta ta, de vreme ce mult m-ai odihnit în inima ta, prin gândurile tale”. Şi iarăşi a zis: „ Eu am voit să te fac pe tine popă şi episcop, dar rugăcile lui Sisoe, stareţul cel lacom, mă gonesc de la tine”.

106

Aceasta zicând diavolul, s-a făcut nevăzut. Atunci Apolos, cuprins de mare frică, s-a întors la stareţ şi , căzând la picioarele lui, i-a spus toate cele ce i se întâmplaseră, cerând iertăciune. Încă a spus şi fraţilor ce a pătimit din înşelăciunea vrăjmaşului şi cum i-au ajutat lui rugăciunile Cuviosului Părinte Sisoe. Căci cu adevărat, rugăciunea lui era puternică spre gonirea diavolilor, căci şi dintr-un alt ucenic al său, anume Avram, a izgonit pe Duhul cel necurat, care muncea trupul lui. Şi toate duhurile ispititoare fugeau de la dânsul, neîndrăznind a se apropia de viteazul şi nebiruitul ostaş al lui Hristos.

ÎMPĂRĂTEASA ŞI PUTEREA

Soţia unui împărat, văzând câtă putere are împăratul, voi să încerce şi ea satisfacţiile puterii absolute, începând demersuri sistematice şi bine gândite pe lângă soţul ei, pe care îl rugă să-i cedeze pentru o zi puterea. Să vadă cum e. După o zi, el să-şi reia puterea ca mai înainte. La urma urmei, nu era mare lucru. După îndelungate stăruinţe, acesta consimţi şi făcu publică hotărârea de a ceda soţiei puterea pentru o zi. A doua zi dimineaţă, soţia lui era împărătească cu drepturile împăratului. Nu mică îi fu mirarea, când, la un moment dat, o auzi pe împărătească poruncind gărzilor:

- Arestaţi-l pe netrebnicul acesta care v-a fost împărat până ieri! Ordinele fură executate. După ce îl văzu arestat, porunci din nou:

- Tăiaţi-i capul! Azi am toată puterea. Şi de azi înainte o voi avea. Zadarnic încerca împăratul să se apere,

107

să ameninţe, să explice gărzilor, să implore, ordinul fu executat. Aşa se întâmplă şi cu păcatul căruia îi cedăm fie şi numai o dată. E de ajuns să devină o dată stăpân, pentru a prelua el definitiv viaţa noastră.

COMOARA

Se zice că trei pădurari au plecat la vânătoare. Ajunşi în pădure, s-au aşezat la tulpina unui stejar, la rădăcina căruia

au găsit o comoară. S-au bucurat enorm. Apoi, comoara fiind mare, s-au gândit să o împartă. Şi-au zis să o împartă în trei părţi egale.

- Şi acum, că suntem bogaţi, zise unul dintre ei, hai să ne veselim şi să chefuim. Unul dintre noi să meargă în oraş să ia mâncare şi băutură, şi, după ce ne vom ospăta, vom împărţi comoara şi apoi ne vom întoarce acasă. Zis şi făcut. Unul dintre ei a mers în oraş. Dar s-a gândit el în oraş: de ce să împart comoara cu ei? Mai bine o iau eu toată. Cumpără o otravă puternică, o puse în mâncare şi plecă. „Vor mânca, vor muri, eu îi îngrop, şi le voi lua apoi toată comoara". În acelaşi timp, cei doi se sfătuiră: „De ce să împărţim comoara în trei? Când va veni el din oraş, îl vom omorâ şi o vom împărţi între noi". Aşa au şi făcut. După ce l-au îngropat, şi-au zis: „Acum hai să mâncăm, să ne veselim, şi, apoi, să împărţim comoara." Au mâncat, au băut şi au murit pe loc. Comoara a rămas neîmpărţită, păcatul lăcomiei orbindu-i pe toţi şi ducându-i la moarte.

CERŞETORII

Doi cerşetori orbi trăiau în bună prietenie, hotărâţi

să se sprijine unul pe altul în viaţă şi găsindu-şi în această prietenie, bucuria vieţii lor. Nimeni şi nimic nu le putea schimba vreodată prietenia lor adevărata. Nici chiar diavolul nu izbutise şi era trist. Văzându-i o babă tristeţea diavolului, i-a zis:

- Ce-mi dai Satana, să-i fac eu pe aceşti fericiţi să se certe? La această afacere, diavolul oferi babei o pereche de cizme noi. Şi baba intră în acţiune.

- Vai vouă, sărmanilor, lipsiţilor. Ce milă mi-e de voi! Iată, vă dau un ban de aur. Să-l împărţiţi între voi şi vă veţi îmbogăţi. Zicând acestea, baba plecă.

- Un galben! Zise unul dintre orbi. Nimeni nu ne-a dat vreodată aşa ceva. Ce doamnă milostivă! Păstrează-l bine, prietene!

- Cum adică să-l păstrez? Ţie ţi l-a dat, tu să-l păstrezi. Ori vrei să mă înşeli şi să trădezi vechea noastră prietenie.

- Mie nu mi-a dat nimic. Ţie ţi-a dat galbenul. Şi acum o iei înainte cu acuzaţia. Să-ţi fie ruşine!

Şi mânioşi straşnic, se luară la bătaie. De fapt, baba nu le-a dat nici un ban făcându-i prin iluzia banului să-şi piardă liniştea şi prietenia lor. Şi mergând baba la diavol să-şi ia plata, acesta îi zise:

- Stai acolo, babo, cine ştie ce eşti în stare să-mi faci şi mie.

COPILUL RĂU

Un copil avea prostul obicei să descopere cuiburi de păsări prin copaci şi să scoată ochii păsărelelor. Mama lui

i-a atras de multe ori atenţia că nu este frumos ce face, dar

el nu înţelegea. Într-o duminică, s-a dus din nou în pădure şi a zărit în vârful unui stejar un cuib. A urcat şi luând unul dintre pui, i-a scos ochii şi l-a aruncat jos. În clipa următoare sosiră însă păsările, părinţii puiului, doi vulturi falnici. Se repeziră la copil cu ciocurile lor tari şi ascuţite, scoţându-i ochii pe loc. A rămas orb pe viaţă. Rău faci, rău găseşti.

tFereşte-te de păcat nu din teamă, ci din datorie. (Democrit)

ffNu te lăsa atras de două ori de păcat pentru că şi pentru o singură dată nu vei rămâne nepedepsit.

fffCele mai multe păcate se săvârşesc în gând, înainte de a fi traduse în fapte. (Lubbock)

ttttOchii orbiţi de păcat, se luminează cu pedeapsă. (Sfântul Grigore)

DESPRE ZGÂRCIŢI

9

tUnui om i s-a furat o sumă mare de bani. Şi plângea, tânguindu-se în faţa prietenilor săi. Şi ei i-au zis:

- Prietene, dar acum tot nu mai ai aceşti bani, de ce mai plângi?

- Plâng că altcineva se bucură de ei acum.

ttPe patul de moarte un mare iubitor de arginţi i-a cerut soţiei sale un favor. Soţia, văzându-şi soţul pe moarte, i-a zis:

- Soţul meu, îţi îndeplinesc orice cerere. Atunci soţul i-a zis:

110

- Această pungă de bani de aur, o pui în mormântul meu, dar să nu te vadă nimeni ca nu cumva văzându-te să mi-o ia. Şi aşa i-a îndeplinit soţia rugămintea zgârcitului. Dar doi gropari, văzând întâmplător punga, l-au dezgropat, după o perioadă, dorind să i-o ia. Şi când l-au dezgropat, au văzut doi draci la el în sicriu, care îl despuiaseră pe zgârcit şi-i îndesau banii în inimă, zicând: -Aur pofteşti, să se sature inima ta de aur". Şi hoţii au fugit înfricoşaţi.

tttUn om zgârcit avea mult pământ şi era bogat. Însă vecinul său, care şi el era tot boier, avea mai multă avere decât el. Primul dintre cei doi s-a hotărât să câştige mai mult ca vecinul său, ca să fie el cel mai bogat. A mers cu o pungă de galbeni la cei care repartizau pământul şi le-a zis: „Cu banii aceştia, vreau să cumpăr mult pământ". „Bine", răspunseră cei de acolo. „Uite, facem un târg: laşi punga cu galbeni jos, pleci la răsăritul soarelui şi cât cuprinzi cu pasul până la apusul soarelui, e al tău. Deci la apus, eşti înapoi".

Zis şi făcut. A plecat de dimineaţă pe ţarină a mers, a mers, s-a grăbit să cuprindă cât mai mult până la amiază, ca să se poată întoarce înapoi. Grăbit, obosit de căldură, a trebuit să se grăbească şi la întoarcere, ca să nu treacă apusul soarelui. A mers, a mers, şi, epuizat, a ajuns la

apusul soarelui înapoi, însă când a ajuns, a căzut jos şi a murit. Efortul pentru îmbogăţire a fost prea mare pentru corpul neputincios. Şi aşa, avariţia l-a dus la moarte.
111
ttttUn om, ştiindu-l pe prietenul său avar şi zgârcit, i-a făcut cadou o pereche de ochelari şi în loc de lentile a pus doi bani.
- De ce-mi dai aşa ceva?
- Să-i pui la ochi.
- Dar nu văd nimic de banii ăştia!
- Aşa eşti tu! Când urmăreşti doar să te îmbogăţeşti, nu vezi nimic. Monezile te orbesc.
MOARTEA
t- Pentru ce, părinte, nu v-aţi lenevit niciodată?
- Pentru că în fiecare zi aştept să mor.
SĂCULEŢUL CU PIETRE PREŢIOASE
9 9
Un om umblând odată pe ţărmul mării, a găsit un săculeţ plin de pietre negre mici. Din lipsă de preocupare, a început să arunce cu ele în mare. Şi aşa le-a azvârlit una câte una, până când au mai rămas două pietricele, pe care întâmplător le-a păstrat. Ajuns acasă, a arătat pietricelele unui vecin, care i-a zis:
- Unde le-ai găsit? Pietrele astea sunt de mare preţ. Auzind acestea, s-a dus pe malul mării să caute pietrele, dar, în zadar, îşi bătuse joc de o comoară inestimabilă. Aşa facem şi noi în zilele noastre. Fiecare zi e o comoară, pe care, dacă o neglijăm, o aruncăm în marea nepăsării. Şi apropiindu-se moartea omul se căieşte de păcate, însă toată viaţa nu a ţinut cont de ele. „Cine nu adună cu Mine
9 9 ”
risipeşte”.
112
DURATA VIEŢII
9 /V
Noe a trăit 960 de ani. Întrebat de un înger cât i s-a părut de lungă viaţa, el a răspuns:
- Am fost ca un om care a intrat într-o cameră cu două uşi. Am intrat pe una, am stat puţin în mijloc, şi am ieşit pe cealaltă. Dacă el a trăit atâta, dar noi cei de astăzi, care trăim aşa de puţin! Nu vă puneţi nădejdea voastră în viaţă, fiindcă ea este a lui Dumnezeu şi ne-o dă cât consideră el.
SUNTEM STRĂINI ŞI CĂLĂTORI
Într-o zi un biet călugăr străin şi sărac, poposi la casa unui boier, cerându-i adăpost.
- Casa mea nu-i han, răspunse boierul. Pleacă de aici.
Călătorul trist îi zise:
- Îmi daţi voie să vă pun trei întrebări?
- Da, zise boierul, doar nu dau nici un ban dacă-ţi răspund.
- Cine a locuit în casa dumneavoastră înainte?

- Tatăl meu!
- Şi înainte de el?
- Bunicul meu!
- Şi după dumneavoastră cine va locui?
- Fiul meu!
- Observ că în casa dumneavoastră nu stă nimeni definitiv. Unii se duc şi alţii vin. Aşa că este tot un fel de han. Cu toţii suntem călători în lumea asta.

Boierul fu atins de vorbele omului, înţelegând că viaţa aceasta e doar o călătorie pe pământ

113

BOGATUL ŞI BRADUL

/V

Într-o ţară, un om bogat avea o pădure de brazi. Fiind iarnă şi ger ţăranii au venit la el să-i ceară lemne pentru foc.

- N-am lemne de dat, zise boierul. Plecaţi de la mine!

" 9

Atunci un ţăran mai înţelept l-a întrebat pe boier:

- Care-i bradul dumitale?
- Cum care-i bradul meu? Toţi sunt brazii mei.

9

- Nu... voiam să vă întreb din care brad vom face sicriul dumneavoastră. Pentru că numai dintr-un brad vom face sicriul.

Înţelegând boierul cât de puţin valorează viaţa sa, şi că nu ia cu el din toate bogăţiile, a devenit un bun creştin, dăruind lemne ţăranilor.

9

CU CINE SĂ MOR

Un om necredincios avea o soţie credincioasă şi o fată cam bolnavă. Fiind aproape de moarte, fata îşi luă

W • J • • 1A W • • A J 1 w

părinţii de mână şi-i întrebă:

- Tată, tu m-ai crescut în necredinţă şi tu mamă în credinţă; dacă va fi să mor, în care să mor?

Atunci tatăl, umilit, îi zise copilei:

- Dacă va fi să mori, mori în credinţa mamei tale.

/V , ,

Însă fata se însănătoşi, iar tatăl deveni un bun creştin.

VIAŢA E VEŞNICĂ

Doi oameni tăiau lemne într-o pădure. Doborând un copac, unul dintre ei, cel necredincios, zise:

114

- Iată ce este viaţa noastră. Trăim, ne zbatem şi pe urmă suntem doborâţi şi nimic nu se alege de noi.
- Nu-i aşa, prietene, zise cel credincios. După cum şi noi de-abia după ce tăiem copacul vedem dacă e putred şi cu noduri ca să îl dăm pe foc sau dacă e bun de tîmplărie. Tot aşa de-abia după ce murim vede Dumnezeu ce trebuie să facă cu noi: să ne arunce în foc, dacă nu suntem buni, sau să ne ducă la bine, dacă am fost buni în viaţa aceasta.

ttSe povesteşte că un calif din Bagdad, ieşind într-o dimineaţă în grădină, văzu moartea venind spre el. Alergă repede spre grajd, luă calul şi fugi la Mecca, amestecându- se în mulţime. Şi cum se plimba el în mulţime, moartea deasupra capului său îi zise:

- Azi dimineaţă când te-am văzut la Bagdad mi-am zis: „cum te voi lua din Mecca, de unde aveam ordin să te iau?”

Venise aşadar singur în întâmpinarea destinului său.

Nu se ştie în ce loc te aşteaptă moartea; de aceea, aşteapt-o tu pe ea în orice loc.

PARASTASELE

Un cipriot căzuse în mâinile perşilor şi fusese băgat la închisoare. Cei de acasă l-au crezut mort şi i-au făcut parastase şi rugăciuni de pomenire. După patru ani omul a reuşit să evadeze printr-o întâmplare minunată, şi să ajungă la el acasă. Mare bucurie au avut toţi la întoarcerea lui. După un timp i-au spus că l-au crezut mort şi că i-au făcut parastase. Atunci el le-a mărturisit că

un înger venea din când în când la el şi-l ducea din închisoare să se plimbe, şi apoi îl aducea înapoi. După patru ani, îngerul l-a luat şi nu l-a mai dus înapoi. L-a eliberat.

Întrebat de rudele sale când se întâmpla asta, şi-au dat seama că exact când ei îi făceau parastase. Iată ce mult contează rugăciunea de pomenire.

tttOrice clipă a vieţii este un pas către moarte. (Corneille).

ttttlubirea de viaţă nu-i în fond decât frica de moarte. (Schopenhauer)

tttttNu există muritor să fie sigur ca va mai trăi a doua zi.

DESPRE DIFERITE SFATURI LEACUL LINIŞTIRII

tOdată într-un sat, printre mulţi necredincioşi, se afla şi un om cu frica lui Dumnezeu. Vremurile erau grele, frământările sociale îi măcinau pe oameni şi toţi îşi plângeau soarta şi traiul lor. Numai omul acesta era liniştit şi vesel, spre disperarea celorlalţi; însă un consătean l-a întrebat odată în auzul tuturor:

- Cum de poţi fi tu aşa? Nu vezi că noi toţi suntem necăjiţi?

- Da, spuse credinciosul, la fel ca voi sunt şi eu. Dar eu fac ceva în fiecare zi, care mă scoate de sub povara grijilor şi necazurilor.

- Ce anume?

/V

- În fiecare dimineaţă, înainte să plec la treabă • A i • V A • A i A •• A A • 1 • i privesc în trei părţi; întâi privesc în sus, îmi aduc aminte că acolo este Dumnezeu şi mă rog Lui să mă aibă în pază. Apoi privesc în jos, şi-mi aduc aminte că peste puţină vreme, nu

ştiu când, am să merg în mormânt, am să mor. Şi a treia oară privesc împrejur şi văd că alţii sunt mult mai necăjiţi şi mai săraci ca mine. Acesta este deci leacul ce îmi aduce liniştea.

ttTăcerea din fire nu are mântuire. Tăcerea pentru laudă este nemântuitoare. Tăcerea pentru Dumnezeu te mântuieşte.

tttDe ce are omul două urechi şi numai o gură? Ca să asculte mai multe şi să vorbească mai puţin.

OMUL OBIŞNUIT

Într-o veche tradiţie se păstrează amintirea cuiva, care s-a dus la un înţelept şi l-a întrebat:

- Înţeleptule, am văzut un om zburând. Va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?
- Nu ştiu, să mă mai gândesc, răspunse bătrânul.
- Înţeleptule, am văzut un om mergând pe apă ca pe uscat, va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?
- Nu ştiu, să mă mai gândesc.

-Am văzut un om ca toţi oamenii, unul ca noi, care-şi făcea datoria cea de toate zilele în faţa lui Dumnezeu, dar
9 7
nu se deosebea de ceilalţi oameni cu nimic. Nici nu zbura,
9 7
nici nu mergea pe apă ca pe uscat. Acesta cum o fi?
117
/V

Înţeleptul i-a răspuns fără ezitare:

- Acesta este drept înaintea lui Dumnezeu pentru că el făcea pe cele ale oamenilor. Nu este dat oamenilor nici să zboare, nici să meargă pe apă ca pe uscat. Oamenii care sunt cumsecade sunt drepţi înaintea lui Dumnezeu.

ECOUL - LEGEA VIEŢII

9

Se zice că un copil se supărase pe tatăl său. Ei locuiau într-o vale şi ieşind copilul afară, a început să strige cu mânie:

- Te urăsc, te urăsc... Şi cineva din depărtare îi răspundea la fel: „Te urăsc, te urăsc...”. Era ecoul propriei sale voci. Copilul, speriat de acestea, a mers la tatăl său şi i-a spus că cineva i-a zis că îl urăşte. Tatăl său înţelegând, l-a luat de mână şi l-a pus în acel loc să strige; „Te iubesc, te iubesc...”. Şi ecoul răspundea la fel.
- Vezi, fiule, spuse tatăl, asta e legea vieţii. Primim ceea ce dăm. Dăm ură, primim ură. Dăm dragoste, primim dragoste. Ceea ce este important e să dăm mai întâi. Dacă nu dăm, nici nu primim. Ce voieşti să-ţi facă ţie oamenii, fă şi tu lor asemenea.

SĂ MULŢUMIM LUI DUMNEZEU

9

După strânsul recoltei, doi săteni stăteau de vorbă:

- Îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Recolta a ieşit foarte bună.Celălalt răspunse:
- Şi eu îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat o mână de

ajutor. Şi recolta mea a ieşit destul de bună. Auzindu-i, copilul unuia dintre ei le spuse:

- Tată, dar lui Dumnezeu nu-i mulţumeşti că ţi-a dat recoltă bună?

Cei doi s-au ruşinat şi au înţeles că lui Dumnezeu trebuia să-i mulţumească mai înainte.

9
SĂ NU MINŢI NICIODATĂ

tO mamă văduvă avea doi copii. Cel mic, spre bucuria mamei lui, era foarte credincios. Cum în acea vreme se făceau pelerinaje la Ierusalim în grupuri mari de credincioşi, dorinţa copilului era să meargă şi el la locurile sfinte împreună cu un grup care pleca chiar din satul lui. A rugat-o mult pe mama lui să-l lase, iar ea ştiindu-l copil cuminte, l-a lăsat. La plecare i-a dat 40 de galbeni pe care i-a băgat în tivul cămăşii, să nu-i fure cineva. Despărţindu-se mama i-a zis:

- Fiul meu, înainte de plecare, vreau să te rog ceva.
- Orice mă vei ruga, mama mea, eu îţi voi îndeplini.
- Rugămintea mea este să nu minţi niciodată.
- Aşa am să fac, mamă, n-am să mint niciodată. Şi cu lacrimi în ochi s-au despărţit. Pe drum o întâmplare nefericită le-a stricat pelerinajul. O bandă de hoţi i-au prins şi i-au prădat, fiecăruia luându-i ce a avut. Când au ajuns la copil, l-au întrebat:
- Tu ce ai asupra ta?
- 40 de galbeni în tivul cămăşii! răspunse sincer copilul. Fără să bage de seamă ce a spus copilul, hoţii au trecut mai departe.

În final, fiecare credincios trecea prin faţa şefului bandei şi când a venit rândul copilului iar a fost întrebat:

- Tu ce ai asupra ta, copile?
- V-am mai spus o dată! Am 40 de galbeni ascunşi în tivul cămăşii. Contrariat de sinceritatea dezarmantă a copilului, şeful a pus un tâlhar să-l controleze. Spre mirarea lor, aşa era. Uimit şi nedumerit de sinceritatea acestui copil, şeful bandei l-a întrebat:
- Copile, de ce ai spus adevărul? Puteai să nu spui şi să păstrezi banii. Noi n-am fi descoperit unde îi aveai ascunşi!
- Mama mi-a zis să nu mint niciodată, căci dacă mint mă va pedepsi Dumnezeu.

Când au auzit tâlharii acest lucru, au rămas înmărmuriţi.

- Dar noi, zise şeful bandei, câte rele, câte crime şi câte tâlhării am făcut, oare nu ne va pedepsi Dumnezeu? Şi cucerit de sinceritatea copilului, a luat mâna acestuia şi a jurat:
- Jur că de azi înainte n-am să mai tâlhăresc, n-am să mai omor pe nimeni, şi am să merg la mănăstire, să mă pocăiesc

de păcatele mele!

- Şi pe noi cui ne laşi? au zis ceilalţi tâlhari.
- Faceţi şi voi ca mine dacă vreţi să vă pocăiţi.

Şi au făcut şi ei la fel mergând cu toţii într-o mănăstire, devenind cei mai râvnitori călugări ai acelei pustii.

Iată ce face sinceritatea şi câte poate câştiga ea. Minciuna niciodată nu foloseşte. Ea are viaţă scurtă.

ttCe câştigă cei ce mint?! Nu mai sunt crezuţi când spun adevărul. (Aristotel)

120

tttPrintr-o singură minciună se pierde întreaga reputaţie. (Gracian)

JUDECĂTORUL

Iată cum a rezolvat o problemă un judecător dintr- un mic oraş de provincie. I-a venit la judecată un caz ciudat. Inculpatul era chiar prietenul său cel mai bun. Era reclamat de cineva, şi trebuia să plătească 10.000 de lei amendă. Cunoscând prietenia lor, toţi oamenii erau curioşi să vadă dacă judecătorul îşi va pedepsi prietenul. Spre surprinderea tuturor, judecătorul a fost foarte aspru. Sau mai bine zis, s-a hotărât să fie imparţial. La sfârşit, deşi ar fi putut să-i dea inculpatului amenda minimă, l-a amendat cu cea mai scumpă pedeapsă, 10.000 de lei. Toţi au rămas uimiţi de obiectivitatea judecătorului, însă după câteva zile, mergând să plătească amenda la bancă, inculpatul a descoperit că amenda lui era plătită. Era plătită chiar de judecător, care astfel şi-a arătat prietenia faţă de prietenul său inculpat.

CINE FACE, LUI ÎŞI FACE

Într-un ţinut era un biet moşneag cerşetor, slăbit de ani şi de putere. Nu avea pe nimeni sub soare, decât toiagul şi o traistă murdară. Deseori îl vedeai la poarta unei jupânese bogate, care avea un singur copil. Bărbatul îi murise demult, şi-şi iubea băiatul ca pe ochii din cap. Veni vremea şi băiatul îi plecă în armată. Durerea mamei era nespus de mare văzându-se singură şi stingheră într- un sat aproape pustiu. Bătrânul cerşetor venea adesea şi-i

121

bătea la poartă, cerând o bucată de pâine, însă necazul

•A» 1 A Ai 1 • i • V

jupânesei era aşa de mare, încât dorinţa ei era acum să scape de moşul scârbos şi nesuferit; îşi puse în gând să-l omoare. Şi când veni moşul, femeia se înfurie, poruncind slugilor să-l alunge. După ce îl alungă, otrăvi o pâine şi puse o slugă să i-o dea, ca mâncând-o să moară.

- Bogdaproste, zise mulţumit moşneagul. Şi plecă mai departe.

După ce plecă el, poştaşul aduse jupânesei o bucurie mare. Copilul ei va veni acasă în concediu. Porunci slugilor să taie mielul cel frumos, merse la vie şi aduse vinul cel mai bun ca să-şi întâmpine feciorul cât mai bine. Moşneagul puse pâinea în traistă şi se îndreptă spre satul vecin trecând printr-o

pădure lungă. Obosit de drum, se aşează pe frunza uscată să se odihnească puţin. Deodată, vede venind din sens opus un ostaş istovit care avea totuşi pe faţă bucuria venirii acasă. Intră în vorbă cu bătrânul,

întrebându-l ce mai este acasă, ce-i face mama, şi celelalte. După câteva cuvinte, soldatul îi spuse:

- N-ai cumva ceva de mâncare? Că sunt mort de foame.

Moşul scoase pâinea dată de jupânească şi o rupse în două. Dădu o jumătate soldatului şi jumătate opri pentru el.

-„Dar din dar se face rai”, zise senin moşul. Soldatul mâncă cu poftă pâinea, plecând agale spre casă. Când să apună soarele, ajunse acasă. Bucurie mare a avut la revederea cu mama sa şi cu toţi de acasă, însă mâncând din pâinea otrăvită, începu să-i fie rău, zvârcolindu-se în chinuri grozave. Mama sa, din bucuria cea mare, a

început să se vaite şi să plângă. Băiatul îi povesti întâlnirea cu moşul care în pădure i-a dat o jumătate de pâine. Îngrozită, jupâneasa a înţeles că dorind să-l otrăvească pe cerşetor, şi-a primit pedeapsa, omorându-şi propriul fiu. În chinuri groaznice, soldatul muri, iar mama ucigaşă plânse toată viaţa fapta ei cea ticăloasă.

Cine face, lui îşi face.

Cine dă, lui îşi dă.

CINSTIŢI SFINTELE ICOANE

9

Un om sărac a ajuns în dificila situaţie de a nu mai avea cu ce să-şi hrănească copiii. Şi avea şapte copii. Singura soluţie era să vândă o icoană veche şi preţioasă cu Sfântul Nicolae. A mers la icoană şi a zis:

- Iartă-mă, Sfinte Nicolae, că te vând, dar nu mai am cu ce-mi hrăni copilaşii. A luat icoana şi a mers cu ea la târg. Acolo, un turc văzând icoana, a zis:

- La ce foloseşte această icoană?

- Păzeşte casa, răspunse ţăranul.

- Şi ce mănâncă?

-Untdelemn. Uite! Aici e o candelă şi o arzi tot timpul.

- Bine, ţi-o cumpăr eu, dar cum îl cheamă pe cel din icoană?

- Nicolae.

Şi a cumpărat turcul icoana, punând-o în casă la el. Plecând odată departe, i-a zis icoanei:

- Nicolae, ai grijă de casă că eu plec! Să nu intre nimeni în casă, că de nu, nu-ţi mai dau ulei. Şi a plecat.

Dar plecând, hoţii i-au prădat casa, bătându-şi joc de credinţa turcului şi de „Nicolae”. Venind turcul şi văzând casa prădată, a zis:

- Nicolae, Nicolae... n-ai păzit bine casa, dar eu te iert acum. A doua oară să nu se mai întâmple!

Nu după mult timp s-a ivit şi ocazia următoare. Plecând turcul de acasă, hoţii iar au venit, râzând de

icoană şi în batjocură zicând:

- Hai să-l luăm şi pe Nicolae! Însă când a pus unul dintre hoţi mâna pe icoană, mâna sa a rămas lipită acolo. Celălalt dorind să-l dezlipească, a rămas şi el lipit de icoană, la fel şi al treilea.

Şi venind turcul, a zis:

- Ţine-i bine, Nicolae! Şi a luat un par bătându-i bine.

Îngroziţi, hoţii au zis:

- Te rugăm pe tine, Nicolae, să ne dezlegi, căci făgăduim că vom deveni creştini.

Atunci turcul a spus:

- Dă-le drumul, Nicolae, că se vor face creştini. Şi dezlegându-se, uimiţi de puterea extraordinară a creştinismului, s-au botezat cu toţii, devenind buni creştini.

DE ŞI DESPRE RÂS

ÎNŢELEPTUL ŞI DOVLEACUL

Un înţelept, gândindu-se la planurile lui Dumnezeu, zicea: „De ce o fi făcut Dumnezeu ghinda atât de mică

într-un stejar aşa de mare, iar dovleacul atât de mare cu un vrej aşa de mic? Eu să fi fost în locul lui Dumnezeu, puneam dovleacul în stejar, iar ghinda în vrej”. Întâmplător se afla sub un stejar. Şi deodată i-a căzut pe nas o ghindă.

- Dacă era dovleac? se întrebă speriat înţeleptul. Numi spărgeam capul? Aşa că planurile lui Dumnezeu sunt sfinte.

FEMEIA ŞI HOŢUL

Unei femei i s-a furat într-o seară un viţel şi rugându-se la Dumnezeu zicea:

- Doamne, am să-ţi dau două lumânări duminică la

biserică dacă îmi arăţi hoţul. A doua zi în apropierea ei vede un urs mare cu o pulpa de viţel în gură. El era hoţul. Dar ce era mai dificil, era că ursul venea spre ea. Atunci, femeia zise:

- Doamne, am să-ţi dau zece lumânări, dar alungă hoţul de aici!

VORBA LUMII

Doi tineri căsătoriţi şi-au făcut la casa lor o sobă. Chemându-şi vecinii să o vadă, aceştia au zis:

- E frumoasă, dar trebuie pusă în colţul celălalt.

Au stricat tinerii soba, şi chemându-şi părinţii, aceştia au spus:

- Păcat, trebuia pusă în colţul celălalt Şi iar au stricat-o tinerii, mutând-o în colţul celălalt. Dar spre disperarea lor, alţii le-au zis că ar fi trebuit în ultimul colţ

125
în care nu o puseseră. Era zadarnic, cărămizile se stricaseră şi soba nu mai putea fi zidită.
TATĂL, FIUL ŞI MĂGARUL
Tatăl şi cu fiul mergeau la un târg cu un măgar.
- Ce oameni! Ziceau cei de pe margine, merg doi pe lângă un măgar, în loc să se suie unul pe el!
Văzând aşa, tatăl s-a suit pe măgar.
- Ce părinţi! Merge el pe măgar şi lasă copilul să meargă pe jos!
Auzind acestea, s-a dat jos de pe măgar şi a urcat fiul.
- Ce copil nepoliticos! Lasă pe sărmanul tată să se chinuie!
Auzind acestea, se urcară amândoi pe măgar.
- Vai, săracul măgar! O să moară, că tare îl mai chinuie oamenii aceştia!
Disperaţi, cei doi trecând pe un pod, au aruncat măgarul în apă. Iată vorba lumii unde duce.
RAI ŞI IAD
Se zice că un om suferea de multă vreme în iad pentru că avusese păcatul egoismului. Se ruga mereu lui Dumnezeu să-l ierte, căindu-se şi spunând că nu mai este egoist. Dumnezeu l-a trimis pe Sfântul Petru să-l încerce, zicând: „Iată, Dumnezeu ţi-a auzit rugăciunea şi m-a trimis să te scot de aici din iad. Îţi voi întinde un fir de care te vei prinde şi eu te voi ridica”.
126
Sfântul Petru întinse firul, el se agăţă şi începu să urce. Dar ceilalţi osândiţi care se chinuiau în iad, văzându-
9 9 7
l că se ridică, au început să se prindă de picioarele lui ca să scape şi ei de acolo. Când i-a văzut aşa agăţaţi, egoistul s-a gândit cu groază că firul se va rupe şi va cădea la loc în iad. Atunci a început să strige la ei disperat:
- Coborâţi, daţi-vă jos!!!
Şi a început să-i lovească cu picioarele şi să-i desprindă de fir. Dar când se chinuia să-i desprindă, a căzut şi el jos. Aşadar egoismul mai era stăpân pe viaţa lui. Nu dorea să scape decât el, nu şi ceilalţi, şi, astfel, nici el nu a scăpat.
VEŞNICIA
Un om a întrebat odată un preot:
- Părinte, dar cât durează veşnicia asta?
-Fiule, am să-ţi dau un exemplu să-l înţelegi. Departe de aici, este un munte de granit cât un continent. La acest munte odată pe an vine un vultur să-şi ascută ciocul; când se va toci muntele acela ascuţindu-şi vulturul ciocul, atunci a trecut prima secundă din veşnicie. Atât de mare e veşnicia.
TREI CEASURI ÎN IAD
La muntele Athos era de 30 de ani ţintuit la pat un călugăr bolnav. Se ruga lui Dumnezeu să moară pentru că nu mai putea

îndura pe pământ suferinţa grea pe care o avea din cauza bolii lui. Şi cum dormea el, a venit un înger în vis şi i-a spus: „Dumnezeu ţi-a auzit rugăciunea, dar ai
127
făcut nişte greşeli mari pentru care nu te-ai pocăit şi a spus să-ţi alegi: Vrei ori să mergi trei ceasuri în iad ori să mai trăieşti încă 30 de ani pe pământ în această suferinţă? Gândindu-se la greaua lui situaţie, călugărul a zis:

- Accept trei ceasuri în iad. Îngerul l-a luat de mână, l-a dus în întunericul împărăţiei iadului şi l-a lăsat acolo. Şi a stat un ceas, două, trei, o lună, două, trei, şi îngerul nu mai venea. A suferit el ani şi ani şi îngerul tot nu mai venea. Cam după 300 de ani, după socoteala lui, s-a făcut o lumină în iad şi a apărut îngerul, care l-a întrebat:

- De ce eşti supărat?

-Nu credeam că îngerii lui Dumnezeu mint, zise călugărul trist. Mi-ai spus că mă vei lăsa doar trei ceasuri şi m-ai lăsat 300 de ani.

-Te înşeli, zise binevoitor îngerul. Ţi s-a părut ţie. Na trecut decât un ceas, au mai rămas două. Atunci călugărul se agăţă de aripile îngerului, implorându-l:

- Îngere al lui Dumnezeu! Te rog ia-mă şi du-mă pe pământ la boala mea, nu să stau 30 de ani, ci 100, căci e mai bine decât aici. Şi călugărul s-a trezit. Ceasul de pe noptieră arăta că a trecut o oră de când adormise. Ce lung ceas a fost în iad!

RAIUL

Se zice că, la o mânăstire trăia un călugăr, care de mulţi ani se chinuia să înţeleagă acest verset: (PSALMUL 89,4) „Că o mie de ani înaintea ochilor Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut şi ca straja nopţii.” „Cum să fie 1000 de ani ca o zi? Aşa ceva e imposibil, e o greşeală”, îşi spunea.
128
/V
Într-o zi se plimba prin pădurea de lângă mânăstire, când văzu pe o creangă o păsăre măiastră, care cânta atât de frumos încât el fu cucerit de melodia ei. Se făcuse noapte şi călugărul veni la mânăstire lui. Bătu la poartă şi strigă;

- Dă-mi drumul, bătrâne portar!
- Nu te cunosc, părinte!
- Cum nu mă cunoşti? Eu sunt, paraclisierul.
- Paraclisierul de la noi e altcineva decît Cuvioşia Ta.
- Cum aşa? Abia de o oră am plecat de aici.
- Nu-ţi pot da drumul. Să merg la stareţ şi să-l întreb. S-a dus la stareţ, i-a povestit, şi stareţul i-a spus să-l aducă la stăreţie.
- Cine eşti? întrebă stareţul.
- Călugărul care a plecat acum o oră de aici. Culmea era că nici călugărul nu recunoştea pe nimeni şi întrebă uimit:
- Dar Cuvioşia Ta cine eşti?
- Stareţul.

9

- Şi cum se face că nu te cunosc?

Şi înţelegând că sunt în prezenţa unei minuni, au căutat în registrele mânăstirii numele călugărului. L-au găsit însă de-abia în registrele scrise cu 300 de ani în urmă. Prin aceste două minuni Dumnezeu ne-a arătat cât de repede trece timpul în rai, spre deosebire de iad. Clipele frumoase trec foarte repede şi aici pe pământ, darămite în rai unde este fericirea veşnică. Tot astfel clipele neplăcute sau dureroase trec foarte greu şi aici pe pământ, darămite în iad unde este chinul veşnic.

129

CE SCHIMB PROST

O împărătească necredincioasă, mânioasă pe un preot, care predica pe Dumnezeu, i-a spus supărată:

- Părinte, îţi dau 20 de ani tronul meu, dar să nu mai propovăduieşti şi să nu mai crezi în Dumnezeul tău.

- Ce schimb prost mă înveţi să fac! Să dau pe Dumnezeul meu pentru 20 de ani aici pe pământ?

Şi împărăteasa a înţeles cât de mult preţuieşte preotul pe Dumnezeul cel viu, devenind astfel şi ea creştină.

AMIN

n

M

130

Coperta3: Sf. Icoană a Maicii Domnului „Izbăvitoarea de barbari” sau „Paramithia” de la Sf. Mân. Vatopedu Coperta4: Sfânta Cruce de pe vârful Sfântului Munte al Maicii Domnului - Athos;

ORVCII me NC ÎNCHINHM,

HRisTO^se, si sf mn îmim o KMM

SI 0 MMRIM!